

SWAZEK 3

(pracovní text pouze pro osobní potřebu přeložila a upravila Daniela Zezulková)

J.M.J.

1. listopadu 1899

Očista církve. Její podpora: duše obětí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, uvnitř kostela, v němž byl kněz, který slavil Boží oběť, a přitom hořce plakal a říkal: "Sloup mého kostela se nemá o co opřít!"

V okamžiku, kdy to říkal, jsem spatřila sloup, jehož vrchol se dotýkal nebes, a u jeho paty stáli kněží, biskupové, kardinálové a všechny ostatní hodnosti, které tento sloup podpíraly. Ale k mému překvapení jsem se šla podívat a viděla jsem, že z těchto lidí jsou někteří velmi slabí, někteří napůl shnilí, někteří nemohoucí, někteří plní bláta. Tak velmi řídký byl počet těch, kteří byli ve stavu, aby jej udrželi. A tak se tento ubohý sloup stále kymácel, neschopen zůstat v klidu, tolik otřesů dostával zespodu. Na vrcholu tohoto sloupu stál Svatý otec, který se zlatými řetězy a paprsky vycházejícími z celé jeho osoby snažil, jak jen mohl, aby jej udržel a aby spoutal a osvětlil lidi, kteří sídlili dole, ačkoli někteří z nich utíkali, aby se pohodlněji stali shnilými a pokrytými blátem; a nejen to, ale snažil se, jak jen mohl, spoutat a osvětlit celý svět.

Když jsem to viděla, kněz, který sloužil mši (nejsem si jistá zda to byl kněz, nebo náš Pán; zdá se mi, že to byl On, ale nemohu to s jistotou říci), si mě zavolal k sobě a řekl mi: "Má dceru, podívej se, v jakém srdcervoucím stavu je moje Církev. Právě ti, kteří ji měli podporovat, se stahují a svými skutky ji srážejí, bijí ji a dostávají se až k jejímu očerňování. Jediným lékem je, že způsobím, aby bylo prolito tolik krve, že vytvoří lázeň, která smyje to shnilé bahno a zahojí jejich hluboké rány, aby se uzdravení, posílení a zkrášlení touto krví stali nástroji schopnými udržet Ji stabilní a pevnou." Pak dodal: "Zavolal jsem vás, abych vám to řekl: Chceš se stát obětí, a proto být jako podpěra, která udrží tento pilíř v těchto časech, tak nenapravitelných?"

Nejdřív jsem cítila, jak mnou projel strach, že nebudu mít sílu, ale pak jsem se hned nabídla a vyslovila jsem *Fiat*. V tu chvíli jsem se ocitla obklopena mnoha svatými, anděly a očišťujícími dušemi, které mě mučily bičí a jinými nástroji. Zpočátku jsem pocítovala jistý strach, ale pak, čím více jsem trpěla, tím více jsem chtěla trpět a těšila jsem se z utrpení jako z nejsladšího nektaru; tím spíše, že se mě dotkla myšlenka: "Kdo ví, zda tyto bolesti nebudou prostředkem k pohlčení mého života, abych se mohla vznést na křídlech v posledním letu k mému nejvyššímu a jedinému Dobru?". Ale k mému největšímu zármutku jsem po vytrpění hořkých bolestí viděla, že tyto bolesti můj život nepohlčí. Ach Bože, jaká bolest! - Že mi toto křehké tělo brání spojit se s mým Věčným Dobrem!

Poté jsem viděla krvavou řež, která se odehrála mezi lidmi, kteří stáli u paty sloupu. Jaká strašná katastrofa! Těch, kteří se nechtěli stát obětí, bylo tak málo; dosáhli takové troufalosti, že se pokusili zabít Svatého otce. Ale pak se mi zdálo, že ta krev, která byla prolita, a ty krvavě zmučené oběti byly prostředkem, jak posílit ty, kteří zůstali, aby udrželi sloup a nenechali ho více se kymácel. Ó, jak šťastné dny! Potom nastaly dny triumfů a míru; zdálo se, že tvář země se obnoví a sloup získá svou původní prestiž a lesk. Ó, šťastné dny! - Vítám vás z dálky, dny, které přinesou velkou slávu mé Církvi a velkou čest Bohu, který je její hlavou!

3. listopadu 1899

Zábava Ježíše s Luisou.

Dnes ráno přišel můj milovaný Ježíš a přenesl mě mimo mě, do kostela; pak zmizel a já zůstala sama. Nyní, když jsem se ocitla v přítomnosti Nejsvětější svátosti, jsem vykonala svou obvyklou adoraci, ale zdálo se mi, že jsem se při ní celá zahleděla do sebe, zda zahlédnu sladkého Ježíše. V tu chvíli jsem Ho spatřila na oltáři jako dítě, jak mě volá svou malou milostivou rukou. Kdo může říci, jaká byla moje spokojenost? Letěla jsem k Němu, a aniž bych myslela na cokoli jiného, sevřela jsem Ho v náručí a políbila Ho; ale při tomto úkonu na sebe vzal vážný výraz, kterým ukazoval, že se Mu mé polibky nelíbí, a začal mě odmítat. Nedbajíc toho jsem pokračovala a řekla Mu: "Můj krásný maličký, krásný, onehdy ses chtěl u mě vylít, polibky a objetím, a já Ti dala veškerou volnost. Dnes se s Tebou chci vylít i já - ó, prosím! Dej mi k tomu svobodu. On mě však dál odmítal, a když viděl, že nepřestanu, zmizel. Kdo může říci, jak umrtvená a znepokojená jsem zůstala, když jsem se ocitla sama v sobě?"

Po chvíli se však vrátil, a protože jsem ho chtěla požádat o odpuštění za své opovázlivosti, odpustil mi a chtěl se se mnou vylít; a když mě líbal, řekl mi: "Milovaná Mého Srdce, Mé Božství v tobě obvykle přebývá a tak jako ty si stále vymýšlíš nové věci, abych se s tebou potěšil, tak i Já, abych ti dal desátek za desátek, používám nové způsoby, abych se s tebou potěšil." Díky tomu jsem pochopila, že to byl vtíp, který chtěl Ježíš udělat.

4. listopadu 1899

Rozdílné účinky Ježíšovy a ďáblovy přítomnosti.

1. Protože dnes ráno blahoslavený Ježíš nepřicházel, ďábel se snažil vzít na sebe jeho podobu a zviditelnit se, ale protože jsem nevnímala obvyklé účinky, začala jsem pochybovat a podepsala jsem se křížem - nejprve já a pak on; a ďábel, když se viděl podepsaný, se třásl. Okamžitě jsem ho odmítla, aniž bych se na něj podívala. Po chvíli přišel můj drahý Ježíš a já se bála, že by to mohl být opět zlý duch, snažila jsem se ho odmítnout a dovolávala se pomoci Ježíše a Královny Mámy. Ale aby mě ujistil, že to není ďábel, řekl mi: "Má dcero, abys měla jistotu, zda jsem to já, nebo ne, musíš se zaměřit na vnitřní účinky, zda směřují ke ctnosti, nebo k neřesti; ve skutečnosti, protože mou přirozeností je ctnost, nečiním své děti dědici ničeho jiného než ctnosti. To můžeš pochopit i z lidské přirozenosti, která je z masa: stane-li se, že se v ní objeví nějaké rány, maso ztrouchniví a dá se říci, že už to není maso; stejně tak, kdyby moje Přirozenost v sobě zachovala byť jen stín neřesti, přestala by být Bohem, kterým je - což se nikdy nemůže stát."

6. listopadu 1899

Čistota úmyslů.

Dnes ráno, když přišel rozkošný Ježíš a přenesl mě mimo mě, mi ukázal ulice plné lidských těl. Jaká nemilosrdná jatka! Je děsivé na to pomyslet! Pak mi ukázal, jak se něco děje ve vzduchu a mnozí náhle zemřou; to jsem také viděla od března. Začala jsem se k Němu modlit podle svého obvyklého způsobu, aby se usmířil a ušetřil samotné své obrazy muk tak krutých, válek tak krvavých; a protože měl trnovou korunu, sňala jsem ji z Jeho hlavy, abych si ji nasadila na svou, a to proto, abych Ho ještě více usmířila. Ale ke svému největšímu zármutku jsem viděla, že téměř všechny trny zůstanou, polámané, uvnitř Jeho nejsvětější hlavy, a tak mi zbývalo jen velmi málo k utrpení. Ježíš se tvářil vážně, téměř si mě nevšímal; přenesl mě opět na mé lůžko, a protože jsem měla ruce na kříži a trpěla bolestmi ukřižování, které se mnou předtím sdílel On sám. Vzal mé ruce a spojil je dohromady a svázal je malým zlatým provazem. Nedbajíc na to, co by to mohlo znamenat, abych přerušila to přísné ovzduší, řekla jsem Mu: "Má nejsladší lásko, nabízím Ti tyto pohyby svého těla, které jsi mě Ty sám přinutil dělat, stejně jako všechny ostatní, které mohu dělat já sama, jen proto, abych se Ti líbila a oslavovala Tě. Ach, ano! Přála bych si, aby pohyby mých víček, mých očí, mých rtů a všech mých já byly také stvořeny pouze za účelem potěšit Tě. Dej, ó dobrý Ježíši, aby všechny mé kosti a nervy mezi sebou zněly a jasnými hlasy dokazovaly mou lásku k Tobě. A On mi řekl: "Všechno, co se děje za jediným účelem, aby se mi líbilo, září přede mnou tak, že to přitahuje mé božské pohledy, a mně se to tak líbí, že těmto činům, ať už jde třeba jen o pohybování řasami, přikládám hodnotu, jako by byly vykonány mnou. Naproti tomu ty ostatní skutky, samy o sobě dobré, ba skvělé, ale které nejsou konány jen pro Mne, jsou jako zlato zablácené a plné rzi, které se neleskne, a já se na ně ani tolik nedívám." A já: "Ach, Pane, jak snadno se naše skutky zašpiní prachem! A On: "Člověk by se neměl starat o prach, protože ten se dá setřást, ale o co se musí starat, je úmysl."

Zatímco jsme si to říkali, Ježíš měl plné ruce práce s tím, aby mi svázal ruce. Řekla jsem Mu: "Pane, prosím, co to děláš? A On: "Dělám to proto, že když jsi v té poloze ukřižování, přicházíš, abys mě uklidnila, a protože chci lidi potrestat, svazuji je." Po těchto slovech zmizel.

10. listopadu 1899

Poslušnost zpovědníkovi.

Po několika dnech neshod s Ježíšem - já jsem chtěla být propuštěna a On nechtěl; tu se chtěl zviditelnit spící, tu mi vnucoval mlčení - jsem nakonec dnes ráno, když jsem Ho uviděla, viděla i zpovědníka, který mi bezpodmínečně přikázal, aby mě Ježíš propustil; a to vícekrát, ale Ježíš ho neposlechl. Přinucena poslušností jsem Mu však řekla: "Můj milovaný Ježíši, kdy ses někdy postavil proti poslušnosti? Já nejsem ta, která chce být propuštěna - to zpovědník chce, abys mě nechal ukřižovat. Proto se odevzdej této ctnosti, Tobě tolik milé, která okrašluje celý tvůj život a která tvořila poslední článek tím, že vše spojila v jedno - oběť kříže." A tak jsem se odevzdala. A Ježíš: "Opravdu na mě chceš použít násilí a dotknout se toho článku, který spojil božství a lidství a vytvořil jeden jediný článek, jímž je poslušnost?" A zatímco to říkal, vzal na sebe podobu Ukřižovaného a téměř donucen kněžskou autoritou se mnou sdílel bolesti ukřižování. Kéž je Pán vždy požehnán a kéž je vše k jeho slávě! Tak se zdá, že jsem byla propuštěna.

11. listopadu 1899

Poslušnost jí brání přizpůsobit se spravedlnosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a zdálo se mi, že obcházím zemi. Ach, jak byla zaplavena nejrůznějšími nepravostmi! Je to děsivé, když na to pomyslím! A když jsem ji obcházela, dorazila jsem na nějaké místo a našla jsem tam kněze svatého života a na jiném místě pannu bezúhonného a svatého života. Shromáždili jsme se, my tři dohromady, a začali jsme hovořit o mnoha trestech, které Pán posílá, a o mnoha dalších, které má připravené. Řekla jsem jim: A co děláte vy? Přizpůsobili jste se snad božské Spravedlnosti?" A oni: "Vidouce přísnou nutnost těchto časů a to, že člověk se nevzdá, ani kdyby vyšel apoštol nebo kdyby Pán poslal jiného sv. Vincence Ferrera, který by ho přiměl k obrácení zázraky a podivuhodnými znameními; naopak, vidouce, že člověk dospěl k takové zatvrzelosti a jakémusi šílenství, že samotná moc zázraků by ho učinila ještě nedůvěřivějším - vloženi

touto nejprísnejší nutností, pro dobro lidí, abychom zastavili toto prohnité moře, které zaplavuje tvář země, a pro slávu našeho Boha, tak uraženého, jsme se přizpůsobili Spravedlnosti. Modlíme se však a obětujeme se jako oběti, aby se tyto tresty obrátily k obrácení národů. A co děláte vy? Nepřizpůsobili jste se nám?"

A já: "Ach, ne! Nemohu, protože poslušnost si to nepřeje, i když Ježíš chce, abych se přizpůsobila; ale protože si to poslušnost nepřeje, musí mít přednost před vším a já jsem nucena být stále v protikladu s blahoslaveným Ježíšem, což mě velmi trápí. A oni: "Když je to poslušnost, jistě k ní nesmíš přilnout."

Když jsem se pak ocitla sama v sobě, uviděla jsem na chvíli nejdražšího Ježíše a chtěla jsem vědět, odkud je ten kněz a ta panna, a On mi řekl, že jsou z Peru.

12. listopadu 1899

Ježíš dovolí Luise ušetřit trest.

Dnes ráno přišel můj milovaný Ježíš a přenesl mě mimo mě a já viděla, jako by se něco mělo pohnout z nebe a dotknout se země. Byla jsem tak vyděšená, že jsem vykřikla a řekla jsem Mu: "Ó prosím, Pane, co to děláš? Jaká zkáza přijde, stane-li se to! Říkáš mi, že mě miluješ, a pak chceš, abych se bála. Viděl jsi to, vid'? Nedělej to, ne, ne! Nemůžeš to udělat, protože já to nechci. A Ježíš, celý soucitný se mnou, mi řekl: "Má dcero, neboj se. A pak, kdy jsi po Mně něco chtěla? Neměl bych tě nechat nic vidět, když trestám lidi, jinak Mě všude svážeš. Dobře tedy, opevním tvé srdce pevností a způsobím, jako by z něj vyrostl kmen, aby udržel vše, co vidíš, v klidu, a pak do tebe vliji tolik milostí, abys mohla živit Sebe i Mé děti." A tak se stalo.

V tu chvíli se mi ze srdce vynořilo cosi jako kmen se dvěma větvemi na vrcholu ve tvaru vidlice, která se zvedala do vzduchu a zachytávala mezi sebou vše, co se chystalo pohnout, aby to zůstalo v jednom jediném bodě; a zdálky se zdálo, že se to dotýká země. Poté jsem se ocitla sama v sobě a prosila jsem Ho, aby se utišil; a zdálo se, že se docela podvolí, a to natolik, že se mnou sdílel bolesti kříže. Pak zmizel.

13. listopadu 1899

Ježíš trpí, když vidí trpět stvoření. Luisa se mu nabízí, aby ho utěšila.

Dnes ráno se můj rozkošný Ježíšek zdál být neklidný; nedělal nic jiného než přicházel a odcházel. Tu trávil čas se mnou, tu zase, téměř přitahován svou nejrůznější láskou k tvorům, se šel podívat, co dělají, a celým svým já trpěl s nimi, z toho, čím trpěli oni, jako by on sám, a ne oni, byl tím utrpením uchvácen. Několikrát jsem viděla, jak zpovědník svou kněžskou autoritou nutil Ježíše, abych trpěla jeho bolestmi, abych ho mohla uklidnit; a i když se zdálo, že se nechce nechat uklidnit, projevoval se pak vděčně, z celého srdce děkoval tomu, kdo se zabýval zadržováním jeho rozhořčené paže, a tak se mnou sdílel tu jedno, tu druhé utrpení. Ach, jak něžné a dojemné bylo vidět Ho v tomto stavu! Člověku by se při pohledu na Něj rozskočilo srdce soucitem. Dost často mi to říkal: "Podříd' se mé spravedlnosti, protože víc už snést nemohu. Ach, člověk je příliš nevděčný a téměř ze všech stran Mě nutí, abych ho trestal. Sám mi vytrhává tresty z rukou. Kdybys věděla, jak moc trpím, když používám svou Spravedlnost..., ale to člověk sám na Mně používá násilí. Ach, kdybych neudělal nic jiného, než že bych vykoupil jeho svobodu za cenu své krve, musel by Mi být stále vděčný; ale z větší zloby vymýšlí stále nové způsoby, jak učinit mou platbu zbytečnou."

Když to říkal, hořce plakal, a abych ho utěšila, řekl jsem mu: "Můj sladký Dobrotivý, netrap se; vidím, že se trápíš hlavně proto, že se cítíš nucen trestat lidi. Ach, ne, to se nikdy nestane! Jsi-li pro mne vším, chci být vším pro Tebe; proto na mne pošleš tresty - tady je oběť, vždy připravená a k dispozici; můžeš mne nechat trpět, jak chceš, a tak se Tvá Spravedlnost nějak ukojí a Tobě se uleví od trápení, které pociťuješ, když vidíš, jak tvorové trpí. Mým záměrem vždy bylo toto - nepřizpůsobovat se Spravedlnosti, protože kdyby člověk trpěl, trpěl bys Ty víc než on. Zatímco jsem to říkala, přišla naše Královna Maminka a já jsem si vzpomněla, že když jsem žádala zpovědníka o poslušnost, abych se přizpůsobila Spravedlnosti, řekl mi, abych se zeptala Nejsvětější Panny, zda chce, abych se přizpůsobila. Zeptala jsem se jí tedy a ona mi řekla: "Ne, ne, ale modli se, má dcero, a v těchto dnech se snaž, jak jen můžeš, abys Ho udržela u sebe a usmířila se s Ním, protože je připraveno mnoho trestů."

17. listopadu 1899

Kněžská autorita musí souhlasit s obětí.

Můj milovaný Ježíš se stále zjevuje jako trpící. Dnes ráno s Ním přišla naše Královna Maminka a mně se zdálo, že Ho ke mně přivádí, abych Ho uklidnila a spolu s Ní se k Němu modlila, aby mě nechal trpět, aby ušetřil lidi. Řekla mi, že kdybych se v minulých dnech neumístila mezi ně a kdyby zpovědník nevyužil své kněžské autority a nesouhlasil s Jeho záměrem, abych trpěla, došlo by k mnoha katastrofám. Mezitím jsem spatřila zpovědníka a hned jsem se za něj modlila k Ježíši a Královně Matce; a Ježíš, celý dobrotivý, řekl: "Podle míry, v jaké se postará o mé zájmy tím, že se ke mně bude modlit a také tím, že se zaváže obnovit svůj úmysl nechat trpět tebe, aby ušetřil lidi, tak já se o něj postarám a ušetřím ho. Byl bych ochoten s ním tuto smlouvu uzavřít."

Potom jsem se rozhlédla po svém milém a jediném Dobru a viděla jsem, že drží v rukou dva blesky: v jedné ruce měl silné zemětřesení a válku, v druhé mnoho druhů náhlých úmrtí a nakažlivých nemocí. Začala jsem Ho prosit, aby

na mě ty blesky vylil, a téměř jsem Mu je chtěla z rukou vyjmout, ale aby mi v tom zabránil, začal se ode mě vzdalovat. Snažila jsem se Ho následovat, a tak jsem se ocitla mimo sebe, ale Ježíš se mi vytratil a já zůstala sama.

Když jsem se ocitla sama, obešla jsem se trochu kolem dokola a ocitla jsem se na místě, kde se v tomto období sklízí úroda. Zdálo se, že se tam chystají válečné vřavy, a já jsem chtěla jít těm ubohým lidem na pomoc, ale démoni mi bránili jít tam, kde se chystají takové věci, a bili mě, abych nemohla pomoci nebo zabránit jejich úkladům. Použili tolik síly, že mě donutili se stáhnout.

19. listopadu 1899

Zlo pýchy.

Když dnes ráno Ježíš přišel, myslela jsem na některé věci, které mi Ježíš řekl v minulých letech a které si už tak dobře nepamatuji, tak mi připomněl, co mi tehdy řekl: "Má dcero, pýcha ničí milost. V srdcích pyšných není nic než prázdnota, plná dýmu, který způsobuje slepotu. Pýcha nedělá nic jiného, než že ze sebe dělá modlu, a tak pyšná duše nemá u sebe svého Boha. Hříchem se ho snaží ve svém srdci zničit, a když si v srdci postaví oltář, postaví na něj sebe a klaní se sama sobě."

Bože, jaká je to odporná zrůda! Zdá se mi, že pokud si duše dává pozor, aby ji do sebe nevpustila, je prosta všech ostatních neřestí; pokud se jí však ke své smůle nechá ovládnout, protože je to obludná a zlá matka, vydá za ni všechny své nemravné děti, což jsou ostatní hříchy. Ach, Pane, drž ji ode mne dál!

21. listopadu 1899

Ježíš se chce potěšit tím, že se odráží v Luise, které pomáhá Nejsvětější Panna.

Dnes ráno, hned jak přišel, mi můj nejmilejší Ježíš řekl: "Má dcero, veškeré tvé potěšení musí spočívat v tom, že se budeš odrážet ve Mně. Budeš-li to dělat stále, budeš v sobě zobrazovat všechny mé vlastnosti, mou fyziognomii a mé rysy; a já na oplátku naleznu veškerou svou zálibu a nejvyšší uspokojení v tom, že se v tobě budu s potěšením zrcadlit."

Po těchto slovech zmizel a já jsem v duchu rozjímal o slovech, která mi právě řekl. Najednou se vrátil, položil mi na hlavu svou svatou ruku, obrátil mou tvář k sobě a dodal: "Dnes se chci trochu potěšit tím, že se v tobě budu zrcadlit."

Trásla jsem se po celém těle a měla jsem takový strach, že jsem měla pocit, že umírám, protože jsem viděla, že se na mě dívá a chce se potěšit mými myšlenkami, pohledy, slovy a vším ostatním tím, že se ve mně odráží. Neustále jsem si ve svém nitru opakovala: "Ach, Bože, jsem objekt vhodný k tomu, abys ze mě měl potěšení, nebo abych Tě rozhořčovala?" Mezi tím mi přišla na pomoc naše drahá Královna Maminka, v rukou nesla čistě bílé roucho a celá zamilovaná mi řekla: "Ne, ne: "Dcero, neboj se, Já sama tě oději svou nevinností, aby v tobě můj Syn našel to největší potěšení, jaké lze v lidském stvoření nalézt."

Oblékla mě tedy do tohoto roucha a nabídla mě mému drahému Dobrému, Ježíši, a řekla mu: "Přijmi ji z úcty ke mně, milý Synu, a měj v ní zalíbení." Tak ze mě odešel veškerý strach a Ježíš se ve mně těšil a já v Něm.

24. listopadu 1899

Luisa chce přijmout Ježíšovy hořkosti.

Dnes ráno přišel můj sladký Ježíš a přenesl mě mimo mě. Protože jsem ho viděla plného hořkosti, prosila jsem ho znovu a znovu, aby ji do mě vlil, ale ať jsem se modlila sebevíc, nepodařilo se mi dosáhnout toho, aby do mě vlil svou hořkost, ačkoli když jsem se přiblížila k jeho ústům, abych přijala jeho hořkost, vyšel ze mě hořký dech. Při tom jsem viděla umírajícího kněze, ale nemohla jsem dobře poznat, kdo to je, protože jsem měla jiný úmysl modlit se za nemocného kněze, ale nepoznala jsem, že je to on, a tak jsem byla zmatená, jestli je to on nebo někdo jiný. Řekla jsem tedy Ježíši: "Pane, co to děláš? Copak nevidíš, jak velký je v Coratu nedostatek kněží, že nám chceš vzít dalšího?" . A Ježíš, nedbaje na mne, hrozivě mávaje rukou, řekl: "Zničím jich víc."

26. listopadu 1899

Radost Nejsvětější Trojice z utrpení Luisy.

Když jsem velmi trpěla, přišel můj milovaný Ježíš a položil mi ruku za krk, aby mě podepřel. Nyní, když jsem Mu byla nablízku, jsem začala konat své obvyklé adorace všem Jeho svatým údům, počínaje Jeho nejsvětější hlavou. Při tomto úkonu mi řekl: "Moji milovaní, žízním, dovol mi uhasit svou žízeň ve tvé lásce, neboť se již nemohu udržet." A vzal na sebe podobu dítěte, vrhl se mi do náruče a začal sát. Zdálo se, že má nesmírnou radost, byl celý osvěžený a Jeho žízeň uhašená. Poté, téměř chtěje si ze mne vystřelit, kopím, které držel v ruce, probodl mé srdce ze strany na stranu. Pocítila jsem nejtrpčí bolest, ale - ach! jak ráda jsem trpěla, zvláště proto, že to byly právě ruce mého jediného Dobra, které mi způsobilo utrpení; a podněcovala jsem Ho, aby mi způsobil ještě větší muka, tak velké potěšení a sladkost jsem pocítovala. A požehnaný Ježíš, aby mě učinil ještě spokojenější, mi vyrval srdce, vzal ho do rukou a tímtež kopím ho rozpůlil a našel v něm kříž, zářící a čistě bílý. S velkou radostí ho vzal do rukou a řekl mi: Jsem tak potěšen tím, jak trpíš, že nejsem sám, ale volám Otce a Ducha Svatého, aby se těšili se mnou." A řekl: "Tento kříž vznikl z lásky a čistoty, s jakou trpíš."

V jednom okamžiku jsem se rozhlédla a uviděla jsem tři osoby, které mě obklopovaly a těšily se z pohledu na tento kříž. Avšak nařikajíc k Nim jsem řekla: "Velký Bože, příliš málo je mého utrpení, nespokojím se jen s křížem, ale chci také trny a hřeby; a jestliže si to nezasloužím, protože jsem nehodná a hříšná, jistě mi můžeš dát dispozice, abych si to zasloužila." A tak jsem se obrátila k Nim. A Ježíš mi poslal paprsek intelektuálního světla a dal mi pochopit, že chce, abych se vyzpovídala ze svých hříchů. Cítila jsem se před třemi božskými Osobami téměř na dně, ale lidství Našeho Pána mi vnuklo důvěru, a tak jsem se k Němu obrátila, odříkala *Confiteor* a pak jsem se začala zpovídat ze svých hříchů. Zatímco jsem byla celá ponořená do své bídy, ozval se z Jejich středu hlas, který říkal: "Odpouštíme ti a ty - už nehřeš." Očekávala jsem, že dostanu rozřešení od Našeho Pána, ale On najednou zmizel. Po chvíli se vrátil ukřižovaný a sdílel se mnou bolesti kříže.

27. listopadu 1899

Milost činí duši šťastnou.

Dnes ráno můj drahý Ježíš nepřišel. Po mnoha útrapách jsem Ho uviděla jen na chvíli a nařikala jsem kvůli Jeho zpoždění a řekla jsem Mu: "Blahoslavený Pane, jak to, že přicházíš tak pozdě? Snad jsi zapomněl, že bez Tebe nemohu být, nebo jsem snad ztratila Tvou milost, že nepřicházíš?" "A On, přerušiv mou prostoduchou řeč, mi řekl: "Má dceru, víš, co dělá moje milost? Má milost činí šťastnými duše blažených a činí šťastnými duše poutníků - jen s tímto rozdílem: že blažení přijímají blaženost a těší se z ní, zatímco duše poutníků pracují a uvádějí ji do oběhu. A tak ta, která vlastní milost, v sobě drží ráj, protože milost není nic jiného než vlastnit Mne, a protože Já sám jsem okouzlující předmět, který okouzluje celý ráj a tvoří veškerou náplň Blažených, duše tím, že vlastní milost, vlastní svůj ráj, ať je kdekoli."

28. listopadu 1899

Luisa přijímá utrpení v očistci, aby osvobodila některé duše.

Můj milovaný Ježíš přišel celý přívětivý; vypadal jako důvěrný přítel, který druhému příteli prokazuje mnoho přízně, aby mu dokázal svou lásku. První slova, která mi řekl, byla: "Moje milovaná, kdybys věděla, jak moc tě miluji... . Cítím se tak velmi přitahován k tomu, abych tě miloval; už samotné mé prodlevy v příchodu Mě nutí a jsou novým důvodem k mému příchodu, abych tě naplnil novými milostmi a nebeskými charismaty. Kdybys jen mohla pochopit, jak moc tě miluji, sotva bys zahlédla svou lásku ve srovnání s Mou." A já: "Můj sladký Ježíši, to, co mi říkáš, je pravda, ale i já cítím, že Tě velmi miluji, a jestliže říkáš, že moje láska ve srovnání s Tvou je jen stěží vidět, je to proto, že Tvá moc je bez hranic, zatímco moje je omezená, a proto mohu konat podle toho, kolik mi Ty sám dáváš. Je pravda, že když ke mně přijde vůle více trpět, abych Ti více dokázala svou lásku, pokud mi ty bolesti nepřiznáš, není utrpení v mé moci a já jsem nucena rezignovat i v tomto a být tou neužitečnou bytostí, kterou jsem sama od sebe vždy byla. Na druhé straně Ty máš ve své moci i utrpení a jakýmkoli způsobem chceš projevit svou lásku ke mně, můžeš to udělat. Můj milovaný, dej mi tu sílu a já Ti pak ukážu, co všechno mohu udělat z lásky k Tobě, protože jakou míru mi dáš, takovou míru dám i já Tobě."

S velkým potěšením naslouchal mým nepřiměřeným řečem a protože mě chtěl vyzkoušet, přenesl mě mimo sebe, do blízkosti místa, plného tekutého temného ohně - pouhý pohled na něj vyvolával hrůzu a děs. Ježíš mi řekl: "Tady je očistec a v tomto ohni se tísni mnoho duší. Půjdeš na toto místo trpět, abys osvobodila duše, které jsem si vybral, a budeš to dělat z lásky ke mně." A tak jsem se rozhodla, že to udělám.

I když jsem se trochu třásla, hned jsem Mu řekla: "Všechno z lásky k Tobě, jsem připravena, ale Ty musíš jít se mnou, jinak, když mě opustíš, nedáš se už najít a pak mě docela rozpláčeš. A On: "Kdybych šel s tebou, jaký by byl tvůj očistec? S mou přítomností by se pro tebe ty bolesti změnilly v radosti a spokojenost." A já: "Nechci jít sama, ale až půjdeme do toho ohně, Ty zůstaneš za mými rameny, takže Tě neuvidím a přijmu toto utrpení."

Vstoupila jsem tedy na to místo plné husté tmy a On mě zezadu následoval. Ze strachu, že by mě mohl opustit, jsem ho chytila za ruce a pevně si je držela na ramenou. Když jsem dorazila dolů... kdo může popsat bolest, kterou ty duše trpěly? Pro lidi oděné lidským tělem jsou jistě nevýslovné. Ale jakmile jsem vstoupila do toho ohně, byl zničen, temnota se rozptýlila a mnoho duší vyšlo ven a dalším se ulevilo. Když jsme tam byli asi čtvrt hodiny, vyšli jsme ven a Ježíš byl celý zarmoucený. Hned jsem se zeptala: "Řekni mi, můj Dobrý, proč truchlíš? Můj drahý živote, byla jsem snad jeho příčinou já, protože jsem nechtěla jít na to místo bolesti sama? Řekni mi, řekni mi, zda jsi velmi trpěl, když jsi viděl, jak ty duše trpí? Jak se cítíš? A Ježíš: "Moji milovaní, cítím se celý plný hořkosti, tak moc, že už je nemohu zadržet a chystám se je vylít na zem." A já: "Ne, ne, má sladká lásko, vyliješ je na mne, vid'?" "Ne," odpověděl. A přiblížil se k mým ústům a nalil mi nejhořčí likér v takovém množství, že jsem ho nemohla pojmout, a modlila jsem se, aby mi On sám dal sílu to snést, jinak to, co jsem nedovolila našemu Pánu, udělám sama a vylijí ho na zem, což by pro mě bylo velmi bolestné. Zdá se však, že mi dal sílu, ačkoli utrpení bylo tak velké, že jsem se cítila mdlá; ale Ježíš, který mě vzal do náruče, mě podepřel a řekl mi: "S tebou se člověk musí vzdát silou. Dáváš o sobě tak vědět, že téměř cítím nutnost tě uspokojit."

30. listopadu 1899

Nemocné a zdravé údy v mystickém těle Kristově.

Můj obdivovaný Ježíš přichází dál a tentokrát jsem ho viděla při činu. Stál u sloupu. Rozvázal se a vrhl se mi do náruče, abych s ním soucítila; přitiskla jsem ho k sobě a začala jsem mu upravovat vlasy, celé smáčené krví, osušovala jsem mu oči a tvář a také jsem ho políbila a vykonala několik skutků zadostiučinění. Když jsem došla k jeho rukám a sundala řetěz, k mému největšímu překvapení jsem viděla, že hlava patří našemu Pánu, ale údy mnoha jiným lidem, zejména řeholníkům. Ach, kolik nakažených údů, které vrhaly více tmy než světla! Na levé straně byli ti, kteří Ježíši způsobili větší utrpení; bylo vidět nemocné údy, plné červivých a hlubokých ran, a jiné, které byly k tomuto tělu připojeny sotva nervem. Ach, jak ta božská hlava trpěla a kymácela se nad těmito údy! Na pravé straně pak bylo možné vidět ty, které byly nejvíce dobré - to znamená zdravé údy, zářící, pokryté květy a nebeskou rosou, provoněné libými vůněmi, a mezi těmito údy bylo možné vidět některé, které vydávaly nejasnou vůni.

Tato božská hlava nad těmito údy velmi trpěla. Je pravda, že existovaly některé zářivé údy, které se téměř podobaly světlu hlavy a které ji rozveselovaly a dodávaly jí největší slávu, ale počet nakažených údů byl větší. Ježíš otevřel svá nejsladší ústa a řekl mi "Má dcero, kolik bolesti mi tyto údy působí! Toto tělo, které vidíš, je mystickým tělem mé Církve, jehož hlavou se chlubím, ale kolik krutých muk způsobují tyto údy v tomto těle! Zdá se, že se navzájem podněcují, kdo mi způsobí větší muka." Pak řekl o tomto těle ještě další věci, které si už tak dobře nepamatuji, proto se zde zastavím.

2. prosince 1899

Výmluvná chvála kříže.

Protože jsem se velmi trápila kvůli jistým věcem, o kterých se zde nesluší mluvit, milý Ježíš, který mě chtěl zbavit mého trápení, přišel s úplně novým zjevením. Zdálo se, že je oblečen v bleděmodrém, celý ozdoben drobnými zlatými zvonečky, které se při vzájemném dotyku rozezvučely zvukem, jaký nikdy předtím neslyšel. Při Ježíšově zjevení a při tom milostivém zvuku jsem se cítila okouzlená a ulevilo se mi v mém trápení, které ode mne odcházelo jako dým. Byla bych tam zůstala mlčet, tak moc jsem cítila, že síly mé duše jsou okouzleny a omráčeny, kdyby požehnaný Ježíš nepřerušil mé mlčení a neřekl mi: "Má milovaná dcero, všechny tyto zvonky jsou mnoha hlasy, které k tobě mluví o mé lásce a vyzývají tě, abys mě milovala. Nyní mi dovol, abych se podíval, kolik zvonečků máš ty, které ke Mně mluví o tvé lásce a volají Mě, abych tě miloval".

A já, celá zardělá, jsem mu řekla: "Ale Pane, co to říkáš? Nemám nic, nemám nic než vady. A Ježíš, který měl soucit s mou bídou, pokračoval: "Nemáš nic, to je pravda. Dobře tedy, chci tě ozdobit svými zvonečky, abys měla mnoho hlasů, kterými Mě budeš volat a projevovat Mi svou lásku." A tak jsem se vrátila do svého pokoje. Zdálo se mi, že můj pas obepíná pásek ozdobený těmito zvonečky.

Poté jsem mlčela a On dodal: "Dnes s tebou rád trávím čas. Řekni mi něco." A já: "Ty víš, že veškerá moje spokojenost spočívá v tom, že jsem s Tebou, a že když mám Tebe, mám všechno. Zdá se tedy, že v tom, že Tě mám, už není nic jiného, po čem bych toužila, ani co bych Ti řekla. A Ježíš: "Dovol mi slyšet tvůj hlas, který rozveseluje můj sluch. Pojd'me si spolu trochu popovídat; mnohokrát jsem s tebou mluvil o kříži, dnes mi dovol, abych slyšel tebe mluvit o kříži."

Cítila jsem se zmatená, nevěděla jsem, co říct. Ale když mi poslal paprsek intelektuálního světla, abych ho uspokojila, začala jsem říkat: "Můj milovaný, kdo Ti může říct, co je to kříž? O vznešenosti Kříže mohou důstojně promluvit jen Tvá ústa; ale protože chceš, abych promluvila já, udělám to.

Kříž, který jsi vytrpěl, mě vysvobodil z otroctví d'ábla a spojil mě s Božstvím nerozlučitelným poutem. Kříž je plodný a rodí ve mně Milost. Kříž je Světlo, přináší mi rozčarování z toho, co je časné, a zjevuje mi to, co je věčné. Kříž je oheň a sráží na popel vše, co není z Boha, až vyprazdňuje mé srdce od nejmenšího stébla trávy, které by v něm mohlo být. Kříž je mince nevyčísitelné hodnoty, a pokud budu mít to štěstí, že ho budu vlastnit, budu obohacena o věčné mince, až se stanu nejbohatší v ráji, protože měna, která obíhá v nebi, je Kříž vytrpěný na zemi. Kříž mi tedy dává poznat sebe sama; nejen to, ale dává mi poznat Boha. Kříž do mě vstěpuje všechny ctnosti. Kříž je vznešenou kazatelnou nestvořené Moudrosti, která mě učí nejvyšším, nejjemnějším a nejvznešenějším naukám. Tak mi jedině Kříž odhalí nejskrytější tajemství, nejtajnější věci, nejdokonalejší dokonalost, skrytou i těm nejerudovanějším a nejučenějším ze světa. Kříž je jako blahodárná voda, která mě očisťuje; nejen to, ale podává mi výživu pro ctnosti, dává jim růst, a teprve pak mě opouští, když mě přivádí zpět k Životu věčnému. Kříž je jako nebeská rosa, která mi uchovává a zkrášluje krásnou lilii čistoty. Kříž je potravou Naděje. Kříž je majákem působící Víry. Kříž je jako tvrdé dřevo, které uchovává oheň Lásky a udržuje ho stále rozpálený. Kříž je jako suché dřevo, které rozptyluje a zahání všechny dýmy pýchy a ješitnosti a vytváří v duši fialku pokory. Kříž je nejmocnější zbraň, která uráží demony a brání mě před všemi jejich drápy. Proto duše, která vlastní Kříž, vzbuzuje závist a obdiv samotných andělů a svatých a hněv a rozhořčení démonů. Kříž je mým rájem na zemi, a to takovým způsobem, že jestliže ráj blažených tam nahoře je plný rozkoší, ráj zde dole je plný utrpení. Kříž je řetěz z nečistšího zlata, který mě spojuje s Tebou, mým Nejvyšším Dobrem, a tvoří nejintimnější spojení, jaké může být dáno, až do té míry, že moje bytí mizí. A proměňuje mě v Tobě, můj Milovaný, do té míry, že se v Tobě cítím ztracená a žiji ze samotného Tvého života.

Když jsem to řekla (nevím, jestli to není nesmysl), můj milovaný Ježíš mě celý rozradostněný poslouchal a uchvácen nadšením z lásky mě políbil na celé tělo a řekl mi: "*Brava, brava, moje milovaná* mluvila jsi dobře! Má Láska je oheň, ale ne jako pozemský oheň, který všude, kam pronikne, činí věci neplodnými a vše mění v popel. Můj oheň je plodný a sterilním činí jen to, co není ctností. Všem ostatnímu dává život, dává rozkvést krásným květům, dává dozrát nejchutnějším plodům a vytváří nejrozkošnější nebeskou zahradu. Kříž je tak mocný a já jsem mu udělil tolik milostí, že je účinnější než samotné svátosti, a to proto, že při přijímání svátosti mého Těla je k přijetí mých milostí zapotřebí dispozic a volného souznění duše, a ty mohou mnohdy chybět, zatímco Kříž má tu ctnost, že disponuje duši k milosti."

21. prosince 1899

Luisa mluví o panenství a čistotě.

Dlouhé mlčení dnes ráno přerušil můj milovaný Ježíš a řekl mi: "Já jsem schránka čistých duší." A v těchto Jeho slovech se mi dostalo intelektuálního světla, díky němuž jsem pochopila mnoho věcí o čistotě, ale z toho, co cítím ve svém intelektu, nemohu slovy zopakovat nic nebo jen málo. Nejctihodnější paní Poslušnost však chce, abych něco napsala, třeba i nesmysl, a abych ji uspokojila, řeknu svůj nesmysl o čistotě.

Zdalo se mi, že čistota je nejušlechtlejší klenot, jaký může duše mít. Duše, která má čistotu, je obdařena upřímným světlem, a to takovým způsobem, že blahoslavený Bůh při pohledu na ni nachází svůj obraz; cítí se přitahován láskou k ní, a to natolik, že dospěje až k tomu, že se do ní zamiluje, a je uchvácen takovou láskou, že jí dává za příbytek své nejčistší Srdce, protože do Boha vstupuje jen to, co je čisté a nejčistší; nic poskvrněného nemůže vstoupit do toho nejčistšího lůna. Duše, která má čistotu, si v sobě uchovává svou původní nádheru, kterou jí Bůh dal při stvoření; nic v ní není znetvořeno nebo zneuctěno; spíše je jako královna, která usiluje o svatbu s nebeským Králem, uchovává svou ušlechtilost, dokud tento vznešený květ není přesazen do nebeských zahrad. Ó, jak tato panenská květina voní výraznou vůní! Vždycky vyniká nad všechny ostatní květiny, a dokonce i nad samotné anděly. Jak vyniká rozmanitou krásou! Všichni jsou tedy uchvázeni úctou a láskou a dávají jí volný krok, aby mohla dosáhnout svého božského Snoubence, a to tak, že první místo kolem Našeho Pána patří těmto vznešeným květům. A Náš Pán se velice těší, když se prochází uprostřed těchto lilií, které provoní zemi i nebe; a ještě více se těší, když je těmito liliemi obklopen, protože tím, že je první ušlechtilou lilií a vzorem, je vzorem všech ostatních.

Ó, jak je krásné vidět panenskou duši! Její srdce nevydává jiný dech než dech čistoty a upřímnosti, není ani zastíněno žádnou jinou láskou, která není Boží, a dokonce i její tělo vydává vůni čistoty. Všechno je v ní čisté: čisté jsou její kroky, čistá je v jednání, v mluvení, v pohledu i v pohybu. A tak při pouhém pohledu na ni člověk cítí vůni a poznává duši, která je skutečně čistá. Jaká charismata, jaké milosti, jaká vzájemná láska a láskyplné úklady mezi touto duší a jejím Snoubencem Ježíšem! Jen ten, kdo je zakouší, může něco říci. Člověk ani nemůže vyprávět všechno a já necítím povinnost o tom mluvit, proto mlčím a jdu dál.

22. prosince 1899

Jak nás Bůh přitahuje k lásce třemi způsoby a jak se třemi způsoby zjevuje duši.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Po dlouhém čekání a vyčkávání se dal několikrát jen stěží zahlédnout, jako blesk, který se mihne kolem. Ale zdalo se mi, že spíše než Ježíše vidím světlo, a v tom světle hlas, který, když se ozval poprvé, řekl: "Přitahuji vás k lásce třemi způsoby: skrze dobrodiní, skrze sympatie a skrze přesvědčování".

Kdo může říct, kolik věcí jsem v těchto třech slovech pochopila? Zdalo se mi, že blahoslavený Ježíš, aby si získal mou lásku a také lásku ostatních tvorů, dává pršet dobrodiní pro naše dobro, a když vidí, že tento déšť dobrodiní nedosahuje toho, aby si získal naši lásku, dosahuje toho, že se nám stává sympatickým. A co je to sympatie? Jsou to Jeho bolesti vytrpěné z lásky k nám, až po smrt, prolití krvi na kříži, kde se učinil tak sympatickým, že si zamiloval i své katy a nejzarytější nepřátele. Ba co víc, aby nás více přitahoval a učinil naši lásku silnější a stabilnější, zanechal nám světlo svých nejsvětějších příkladů, spojených s jeho nebeským učením, které nám jako světlo rozptylují temnoty tohoto života a vedou nás k věčné spáse.

Když se hlas ozval podruhé, řekl mi: "Zjevují se duši třemi různými způsoby: mocí, zprávou a láskou. Mocí je Otec, zprávou je Slovo, láskou je Duch svatý". Ach, kolik dalších věcí jsem pochopila! Ale příliš málo je toho, co jsem schopna slovy projevit. Zdalo se mi, že Bůh se duši zjevuje mocí v celém stvoření; od první do poslední bytosti se projevuje Boží všemohoucnost. Nebesa, hvězdy a všechny ostatní bytosti k nám hovoří, i když němou řečí, o Nejvyšší bytosti, o nestvořeném bytí, o jeho všemohoucnosti. Ve skutečnosti ani ten nejvzdělanější člověk se vši svou vědou nemůže dospět ke stvoření ani toho nejubožejšího komára, a to říká, že musí existovat nejmocnější nestvořená Bytost, která vše stvořila a dává život a zachování všem bytostem. Ach, jak k nám celý vesmír jasnými tóny a nesmazatelnými znaky promlouvá o Bohu a jeho všemohoucnosti! Proto ten, kdo Ho nevidí, je dobrovolně slepý! Zdalo se mi, že blahoslavený Ježíš, když sestoupil z nebe, přišel na zem osobně, aby nám podal zprávu o tom, co je pro nás neviditelné;

Nebudu už pokračovat v řeči, protože se domnívám, že zbytek může pochopit každý sám.

25. prosince 1899

Ježíš chce v duši trvalý postoj oběti.

Po několika dnech téměř úplného nedostatku mého nejvyššího a jediného Dobra, po dnech provázených tvrdostí srdce, kdy jsem ani nemohla plakat nad svou velkou ztrátou, ačkoli jsem Bohu obětovala i tuto ztrátu a říkala Mu: "Pane, přijmi ji jako oběť; jen Ty můžeš obměkčit toto mé srdce, tak tvrdé." - nakonec po dlouhém utrpení přišla má drahá Královna Maminka a nesla na klíně nebeské Dítě, zabalené v malém plátýnku, celé rozechvělé. Položila mi Ho do náruče a řekla mi: "Má dcero, zahřej Ho svými city, protože můj Syn se narodil v krajní chudobě, v naprosté opuštěnosti od lidí a v nejvyšším umrtvení."

Ach, jak byl krásný, s tou svou nebeskou krásou! Vzala jsem Ho do náruče a přitiskla k sobě, abych Ho zahřála, protože byl téměř ztuhlý zimou, protože neměl nic jiného, čím by se mohl přikrýt, než jednu malou látku. Když jsem Ho zahřála, jak nejvíc jsem mohla, moje něžné Děťátko mi pohybem svých fialových rtů řeklo: "Slibuješ mi, že budeš vždycky obětí z lásky ke mně, jako jsem já z lásky k tobě?" A já: "Ano, můj malý Poklade, slibuji Ti to. A On: "Nespokojím se se slovem - chci přísahu a také ručení tvou krví." A já: "Chce-li to poslušnost, udělám to."

Zdalo se, že je zcela spokojen, a dodal: "Od chvíle, kdy jsem se narodil, jsem vždy uchovával své Srdce obětované k oslavě Otce, za obrácení hříšníků a za lidi, kteří mě obklopovali a byli mými nejvěrnějšími společníky v mých bolestech. Stejně tak chci, aby i vaše srdce bylo v tomto neustálém postoji, obětováno v duchu oběti pro tyto účely."

Zatímco to říkal, Královna Maminka chtěla Dítě nakrmit svým nejsladším mlékem. Vrátila jsem Jí Ho a Ona odkryla svůj prs, aby ho vložila do úst Svého Božského Dítěte; a já, chytrá, chtějíc si zažertovat, jsem přiložila svá ústa, abych I já sála. Nasála jsem několik kapek, které ze mě rychle zmizely a zanechaly mě spokojenou I nespokojenou. Kéž by vše bylo ke slávě Boží a ke zmatení tohoto ubohého hříšníka.

27. prosince 1899

Dobročinnost musí být jako plášť, který přikrývá naše činy.

Stále se zviditelňoval jako stín a záblesk. Zatímco jsem byla v moři hořkosti kvůli Jeho nepřítomnosti, v jednom okamžiku se zjevil a řekl mi: "Láska musí být jako plášť, který musí přikrývat všechny tvé činy, a to tak, aby vše zářilo dokonalou láskou. Co znamená, že jsi nespokojená když netrpíš? Že tvá láska není dokonalá, protože trpět z lásky ke mně a netrpět z lásky ke mně, bez tvé vůle, je totéž." A tak se stalo. A zmizel, zanechávaje mě rozhořčenější než předtím, chtěje se dotknout klíče, který je pro mě příliš jemný a který do mě vlil On sám.

Když jsem pak prolévala hořké slzy nad svým bídným stavem a nad nepřítomností svého milovaného Ježíše, vrátil se a řekl mi: "Se spravedlivými dušemi jedním spravedlivě, nebo spíše jim dávám dvojnásobnou odměnu za jejich spravedlnost tím, že je obdařuji většími milostmi a mluvím k nim spravedlivými slovy a svatostí." Já jsem se však cítila tak zmatená a špatná, že jsem se neodvážila pronést jediné slovo; spíše jsem dál prolévala slzy nad svou bídou. A Ježíš, který mi chtěl vdechnout důvěru, vložil svou ruku pod mou hlavu, aby ji zvedl, protože se nemohla sama udržet, a dodal: "Neboj se, já jsem štít soužených." A já jsem se rozplakala. A zmizel.

30. prosince 1899

Účinky ponížení a umrtvení.

Dnes ráno jsem se jen na chvíli viděla s mým milovaným Ježíšem, a protože mi poslušnost řekla, abych se modlila za jistou osobu, když Ježíš přišel, doporučila jsem mu ji a On mi řekl: "Ponížení je třeba nejen přijmout, ale také milovat, a to natolik, že ho přežvykujeme jako jídlo. A stejně jako když je jídlo hořké, čím více ho člověk žvýká, tím více cítí hořkost, tak i ponížení, když se dobře žvýká, vyvolává umrtvení. A to - tedy ponížení a umrtvování - jsou dva nejmocnější prostředky k tomu, abychom se dostali z určitých zádrhelů a získali ty milosti, které potřebujeme. I když se zdá, že je to pro lidskou přirozenost škodlivé, podobně jako hořký pokrm, který zdá se spíš škodí než prospívá - tak je tomu i s pokořením a umrtvováním. Ale není tomu tak. Čím více se kus železa tluče na kovádlině, tím více jiskří ohněm a je očištěn. Totéž platí pro duši: čím více je pokořována a bita na kovádlině umrtvování, tím více jiskří nebeským ohněm a je očištěna - pokud chce skutečně kráčet po cestě dobra. Je-li pak falešná, děje se vše naopak."

1. ledna 1900

Ježíšova obrázka. Čím více se duše pokořuje a poznává, tím více se přibližuje pravdě.

Když jsem se velmi trápila kvůli nedostatku svého nejvyššího a jediného Dobra, po dlouhém čekání a vyčkávání jsem ho nakonec viděla, jak vychází z mého srdce, pláče a dává mi svými očima najevo, že ho bolí rána, kterou dostal při obrázce. Tak plakal a očekával ode mne, že osuším krev, která z té rány vytékala, a osladím bolest řezu. Cítila jsem všechn soucit a zmatek dohromady, a to natolik, že jsem se neodvážila to udělat; nicméně přitahována láskou, ani nevím jak, jsem našla v ruce malý hadřík a snažila jsem se, jak jen jsem mohla, osušit krev Ježíška. Přitom jsem cítila, že jsem celá plná hříchu, a myslela jsem si, že jsem příčinou té Ježíšovy bolesti. Ach, jak mi Ho bylo líto! Cítila jsem se pohlčená tou hořkostí; a požehnané Děťátko, Ježíš, soucitící s mým bídným stavem, mi řekl: "Čím více se duše pokořuje a poznává,

tím více se přibližuje k pravdě; a protože je v pravdě, snaží se prodírat cestou ctností, od níž se vidí velmi vzdálená. A viděli se na cestě ctností, okamžitě si uvědomí, kolik toho ještě zbývá vykonat, protože ctnosti nemají konce - jsou nekonečné, stejně jako já. A tak, jsouc v pravdě, duše se stále snaží zdokonalovat, ale nikdy nedospěje k tomu, aby se viděla dokonalou. A to jí poslouží a přiměje ji to k neustálé práci, k úsilí o další zdokonalování sebe sama, aniž by ztrácela čas nečinností. A já, potěšen touto prací, ji stále po troškách retušuji, abych v ní zobrazil svou podobu.

Proto jsem se chtěl nechat obřezat - abych dal příklad nejvyšší pokory, která ohromila samotné nebeské anděly."

3. ledna 1900

Mír za všech okolností.

Stále jsem se viděla plná utrpení, a byla jsem velmi neklidná. Zdálo se mi, že celé mé nitro se zneklidnilo ztrátou Ježíše. Stále jsem si říkala, že jsem si svými velkými hříchy zasloužila, aby mě můj obdivovaný Ježíš opustil, a proto ho už neuvídím. Ach, jak mě tato krutá myšlenka usmrcovala! Krutěji než jakákoliv jiná smrt! 'Nevidět už Ježíše...! Už neslyšet něhu Jeho hlasu...! Ztratit Toho, na němž závisí můj život a od něhož ke mně přichází každé dobro...! Jak mohu žít bez Něho? Ach, všechno pro mě skončí, když ztratím Ježíše!...' Při těchto myšlenkách jsem pocítila smrtelnou agónii, celé mé nitro se rozrušilo, protože chtělo Ježíše, a On se v záblesku světla zjevil mé duši a řekl mi: "Ježíš je tvůj život: "Pokoj, pokoj, nenechej se rušit. Tak jako nejvoňavější květina provoní místo, do něhož je vložena, tak můj pokoj naplňuje Bohem duši, která jej vlastní." A tak jsem si uvědomila, že je to pro mne velmi důležité. A utekl jako blesk.

Ach, Pane, jak jsi dobrý ke mně hříšnici. Nechceš, abych se stala neklidnou, protože když to udělám, dáš mi pochopit, že se se od Tebe sama vzdaluji. Pokojem se naplňuji Bohem, zatímco neklidem se naplňuji ďábelskými pokušeními.

Ach, můj sladký Ježíši! Kolik trpělivosti je třeba s Tebou! - Protože ať se mi děje cokoli, nemohu se ani rozčílit nebo rozrušit, ale Ty chceš, abych zůstala v dokonalém klidu a pokoji.

5. ledna 1900

Účinky hříchu a zpovědi.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem, že vycházím ze sebe, a našla jsem svého obdivuhodného Ježíše; ale - ach, jak plná hříchů jsem se viděla před Jeho přítomností! Ve svém nitru jsem pocítila silnou touhu vyzpovídat se našemu Pánu, a tak jsem se k Němu obrátila, začala jsem vyjmenovávat své hříchy a Ježíš mi naslouchal. Když jsem domluvila, obrátil se ke mně s tváří plnou smutku a řekl mi: "Má dcero, hřích je pro duši jedovatým a smrtelným objetím, pokud je těžký; a nejen pro ni, ale i pro všechny ctnosti přítomné v duši. Je-li pak všední, je to objetí zraňující, které činí duši velmi slabou a neuživou, a spolu s ní se stávají neuživými i ctnosti, které získala. Jak smrtící zbraní je hřích! Jedině hřích může duši zranit a způsobit jí smrt! Nic jiného jí nemůže ublížit, nic jiného než hřích sám ji činí přede Mnou odpornou a ohavnou."

Když to říkal, pochopila jsem ošklivost hříchu a pocítila jsem takovou bolest, že ji ani nedokážu vyjádřit. Když mě Ježíš viděl celou zkroušenou, pozvedl svou pozeňnanou pravici a pronesl slova rozhřešení. Pak dodal: "Tak jako hřích zraňuje a dává duši smrt, tak svátost zpovědi dává život, hojí rány a vrací ctnostem sílu; a to více či méně, podle dispozic duše - tak působí ctnosti této svátosti." Zdálo se mi, že moje duše dostala nový život; poté, co mi Ježíš udělil rozhřešení, jsem už necítila dřívější trápení. Kéž je Pán navždy věčný a oslavovaný!

6. ledna 1900

Důvěra, schody k výstupu k božství.

Dnes ráno jsem přijala svaté přijímání, a když jsem se ocitla spolu s Ježíšem, byla tam i Královna Máma a - ó, jaký div! - Dívala jsem se na Matku a viděla jsem Její Srdce přetavené v Ježíška; dívala jsem se na Syna a viděla jsem Matku v Srdci Dítěte. Mezi tím jsem si vzpomněla, že dnes je Zjevení Páně, a po vzoru svatých mudrců jsem měla něco nabídnout Ježíškovi, ale viděla jsem, že mu nemám co dát. A tak mě při pohledu na mou bídu napadlo obětovat své tělo jako myrhu se všemi útrapami dvanácti let, kdy jsem ležela na lůžku, připravená trpět a zůstat tam tak dlouho, jak se Mu bude líbit; jako zlou bolest, kterou cítím, když mě zbavuje své přítomnosti, což je pro mě nejbolestivější a nejsmutnější věc; jako kadidlo své ubohé modlitby, spojené s modlitbami Královny Mámy, aby byly pro Ježíška příjemnější. A tak jsem obětovala s plnou důvěrou, že Dítě vše přijme.

Zdálo se, že Ježíš přijímá mé ubohé oběti s velkou radostí, ale nejvíce ho těšila důvěra, s jakou jsem je přinášela. Pak mi řekl: "Důvěra má dvě ruce: jednou objímá mé lidství a používá mé lidství jako schody, aby vystoupila k mému božství; druhou objímá božství a čerpá nebeské milosti v proudech tak, že duše zůstává celá zaplavena v božské bytosti. Když si je duše jistá, jistě získá, oč žádá. Nechávám jí spoutat ruce, nechávám ji dělat, co chce, nechávám ji proniknout i do mého Srdce a nechávám ji, aby si sama vzala to, o co mě požádala. Kdybych to neudělal, cítil bych se být ve stavu násilí." Zatímco to říkal, z prsou Dítěte a Matky vytrysklo mnoho pramínek jakéhosi likéru (říkám tomu "likér", ale nedokážu říct, co to bylo), který zcela zaplavil mou duši. Pak Královna Matka zmizela.

Poté jsem spolu s Dítětem vyšla do nebeské klenby. Viděla jsem, že Jeho milostivá tvář je smutná, a řekla jsem si: "Možná chce mléko, proto je smutný." V tu chvíli jsem si uvědomila, že je smutný. A tak jsem se Ho zeptala: "Chceš sát ode mě, když tu není Královna Maminka?" Než jsem to však udělala, začala jsem se obávat, že by to mohl být ďábel, a tak, abych se uklidnila, jsem se mu několikrát podepsala křížem a řekla jsem mu: "Jsi opravdu Ježíš Nazaretský, Druhá osoba Nejsvětější Trojice, Syn Panny Marie, Matky Boží?" A Dítě mě ujistilo, že ano. Proto jsem ho, ujištěna, přiložila, aby sálo. Zdálo se, že Dítě ožilo, nabylo veselého vzezření, a viděla jsem, že saje část těch pramínek, kterými mě samo zaplavilo. A zatímco to dělal, cítila jsem, jak mě táhne za srdce, protože se mi zdálo, že to mléko, které ze mě Ježíš čerpal, z něj vytéká. Kdo může říci, co proběhlo mezi mnou a Ježíškem? Nemám jazyk, který by to dokázal vyjádřit, nemám slova, která by to dokázala popsat.

8. ledna 1900

"Omyly" obsažené v těchto spisech, které přinesou užitek. Pevnost a stabilita v jednání.

Říkala jsem si: "Kdo ví, kolik nesmyslů, kolik chyb je v těch spisech, které píšu! V tu chvíli jsem cítila, že ztrácím vědomí, a blahoslavený Ježíš přišel a řekl mi: "To proto, aby se ukázalo, že z tvé strany nejde o žádný umělý záměr a že nejsi nějaký lékař, protože kdybys jím byla, sama by sis uvědomila, kde ses mylila. Tím také více zazáří, že jsem to já, kdo k tobě mluvím, když se na to podíváš prostým způsobem. Ujišťuji tě však, že nenajdu ani stín neřesti nebo něčeho, co není ctností, protože zatímco píšeš, Já sám vedu tvou ruku. Na první pohled mohu najít nanejvýš několik chyb, ale když se na ně podívám důkladně, najdu pravdu."

Po těchto slovech zmizel, ale po několika hodinách se vrátil. Cítila jsem se celá rozpačitá a znepokojená slovy, která mi řekl, a On dodal: "Mým dědictvím je pevnost a stálost; nepodléhám žádné změně, a čím více se ke Mně duše přibližuje a postupuje na cestě ctností, tím pevnější a stabilnější se cítí v konání dobra. A čím dále ode Mne zůstává, tím více podléhá změnám a kolísání - tu k dobru, tu ke zlu."

12. ledna 1900

Rozdíl mezi poznáním sebe sama a pokorou. Jedině Ježíš se může chlubit tím, že má pravou pokoru.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš přišel v žalostném stavu. Měl pevně spoutané ruce, obličej pokrytý slinami a mnoho lidí ho strašlivě fackovalo. A On zůstával klidný, vyrovnaný, aniž by udělal jediný pohyb nebo vydal jediný zvuk nářku; ani mrknutím řas nedal najevo, že sám chce tyto urážky snášet; a to nejen navenek, ale i vnitřně. Jak dojemná scéna, která zlomí i to nejtvrďší srdce! Kolik toho Tvář řekla, s tou visící slinou, špinavou od bláta! Cítila jsem hrůzu, třásla jsem se, viděla jsem se celá pyšná před Ježíšem.

V tomto vzezření mi řekl: "Ne ti, kteří mají málo lidského rozumu, ale ti, kteří jsou malí, ale naplnění božským rozumem. Jen já mohu říci, že jsem pokorný, protože to, co se u člověka označuje za pokoru, by se mělo spíše nazývat poznáním sebe sama; a kdo nepozná sebe sama, už kráčí ve lži."

Ježíš několik minut mlčel a já tam zůstala a přemýšlela o něm. Přitom jsem viděla ruku nesoucí světlo, které pátralo v mém nitru, v nejtímnějších skrýších, a chtělo zjistit, zda je ve mně přítomno poznání sebe sama a láska k ponížení, zmatkům a opovržení. To světlo našlo v mém nitru prázdnotu - a já ji také viděla -, tu bylo třeba zaplnit ponížením a zmatky po vzoru blahoslaveného Ježíše. Ach, kolik věcí mi to světlo a ta svatá Tvář, která byla přede mnou, daly pochopit! Řekla jsem si: "Bůh, ponížený a zmatený z lásky ke mně, a já, hříšnice bez těchto insignií! Bůh, stabilní, pevný v tom, že snáší tolik urážek, aniž se pohne. Nepohne se ani proto, aby ze sebe setřásl tu odpornou slinu. Ach, Jeho nitro před Bohem a Jeho zevnějšek před lidmi se mi zjevují; a přesto, kdyby se chtěl osvobodit, mohl by, protože to nejsou pouta, která Ho svazují, ale Jeho pevná Vůle, která chce za každou cenu zachránit lidstvo. A já? Kde jsou má ponížení? Kde je pevnost, stálost v konání dobra z lásky k mému Ježíši a z lásky k bližnímu? Ach, jak se lišíme jako oběti - já a Ježíš! Ach, vůbec si nejsme podobní!"

Zatímco můj malý mozek v tom bloudil, můj rozkošný Ježíš mi řekl: "Jen mé lidství bylo naplněno ústrky a ponížením, až přetévalo ven. Proto se nebe a země chvějí před mými ctnostmi a duše, které mě milují, používají mé Lidství jako schody, aby vystoupily a nasály pár kapek mých ctností. Řekni mi nyní: kde je před mou pokorou ta tvář? Jen já se mohu chlubit tím, že vlastním pravou pokoru. Mé Božství, spojené s mým Lidstvím, mohlo konat divy na každém kroku, na každém slově i díle; přesto jsem se dobrovolně omezil v kruhu svého Lidství, ukázal jsem se jako nejubožejší a dosáhl jsem toho, že jsem se smísel se samotnými hříšníky. Dílo vykoupení jsem mohl vykonat za velmi krátkou dobu, a dokonce jediným slovem; přesto jsem během mnoha let, s mnoha útrapami a utrpením, chtěl učinit bídu člověka svou vlastní; chtěl jsem se uplatnit v mnoha různých činnostech, aby byl člověk zcela obnoven a zbožštěn, a to i v těch nejnižších skutcích. Ve skutečnosti, jakmile byly vykonávány Mnou, který jsem byl Bůh a člověk, získaly nový lesk a zůstaly s puncem božských skutků. Mé Božství, skryté v mém Lidství, se chtělo snížit k takové nízkosti, podřídít se běhu lidských skutků - zatímco jediným úkonem mé Vůle jsem mohl stvořit nekonečné světy -, cítit bídu a slabosti druhých, jako by byly mé vlastní, vidět Sebe pokrytého všemi hříchy lidí před božskou Spravedlností, muset zaplatit jejich trest za cenu neslychaných bolestí a s prolitím veškeré mé Krve..... Takto neustále vykonával skutky hluboké a hrdinské pokory."

Ach, dcero, zde je nesmírný rozdíl mezi mou pokorou a pokorou tvorů, dokonce i všech mých svatých. Ta je jen stínem v mé tváři, protože tvor je vždycky jen tvor a neví, jak velká je tíha hříchu, jako vím já. I když se hrdinské duše podle mého příkladu obětovaly, aby trpěly bolestmi druhých, jejich bolesti se neliší od bolestí ostatních tvorů; nejsou pro

ně něčím novým, protože jsou ze stejné hlíny. Jen pouhé pomyslení, že tyto bolesti duše přinášejí a že oslavují Boha, je pro ně velkou ctí. Kromě toho je stvoření omezeno v kruhu, do kterého je Bůh umístil, a nemohou vyjít z těchto hranic, které byly pro ně vymezeny. Ach, kdyby bylo v jejich moci něco udělat nebo zrušit, kolik dalších věcí by udělali - každý by dosáhl hvězd! Ale mé zbožštěné Lidství nemělo žádné meze, přesto se dobrovolně omezilo v rámci sebe sama; a to bylo opletení všech mých skutků hrdinskou pokorou.

To byla příčina všeho zla, které zaplavuje zemi - nedostatek pokory; a já jsem měl díky této ctnosti čerpat všechna dobra z Boží spravedlnosti. Ach, ano, žádné ústupky milostí nepřicházejí z mého trůnu, pokud se neuskuteční prostřednictvím pokory, ani žádný lístek nemůže být přijat Mnou, pokud nenese podpis pokory. Žádná modlitba není vyslyšena máma ušima a nepohne mým Srdcem k soucitu, není-li provoněna vůní pokory. Pokud stvoření nedospěje ke zničení onoho semínka cti, úcty - a to lze zničit tím, že dospěje k lásce k opovržení, ponížení, zmatení -, pocítí kolem svého srdce opletení trnů, pocítí ve svém srdci prázdnotu, která ji bude stále trápit a učiní ji velmi nepodobnou mému Nejsvětějšímu Lidství. Pokud nedojde k láskyplnému ponížení, bude nanejvýš schopna trochu poznat sama sebe, ale nebude přede mnou zářit oděná rouchem pokory, krásná a hodná soucitu."

Kdo může říci, kolik věcí jsem pochopila o této ctnosti a o rozdílu mezi poznáním sebe sama a pokorou? Zdálo se mi, že jsem se vlastní rukou dotkla rozdílu mezi těmito dvěma ctnostmi, ale nemám slov, abych to vysvětlila.

Abych něco řekl, použiji obrázek. Například chudý člověk říká, že je chudý, a upřímně dává najevo svou chudobu i lidem, kteří ho neznají a kteří se mohou domnívat, že něco vlastní. Dá se říci, že zná sám sebe a říká pravdu; a díky tomu je více milován, pohne druhé k soucitu s jeho bídým stavem a všichni mu pomáhají. Tak je to s poznáním sebe sama. Kdyby se tedy onen chudák styděl projevovat svou chudobu, chlubil se tím, že je bohatý, a přitom všichni vědí, že nemá ani šaty, kterými by se přikryl, a že umírá hlady - co se stane? Všichni jím pohrdají, nikdo mu nepomůže a stane se předmětem posměchu a výsměchu každého, kdo ho zná; a ten ubožák, jdoucí od špatného k horšímu, nakonec zemře. Tak je tomu s pýchou před Bohem a také před ostatními lidmi. A zde je vidět, jak ten, kdo nezná sám sebe, již opouští pravdu a sklouzává na cestu lži.

V tom je rozdíl oproti pokoře, i když se mi zdá, že poznání sebe sama a pokora jsou sestry zrozené z téhož lůna a člověk nemůže být pokorný, pokud nezná sám sebe. Je například bohatý člověk, který se z lásky k ponížení svlékne z ušlechtilých šatů a přikryje se ubohými hadry. Žije neznámo kde, nikomu nedává najevo, kdo je; mísí se s nejchudšími, žije s chudými, jako by byl jedním z nich, a z pohrdání a zmatků si dělá své potěšení. Zde je krásná sestra poznání sebe sama, kterou je pokora.

Ach ano, pokora přitahuje milost; pokora láme nejsilnější pouta, jimiž je hřích. Pokora překonává jakoukoli zeď rozdělení mezi duší a Bohem a přivádí ji zpět k Němu. Pokora je malá rostlinka, ale vždy zelená a kvetoucí, nepodléhá ohlodání červy; ani vítr, krupobití či horko jí nedokážou ublížit, ani jí nezpůsobí, aby byt' jen nepatrně uvadla. Ačkoli je pokora tou nejmenší rostlinou, vytváří velmi vysoké větve, které pronikají až do nebe a splétají se kolem Srdce našeho Pána; a pouze větve, které z této rostliny vyrůstají, mají volný přístup k onomu obdivuhodnému Srdci. Pokora je kotvou pokoje během bouří mořských vln tohoto života. Pokora je sůl, která koření všechny ctnosti a chrání duši před zkažeností hříchu. Pokora je malá tráva, která vyrůstá podél cesty vyšlapané poutníky; zatímco je vyšlapávána, mizí, ale brzy je vidět, jak znovu vyrůstá, krásnější než předtím. Pokora je jako jemný štěp, který činí divokou rostlinu mírnou. Pokora je zánikem viny. Pokora je nově narozená milost. Pokora je jako měsíc, který nás provází temnotou noci tohoto života. Pokora je jako ten chytrý obchodník, který dobře ví, jak obchodovat se svým bohatstvím, a nepromarní ani cent z milosti, která mu byla dána. Pokora je klíčem od nebeských dveří, takže do nich nikdo nemůže vstoupit, pokud tento klíč dobře neschová. A konečně - jinak bych nikdy neskončil a mluvil bych příliš dlouho - pokora je úsměvem Boha a celého nebe a je výkřikem celého pekla.

17. ledna 1900

Zlost a chytrost člověka.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek přicházel a odcházel, ale vždy mlčky. Pak jsem cítila, že jdu mimo sebe, a cítila jsem, jak Ježíš za mnou takto promlouvá: "Člověk říká: 'Už není žádná správnost, a dokud to tak bude, nebudeme moci dosáhnout žádného úspěchu ve svých záměrech. Předstírejme tedy ctnost, předstírejme, že jsme poctiví, navenek se projevujeme jako opravdoví přátelé, neboť tak bude snazší splétat síť a klamat druhé. A až vyjdeme ven, abychom je oloupili a ublížili jim, protože všichni uvěří, že jsme přátelé, snadno je budeme mít v rukou bez odporu. Podívej, kam až sahá lidská chytrost!'"

Poté se zdálo, že požehnaný Ježíš, který chtěl vykonat zvláštní akt pokání, mi odřízl život a nabídl mě božské Spravedlnosti. Při úkonu, kterým to činil, jsem si myslela, že mě Ježíš nechá odejít z tohoto života, a tak jsem mu řekla: "Pane, nechci přijít do nebe bez tvých insignií - nejprve mě ukřižuj a pak si mě vezmi." V tu chvíli jsem si myslela, že mě Ježíš nechá odejít z tohoto života. Tak mi probodl ruce a nohy hřeby, ale při tom k mému největšímu zármutku zmizel a já se ocitla sama v sobě. Řekla jsem si: "Jsem stále tady! Ach, kolikrát jsi mi to udělal, můj milý Ježíši! - Vskutku máš zvláštní umění, že to dokážeš, neboť mě přesvědčuješ, že musím zemřít, a tak se směji světu, bolestem, a dokonce se směji i Tobě, protože čas našeho odloučení skončil a už nebudou žádné intervaly odloučení. Ale jakmile se

začnu smát, jakmile zjistím, že jsem opět spoutána okovy v tomto křehkém těle, zapomenu, že jsem se právě začala smát, pokračuji v pláči, sténání a vzdechu z odloučení od Tebe. Ach, Pane, pospěš si, neboť cítím nutkání přijít!

22. ledna 1900

Korespondence Grace.

Poté, co jsem prožila nejtrpčí dny strádání, se mé ubohé srdce zmítalo mezi strachem, že jsem Ho ztratila, a nadějí, že, kdo ví, Ho možná znovu uvidím. Ach Bože, jakou krvavou válku muselo toto mé ubohé srdce podstoupit! Bolest byla tak veliká, že tu se stávalo ledovým, tu bylo sevřené jako pod lisem a kapala z něj krev. Zatímco jsem byla v tomto stavu, cítila jsem, že je mi můj sladký Ježíš nablízku; odstranil ze mě závoj, který mi bránil Ho vidět, takže jsem Ho konečně mohla spatřit. Okamžitě jsem Mu řekla: "Ach, Pane! Už mě nemiluješ!"

A on: "Abyste byli věrní, musíte být jako ozvěna, která se ozývá v prázdném prostoru: jakmile se ozve hlas, okamžitě, bez sebemenšího zaváhání, je slyšet ozvěnu, která se ozývá za ním. Stejně tak, jakmile začneš přijímat mou milost, aniž bys čekala, až ukončím její dávání, okamžitě se začne ozývat ozvěna tvé korespondence."

27. ledna 1900

Pořadí ctností v duši.

Stále jsem téměř bez svého sladkého Ježíše, život mě opouští kvůli bolesti, cítím takovou nudu, znučenost, únavu ze života... V duchu jsem si stále říkala: "Ach, jak se prodloužilo mé vyhnanství! Ó, jaké štěstí by mě potkalo, kdybych mohla rozvázat pouta tohoto těla, aby se moje duše mohla svobodně vznést na křídlech k nejvyššímu Dobru! Nějaká myšlenka mi řekla: "A co když půjdeš do pekla?" "Ne," odpověděla jsem. A já, abych nepřivolala ďábla k boji, jsem se z toho hned vymanila slovy: "No tak i z pekla budu posílat své vzdechy svému sladkému Ježíši - i odtud ho chci milovat. Zatímco jsem byla uprostřed těchto a dalších myšlenek - příběh by byl příliš dlouhý, kdybych je chtěla všechny opakovat - milý Ježíš se mi zjevil jen na chvíli, ale s vážnou tváří a řekl mi: "Já jsem se z toho dostal: "Tvůj čas ještě nepřišel."

Pak mi intelektuálním světlem dal pochopit, že v duši musí být všechno v pořádku. Duše má mnoho malých bytů, v nichž každá ctnost zaujímá své místo, i když lze říci, že jedna jediná ctnost v sobě obsahuje všechny ostatní a že duše tím, že má jen jednu z nich, přichází obdařena všemi ostatními ctnostmi. Přesto se však všechny mezi sebou liší natolik, že každá z nich má v duši své vlastní místo. A zde je vidět, jak všechny ctnosti mají svůj původ v tajemství Nejsvětější Trojice: zatímco Ona je jedna, existují tři odlišné Osoby, a zatímco ony jsou tři, ona je jedna. Pochopila jsem také, že tyto byty v duši jsou buď plné ctnosti, nebo neřesti,

a pokud v nich není ani ctnost, ani neřest, zůstávají prázdné. Zdálo se mi, že jsou jako dům, v němž je mnoho pokojů, které jsou všechny prázdné; nebo některé pokoje jsou plné hadů, jiné bláta; některé jsou plné kusů nábytku plných prachu a některé jsou temné. Ach, Pane, Ty jediný můžeš dát mou ubohou duši do pořádku!

28. ledna 1900

Co dělá umrtvování.

Stále pokračuje stejným způsobem. Dnes ráno mě přenesl mimo sebe; po dlouhé době se mi zdálo, že Ježíše vidím jasně, ale sebe jsem viděla tak špatně, že jsem se neodvážila vyslovit jediné slovo. Dívali jsme se na sebe, ale mlčky. Skrze tyto vzájemné pohledy jsem pochopila, že můj dobrý Ježíš je plný hořkostí, ale neodvážila jsem se říct: "Vlej je do mě." A tak jsem se na něj podívala. On sám se ke mně přiblížil a začal mi je vlévat, ale nebyla jsem schopná je zadržet, jakmile jsem je přijala, hodila jsem je na zem.

Řekl mi: "Co to děláš? Už nechceš sdílet mé hořkosti? Už mi nechceš poskytnout úlevu v mých bolestech?" "Ne," řekl. A já: "Pane, to není má vůle, sama nevím, co se se mnou stalo. Cítím se tak plná, že nevím, kde je mám zadržet. Jen Tvůj zázrak může rozšířit mé nitro tak, abych mohla přijmout Tvé hořkosti."

Pak mě Ježíš označil velkým znamením kříže a znovu je vylil. Tak se zdálo, že jsem schopna je zadržet, a pak dodal: "Má dcero, umrtvování je jako oheň, který vysušuje všechn humor."

Umrtevování vysušuje všechn špatný humor, který je přítomen v duši a zaplavuje ji posvěcujícím humorem takovým způsobem, že dává vyklíčit nejkrásnějším ctnostem." A tak jsem se usmála.

31. ledna 1900

Milost a korespondence s ní.

Poté, co přišel několikrát, ale vždy mlčky, jsem pocítila prázdnotu a bolest, protože jsem neslyšela nejsladší hlas svého sladkého Ježíše; a On, když se vrátil, aby mě uspokojil, mi řekl: "Milost je život duše. Tak jako duše dává život tělu, tak milost dává život duši. Aby však tělo mělo život, nestačí, aby mělo duši; potřebuje také potravu, kterou by se mohlo živit a růst do patřičné výšky. Stejně tak nestačí, aby duše měla milost. K tomu, aby měla život, potřebuje i pokrm, který ji bude živit a pozvedne ji do patřičné výšky. A co je tímto pokrmem? Je to její korespondence. Milost a

shoda s ní tedy tvoří články řetězu, který ji vede do nebe, a podle míry, v jaké duše odpovídá milosti, stále tvoří články tohoto řetězu."

Pak dodal: "Jaký je pas pro vstup do království milosti? Je to pokora. Skrze pokoru, když bude duše stále hledět na svou nicotu a vidět, že není ničím jiným než prachem nebo větrem, vloží veškerou svou důvěru v milost, a to natolik, že z ní učiní svého pána. A milost, která převezme vládu nad celou duší, ji vede po cestě všech ctností a přivádí ji až na vrchol dokonalosti."

Jaká by byla duše bez milosti? Zdálo se mi, že by byla jako tělo bez duše, které páchne a ze všech částí chrlí červy a hnilobu, a to do té míry, že se stává předmětem hrůzy pro samotný lidský zrak. Stejně tak se duše bez milosti stává tak ohavnou, že nahání hrůzu pohledu - ne lidem, ale svaté Boží trojici. Ach, Pane, osvobod' mě od takového neštěstí a od odporné obludy hříchu!

4. února 1900

Odvaha.

Když jsem byla ve stavu plném sklíčenosti, zvláště kvůli nedostatku mého nejvyššího Dobra, dnes ráno, když se mi dal alespoň na chvíli poznat, mi řekl: "Znechucení je nakažlivá nálada, která napadá nejkrásnější květy a nejpříjemnější plody a proniká až na dno kořenů takovým způsobem, že napadením celého stromu jej činí uschlým a zchátralým. A pokud to člověk nenapraví zaléváním opačným humorem, protože zlý humor pronikl hluboko do kořene, způsobí, že kořen uschne a strom padne k zemi. Tak se to stane duši, která je nasáklá tímto nakažlivým humorem sklíčenosti."

Stále jsem se cítila sklíčená, celá schoulená v sobě, a viděla jsem se tak špatnou, že jsem se neodvážila vrhnout ke svému sladkému Ježíši. Mou mysl zaměstnávala myšlenka, že je pro mě zbytečné doufat v Jeho neustálé návštěvy jako dříve, v Jeho milosti, v Jeho charismata - všechno pro mě skončilo. A On, téměř mě káraje, dodal: "Co to děláš? Copak nevíš, že nedostatek důvěry činí duši umírající? Když si myslí, že musí zemřít, nemyslí už na nic - ani na to, aby něco získala, ani na to, aby to obíhalo, ani na to, aby se více zkrášlila, ani na to, aby napravila své nemoci - nemyslí na nic jiného než na to, že pro ni všechno skončilo." A tak jsem se na ni podívala.

Ach, Pane, představuji si, jak vidím tento přízrak nedůvěry - zchudlý, vyzáblý, ustrašený a celý roztřesený; a celé jeho mistrovství, bez jakéhokoli jiného důvtipu než jen strachu, vede duše do hrobu. Ale co víc, tento přízrak se neukazuje jako nepřítel, aby se duše mohla posmívat jeho strachu, ale ukazuje se jako přítel a proniká do duše tak sladce, že pokud duše není pozorná a vidí v něm věrného přítele, který se trápí s ní, a dokonce umírá spolu s ní, sotva se dokáže vymanit z jeho umělého panství.

5. února 1900

Kruh pravdy o poznání sebe sama.

Když jsem pokračovala ve stejném stavu, s trochu větší odvahou, i když jsem nebyla dokonale svobodná, můj nejdražší Ježíš mi po příchodu řekl: "Má dcero, někdy duše pocítí střetnutí s nějakou ctností, a když sebere sílu, duše toto střetnutí překoná; a pak se tato ctnost v duši ještě více rozzáří a zakoření. Duše však musí být velmi pozorná, aby se vyhnula tomu, že by si sama upletla malý provaz, aby se nechala spoutat nedostatkem důvěry; a to učiní tak, že se vždy omezí v kruhu pravdy, aniž by jej kdy opustila, což je poznání její nicoty."

12. února 1900

Dobrovolné vady tvoří mraky.

Když jsem se ocitla ve stavu opuštěnosti ze strany mého rozkošného Ježíše, cítila jsem, jak mé ubohé srdce drtí bolest, jako by bylo pod tlakem. Ach Bože, jaká to byla nevýslovná bolest! Zatímco jsem byla v tomto stavu, viděla jsem své Drahé Dobro téměř jako stín, ale ne zřetelně; jasně jsem viděla jen jednu ruku, která jako by nesla rozsvícenou lampu. Namočil do lampy svůj prst a pomazal oblast mého srdce, rozhořčeného až k vrcholu bolesti svého strádání. V tu chvíli jsem uslyšela hlas, který říkal: "Pravda je světlo, které Slovo přineslo na zem. Tak jako slunce ozařuje, oživuje a plodí zemi, tak světlo pravdy dává život a světlo a naplňuje duše plodnými ctnostmi. I když toto světlo pravdy zastírají mnohé mraky, které jsou lidskými nepravostmi, přesto nepřestává zpoza mraků vysílat záblesky oživujícího světla, aby zahřívalo duše. A pokud jsou tyto mraky mraky nedokonalosti a nedobrovolných vad, toto světlo, které je proniká svým žářem, způsobuje, že mraky mizí, a světlo volně proniká do duše."

Pochopila jsem, že duše musí dávat pozor, aby neupadla do stínu dobrovolných nedostatků, což jsou ony nebezpečné mraky, které brání vstupu božského světla.

13. února 1900

Umrtní je jako vápno.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání uviděla svého roztomilého Ježíše, ale zcela změněného. Zdálo se, že je vážný, celý odtazítý, že mi něco vyčítá. Jaká trýznivá změna! Místo abych si oddechla, cítila jsem své ubohé srdce před takovou neobvyklou Ježíšovou přítomností ještě více utlačované, ještě více probodené. Přesto jsem cítila veškerou potřebu úlevy od bolestí Jeho strádání, které jsem v minulých dnech vytrpěla a které bylo takové, že se mi zdálo, že jsem sice živá, ale mučená a v neustálém násilí. Ale požehnaný Ježíš, který mi chtěl vyčítat, že jsem v Jeho přítomnosti hledala úlevu, zatímco já jsem neměla hledat nic jiného než utrpení, mi řekl: "Tak jako má vápno tu vlastnost, že uvaří předměty, které jsou do něj vhozeny, tak má umrtvování tu vlastnost, že uvaří všechny nedokonalosti a vady, které jsou přítomny v duši. A dosahuje toho tak, že oduševňuje i tělo, obklopuje ho jako kruh a uzavírá v něm všechny ctnosti. Dokud tě umrtvování dobře neuvaří - duši i tělo, a to až do té míry, že ho zruší -, nebudu v tobě moci dokonale zapečetit znamení svého ukřižování."

Potom mi někdo - nedokážu říct, kdo to byl, ale vypadalo to, že je to anděl - probodl ruce a nohy a Ježíš kopím, které vycházelo z jeho Srdce, probodl k mé velké bolesti ty moje. Pak zmizel a zanechal mě ještě více ztrápenou než předtím. Ach, jak dobře jsem pochopila nutnost umrtvování, mého nerozlučného přítele, a jak ve mně nebyl ani stín přátelství s umrtvováním! Ach, Pane, připoutej mě sám nerozlučným přátelstvím k tomuto dobrému příteli, protože sama o sobě mohu ukázat jen samou hrubost. A ona, nevidouc, že by byla pěkně přijata, užívá vůči mně všech ohledů a stále mě šetří, obávajíc se, abych nedospěla k tomu, že se k ní úplně obrátím zády. A tak se mnou nikdy nedokončí své krásné a vznešené řemeslo, protože dokud zůstáváme trochu vzdáleni, nemohou na mě dosáhnout její podivuhodné ruce, aby mě mohly zpracovat a předložit Ti mě jako dílo hodné jejích nejsvětějších rukou.

16. února 1900

Umrtvování musí být dechem duše.

Pokračuje téměř vždy stejným způsobem. Dnes ráno, poté, co ve mně obnovil bolest ukřižování, mi řekl: "Umrtvování musí být dechem duše. Tak jako je pro tělo nezbytné dýchání a podle toho, jaký vzduch dýchá, zda dobrý, nebo špatný, se nakazí, nebo očistí - a také podle dýchání lze poznat, zda je nitro člověka zdravé, nebo nemocné a zda jsou všechny vitální části v souladu -, totéž platí pro duši: bude-li dýchat vzduch umrtvování, všechno v ní se očistí, všechny její smysly budou znít stejným souhlasným zvukem; její nitro bude vydávat balzamický, spásný, posilující dech. Pokud pak nebude dýchat vzduch umrtvování, bude v její duši vše znít nesouhlasně; bude vydávat páchnoucí, odporný dech; zatímco bude chtít zkrotit jednu vášeň, jiná se rozpoutá... Celkově vzato, její život bude jen dětskou hrou."

Zdálo se mi, že vidím umrtvování jako hudební nástroj: jsou-li všechny struny dobré a silné, vydává harmonický a příjemný zvuk; ale nejsou-li struny dobré, je třeba tu opravit jednu, tu naladit jinou. Proto veškerý čas stráví opravováním, ale nikdy ne hraním; nanejvýš vydá nesourodý a nepříjemný zvuk. A tak se nikdy nedosáhne ničeho dobrého.

19. února 1900

Století hrdošti. Ježíš chce srdce duší jen pro sebe.

Dnes ráno přišel můj rozkošný Ježíš a přenesl mě mimo mě a já viděla mnoho lidí, kteří byli v pohybu. Nemohu to říci s jistotou, ale zdálo se, že probíhá válka nebo revoluce, a nedělali nic jiného, než že našemu Pánu pletli trnové koruny; a to tak, že zatímco já jsem byla celá bez sebe a chtěla jsem mu jednu odstranit, oni mu na hlavu vráželi ještě bolestivější. Ach ano, opravdu se zdálo, že toto naše století bude proslulé svou pýchou. Největším neštěstím je přijít o hlavu, protože jakmile se ztratí hlava s mozkem, všechny ostatní údy se stanou invalidními, nebo se stanou vlastními nepřáteli a nepřáteli ostatních. Tak se stane, že člověk dá průchod všem ostatním neřestem. Můj trpělivý Ježíš snášel všechny ty trnové koruny a já jsem je sotva stačila odstraňovat. Pak se Ježíš obrátil k lidem a řekl: "Zemřete - někteří ve válce, jiní ve vězení a další při zemětřesení; zůstane vás jen pár. Pýcha utvářela běh vašich životů a pýcha vám přinese smrt." "A co se stalo?" zeptala jsem se.

Potom mě požehnaný Ježíš odtáhl od těch lidí, a když se stal dítětem, nesla jsem ho v náručí, aby si odpočinul. Když mě požádal o obcerstvení, chtěl se ode mne nakojit; ze strachu, aby to nebyl ďábel, jsem se Mu několikrát podepsala křížem a pak jsem Mu řekla: "Jsi-li opravdu Ježíš, odříkejme spolu Zdravas Maria naší Královně Mamince." V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem se s Ním rozloučila. A Ježíš odříkal první část a já Svatou Marii. On sám pak chtěl odříkat Otče náš. Ó, jak dojemná byla Jeho modlitba! Bylo to tak dojemné, že se mi zdálo, že mé srdce zkapalní. Pak dodal: "Dcero, na rozdíl od jiných jsem měl život ze Srdce, a to je jeden z důvodů, proč jsem celý Srdcem pro duše a mám sklon chtít srdce a nesnesu ani stín toho, co není moje. Mezi námi dvěma tedy chci všechno zřetelně pro sebe, a to, co postoupíš tvorům, nebude nic jiného než přebytek naší lásky."

20. února 1900

Ježíš je lampou všech v nebi.

Můj dobrotivý Ježíš stále přichází. Poté, co jsem přijala svaté přijímání, obnovil ve mně bolesti z ukřižování a já zůstala tak otupělá, že jsem cítila potřebu úlevy, ale neodvážila jsem se o ni požádat. Po chvíli se vrátil jako dítě a celou mě políbil; z Jeho rtů teklo mléko a já jsem pila velkými doušky to nejsladší mléko z Jeho nejčistších rtů. Když jsem to dělala, řekl mi: "Já jsem květ nebeského ráje a vůně, kterou šířím, je taková, že mým parfémem zůstávají uchváčena

celá nebesa. A protože jsem Lampa, která vysílá světlo všem, a to natolik, že je v něm udržuje ponořené, všichni moji Svátí čerpají své malé lampy ode Mne. V nebi tedy není světla, které by nebylo čerpáno z této Lamy." Ach, ano! Bez Ježíše není ani vůně ctnosti, a i kdyby se vystoupilo až do nejvyšších nebes, bez Ježíše není světla!

21. února 1900

Čistota se získává umrtvováním a umrtvování činí duši hodnou soucitu.

Dnes ráno začal můj milovaný Ježíš dělat své obvyklé průtahy. Kéž je vždycky požehnaný, protože vždycky začíná od začátku! Vskutku je zapotřebí trpělivosti světce, aby ho snášel; a člověk by musel mít co do činění s Ježíšem, aby viděl, kolik trpělivosti je zapotřebí!

Když jsem na Něj trpělivě čekala, nakonec přišel a řekl mi: "Má dcero, dar čistoty není přirozený dar, ale získaná milost, a získává se tím, že se člověk stane hodným soucitu. Duše se takovou stává skrze umrtvování a utrpení. Ó, jak hodna soucitu se stává umrtvená a trpící duše! Ó, jak je nápadná! A já cítím takový soucit, že se pro ni zblázním, a cokoli chce, jí dám. Když jsi mě zbavena, snášej mé strádání z lásky ke mně, které je pro tebe tím nejbolestnějším utrpením, a já pocítím větší soucit než předtím a poskytnu ti nové dary."

23. února 1900

Znamení, podle něhož poznáme, zda je stav člověka Boží vůlí.

Dnes ráno, když už jsem téměř ztratila naději, že požehnaný Ježíš přijde, najednou přišel a obnovil ve mně bolesti ukřižování; a řekl mi: "Přišel čas, konec se blíží, ale hodina je nejistá." A já, aniž bych věnovala pozornost významu slov, která říkal, jsem zůstala na pochybách, zda je mám vztahovat na své úplné ukřižování, nebo na tresty. Řekla jsem Mu tedy: "Pane, jak se bojím, aby můj stav nebyl Vůlí Boží!" A On: "Nejjistějším znamením, abychom poznali, zda je nějaký stav Mou Vůlí, je, když člověk cítí sílu tento stav udržet." A já: "Kdyby to byla Tvá Vůle, k této změně - že nepřichází jako dříve - by nedošlo."

A on: "Když se člověk sblíží s rodinou, přestane používat ty formality, ty úcty, které používal předtím, když byl cizincem. Tak to dělám i já. Přesto to však není znamením, že není vůlí oné rodiny mít toho člověka u sebe nebo že ho již nemají rádi jako dříve. Proto buďte v klidu, nechte mě to udělat - nechtějte si lámat hlavu ani znepokojovat klid svého srdce. Ve vhodnou dobu poznáte mé působení."

24. února 1900

Luisa se brání poslušnosti.

Dnes ráno jsem byla plná strachu; věřila jsem, že všechno je fantazie - to znamená, že mě ďábel chce oklamat. A tak cokoli bych viděla, tím bych pohrdala a byla bych nespokojená. Viděla jsem, jak zpovědník vkládá úmysl, aby ve mně Ježíš obnovil bolesti ukřižování, a snažila jsem se vzdorovat. Nejprve mi to blahoslavený Ježíš toleroval, ale protože zpovědník úmysl stále opakoval, Ježíš mi řekl: "Má dcero, tentokrát se nám poslušnost opravdu nepodaří. Copak nevíš, že poslušnost musí duši zapečetit a že poslušnost musí duši přetavit jako měkký vosk tak, aby jí zpovědník mohl dát tvar, jaký chce?" "Ne," odpověděla jsem. A tak, nedbaje na můj odpor, sdílel se mnou bolesti ukřižování; a já, neschopna již vzdorovat tomu všemu, co jsem nechtěla ze strachu, aby to nebyl Ježíš, byla jsem nucena podlehnout pod tíhou bolestí. Kéž je vždy požehnaný a kéž je vše k Jeho slávě, ve všem a vždy."

26. února 1900

Boží vůle je blažeností všech.

Po několika dnech strádání - nanejvýš občas přišel jako stín a utekl - jsem cítila takovou bolest, že jsem se utápěla v slzách. Slitoval se nad mým zármutkem, blahoslavený Ježíš přišel, pohlédl na mě a znovu se na mě podíval; pak mi řekl: "Má dcero, neboj se, já tě neopouštím. Avšak když jsi bez Mé přítomnosti, nechci, abys ztratila srdce, ale spíše chci, abys ode dneška, když jsi zbavena Mé přítomnosti, přijala Mou Vůli a těšila se z ní, milovala Mě a oslavovala Mě v Mé Vůli a držela se Mé Vůle, jako by to byla Moje Osoba. Tím si Mě uchováte ve svých rukou. Co tvoří blaženost ráje? Jistě Mé Božství. Co by nyní tvořilo blaženost Mých drahých na zemi? S jistotou má Vůle. Má Vůle vám nikdy nemůže uniknout, vždy ji budete mít ve svém držení, a pokud zůstanete v kruhu mé Vůle, zažijete tam radosti nejnevýslovnější a rozkoše nejčistší. Tím, že duše nikdy nevystoupí z kruhu mé Vůle, se stane ušlechtilou, zbožštělou a všechny její operace se odrážejí ve středu božského Slunce, stejně jako se sluneční paprsky odrážejí na povrchu země - ani jeden z nich nevystoupí ze svého středu, kterým je Bůh. Duše, která plní mou Vůli, je sama vznešenou královnou, která se živí z mého dechu, protože svůj pokrm a své nápoje nebere odnikud jinud než z mé Vůle, a tím, že se živí z mé Vůle celé Svaté, bude v jejích žilách proudit nejčistší krev a její dech bude šířit vonnou vůni, která rozveselí celé Mé okolí, protože je vytvářena právě mým dechem. Proto od tebe nechci nic jiného, než abys tvořila svou blaženost v kruhu mé Vůle, aniž bys z ní kdy, byť jen na krátký okamžik, vystoupila."

Zatímco to říkal, pocítila jsem ve svém nitru znepokojení a strach, že Ježíšova řeč může znamenat, že nepřijde a že mám najít pokoj v Jeho vůli. Ach Bože, jaká smrtelná bolest! Jaké sevření v mém srdci! Ale Ježíš, vždy vlídný,

dodal: "Jak tě mohu opustit, když jsi obět'? Až přestaneš být obětí, teprve pak nepříjdu, ale dokud budeš obětí, budu se stále cítit přitahován k tobě. " A tak se stalo.

Zdá se tedy, že jsem zůstala v klidu, ale cítím se, jako bych byla obklopena rozkošnou Boží vůlí takovým způsobem, že nenacházím žádný otvor, kterým bych mohla vyjít ven. Doufám, že mě bude stále udržovat v tomto kruhu, který mě zcela spojuje v Bohu.

27. února 1900

Božská vůle spojuje Ježíše s duší. Velké zlo reptání.

Když jsem se celá odevzdala do milující vůle našeho Pána, viděla jsem, že jsem uvnitř i navenek zcela obklopena svým sladkým Ježíšem. Tím, že jsem v něm zůstala, tak se mi zdálo jako by se moje bytost stala průhlednou, a kamkoli jsem se otočila, viděla jsem své nejvyšší Dobro. Ale to, co mě udivovalo, bylo, že zatímco jsem se viděla obklopená Ježíšem uvnitř i navenek, tak já, moje ubohá bytost, moje vůle, obklopovala Ježíše jakoby v kruhu, a to takovým způsobem, že On nemohl najít otvor, kterým by mohl vyjít ven, protože moje vůle, spojená s Jeho vůlí, Ho držela v řetězech, bez jakékoli možnosti úniku. Ó obdivuhodné tajemství vůle mého Pána - nepopsatelné je Tvé štěstí!

Když jsem se nacházela v tomto stavu, blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, v duši, která je zcela proměněna v mé vůli, nacházím sladký odpočinek. Taková duše se pro Mne stává podobnou těm měkkým předmětům, které nezpůsobují žádné potíže někomu, kdo si chce odpočinout; naopak, ať už jsou to třeba i unavení a trpící lidé, měkkost a potěšení, které se jim dostává při odpočinku s těmito předměty, je takové, že když se probudí, shledávají, že jsou silní a zdraví. Taková je pro mne duše, která se přizpůsobuje mé vůli, a já se za odměnu nechávám spoutat její vůlí a dávám v ní zazářit božskému slunci jako v pravé poledne." Po těchto slovech zmizel.

Později, když jsem přijala svaté přijímání, se vrátil a přenesl mě mimo mě. Viděla jsem mnoho lidí a Ježíš mi řekl: "Řekni jim, že je velké zlo, které páchají, když reptají jeden na druhého. Přitahují mé rozhořčení, a to oprávněně, protože vidím, že ačkoli jsou vystaveni stejné bídě a slabostem, nedělají nic jiného, než že proti sobě navzájem vyvolávají soudy. Když to dělají mezi sebou, co bych s nimi měl dělat já, který jsem čistý a svatý? Podle toho, jakou lásku projevují jeden k druhému, tak se cítím být přitahován k tomu, abych vůči nim použil milosrdenství." Ježíš mi to říkal a já jsem to opakovala těm lidem; pak jsme se vzdálili.

2. března 1900

Spojení vůlí je to, co nejvíce poutá duši k Ježíši.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, se můj sladký Ježíš ukázal jako ukřižovaný a já jsem cítila, že mě to vnitřně táhne, abych se v Něm odrážela, abych se Mu mohla podobat, a Ježíš se ve mně odrážel, aby mě přitáhl ke své podobě. Přitom jsem cítila, jak se do mě vlévají bolesti mého ukřižovaného Pána, a se vší dobrotou mi to říkal: "Chci, aby utrpení bylo tvou potravou, nejen jako utrpení, ale jako plod mé vůle. Nejupřímnějším polibkem, který pevněji spojuje naše přátelství, je spojení našich vůlí, a nerozlučným poutem, které nás sevře v nepřetržitém objetí, bude nepřetržitě utrpení."

Zatímco to říkal, blahoslavený Ježíš se odvázal, vzal svůj kříž a položil ho do nitra mého těla a i já jsem byla tak roztažena, že jsem cítila, jak se mi vykloubily kosti. Navíc mi nějaká ruka, ale nemohu s jistotou říci, čím byla, probodla ruce a nohy skrz naskrz. Ježíš, který seděl na kříži, jenž ležel v mém nitru, byl úplně spokojený s mým utrpením i s tím, kdo mi probodával ruce, a dodal: "Teď mohu klidně odpočívat, nemusím se ani namáhat s tvým ukřižováním, protože poslušnost chce všechno udělat sama a já tě nechávám volně v rukou poslušnosti." A tak se rozhodl, že budu trpět. A rychle se přesunul z kříže a položil se na mé srdce, aby si odpočinul. Kdo může říci, v jakém utrpení jsem zůstala, když jsem byla v tomto postavení? Když jsem takto setrvala dlouho, Ježíš se neobtěžoval ulevit mi jako jindy, aby mě nechal vrátit se do přirozeného stavu. Už jsem neviděla tu ruku, která mě položila na kříž; řekla jsem to Ježíši a On mi odpověděl: "Kdo tě dal na kříž? Udělal jsem to snad já? Byla to poslušnost a poslušnost tě z něj musí sundat." A tak jsem se na něj podívala. Zdá se, že tentokrát chtěl žertovat, a díky jeho nejvyšší milosti jsem dosáhla toho, že mě blahoslavený Ježíš osvobodil.

7. března 1900

Duše, která se přizpůsobuje Boží vůli, zavazuje Boha.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a musela jsem se vydat na cestu dokola, abych našla svého požehnaného Ježíše. Naštěstí jsem vstoupila do kostela a našla jsem Ho na oltáři, kde se slavila Boží obět'. Okamžitě jsem se k Němu rozběhla, objala Ho a řekla Mu: "Konečně jsem Tě našla! Kvůli Tobě jsem tolik chodila kolem dokola, až jsem se unavila, a Ty jsi byl tady." A tak jsem se vydala na cestu.

A on se na mě podíval vážně, ne s obvyklou vlídností, a řekl mi: "Dnes ráno se cítím velmi rozhořčen a cítím potřebu trestat, abych se zbavil tohoto břemene." A já hned: "Milý můj, to nic není, to rychle napravíme; vyliješ do mě své hořkosti a tak se zbavíš tohoto břemene, není-liž pravda? A On, blahosklonně naslouchaje mým slovům, vlil do mne své hořkosti. Poté, když mě celou sevřel k sobě, jako by se zbavil těžkého břemene, dodal: "Duše, která se přizpůsobuje

mé Vůli, se umí natolik vetřít do mé moci, že dosáhne toho, že mě zcela spoutá, a podle své libosti mě odzbrojí, jak se jí zachce. Ach, ty, ty - kolikrát Mě svazuješ!" A zatímco to říkal, zaujal Svůj obvyklý sladký a vlídný postoj.

9. března 1900

Milost je jako slunce.

Protože jsem byla trochu rozrušena něčím, o čem zde není třeba mluvit, chtěla se má mysl toulat, aby se ujistila o svém rozrušení a zůstala tak v klidu. Ale blahoslavený Ježíš, chtěje odporovat mé vůli, zabránil mi vidět to, co jsem chtěla; a protože jsem trvala na tom, že chci vidět, řekl mi: "Proč chceš bloudit? Cožpak nevíš, že ten, kdo se odchyluje od mé vůle, odchází ze světla a uzavírá se do tmy?" "Ne," odpověděla jsem. A skoro mě chtěl odvést od toho, co jsem chtěla, přenesl mě mimo sebe a změnil téma a dodal: "Podívej se, jak jsou ke Mně lidé nevděční. Světlo slunce naplňuje celou zemi od jednoho konce k druhému takovým způsobem, že není země, která by se netěšila z jeho světla, a není nikoho, kdo by si mohl stěžovat, že je bez jeho blahodárného vlivu. Ve skutečnosti investuje do celého vesmíru, Slunce to bere jakoby do ruky, aby mohlo dávat světlo všem. Pouze ten, kdo unikne z jeho područí a jde se schovat do temných míst, si může stěžovat, že nepožívá jeho světla, a přesto mu slunce, pokračujíc ve svém dobročinném úřadu, nepřestává posílat skrze své prsty několik záblesků světla. Tak je i má Milost obrazem slunce, které zaplavuje lidi všude: chudé i bohaté, nevědomé i vzdělané, křesťany i nevěřící - nikdo, nikdo nemůže říci, že je bez ní, protože světlo pravdy a vliv mé Milosti naplňuje zemi více než slunce v pravé poledne.

Ale jakou bolest mi působí, když vidím lidi, kteří procházejí tímto světlem se zavřenýma očima a čelí Mé Milosti morovému proudu svých nepravostí, odklánějí se od tohoto světla a dobrovolně žijí v temných místech, uprostřed krutých nepřátel? Jsou vystaveni tisícům nebezpečí, protože nemajíce světlo, nemohou jasně poznat, zda jsou uprostřed přátel nebo nepřátel.

Ach, kdyby slunce mělo rozum a lidé by byli schopni takto urážet jeho světlo a někteří z nich, aby dráždili jeho světlo a neviděli ho, by dospěli k takové nevděčnosti, že by si vypíchli oči, aby si byli jistější, že budou žít ve tmě - ach, slunce by místo světla posílalo nářky a výkřiky smutku, které by celou přírodu obrátily vzhůru nohama! A přece to, co by člověk s hrůzou činil přirozenému světlu, to lidé dotáhnou tak daleko, že to dělají mé Milosti, když s ní takto zacházejí. Ale má Milost, která je k nim vždy laskavá, uprostřed samotné temnoty a šílenství jejich zaslepenosti vždy vysílá záblesky světla, protože má Milost nikdy nikoho neopouští. Je to člověk, kdo z ní dobrovolně odchází, a Milost, která ho nemá v sobě, se ho snaží následovat záblesky svého světla."

Když to Ježíš říkal, velmi se trápil a já jsem se ho snažila utěšit, jak jen jsem mohla, a prosila jsem ho, aby do mě vlil své hořkosti. A dodal: "Trpělivě snásejte, jsem-li vám příčinou soužení, protože jednou za čas cítím veškerou potřebu vylít si slovy svou bolest nad nevděčností lidí, abych pohnul jejich srdcem k nápravě takového excessu a k soucitu s lidmi samotnými." A já: "Pane, co bych si přála, je, abys mě neušetřil účasti na svých bolestech." A když jsem se pokusila říci ještě něco, zmizel mi a já se vrátila do sebe.

10. března 1900

Účinky utrpení a poslušnosti.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání viděla svého drahého Ježíše jako Dítě s kopím v ruce, jak mi chce probodnout srdce; a protože jsem něco řekla zpovědníkovi, který mi chtěl něco vyčítat, Ježíš mi řekl: "Chceš se vyhýbat utrpení a já chci, abys začala nový život plný utrpení a poslušnosti." A zatímco to říkal, probodl mi srdce kopím skrz naskrz a pak dodal: "Tak jako oheň hoří podle toho, jaké dřevo je do něj vloženo, tak hoření stravuje předměty, kterou jsou do něj vhozeny o to intenzivněji a čím větší je oheň, tím větší žár a světlo obsahuje - tak je to i s utrpením a poslušností: čím větší jsou, tím více je duše schopna ničit to, co je hmotné, a poslušnost jí dává tvar, jaký chce. Stejně jako měkký vosk."

11. března 1900

Setkání s duší v očištění.

Pokračuje téměř vždy stejným způsobem. Dnes ráno jsem viděla dobrého Ježíše více postiženého než obvykle, hrozilo velké úmrtí lidí a viděla jsem, že v některých městech mnozí umírají. Pak jsem procházela očištěm, a protože jsem poznala jednu svou zesnulou přítelkyni, vyptávala jsem se jí na různé věci týkající se mého stavu, zejména na to, zda je můj stav vůlí Boží a zda je pravda, že přichází Ježíš, nebo ďábel. Tak jsem jí řekla: "Jelikož jsi přítomna před Pravdou a znáš věci s jasností, bez možnosti klamu, můžeš mi říci pravdu o mých věcech." "Co je pravda?" zeptala jsem se.

A ona mi odpověděla: "Ježíš tě velmi miluje, a proto se ti rád zjevuje." Řekla mi: "Neboj se, tvůj stav je Boží vůle. A já, když jsem jí svěřila některé své pochybnosti, prosila jsem ji, aby byla tak laskavá, aby před světlem pravdy viděla, zda jsou pravdivé, nebo falešné, a aby mi prokázala tu laskavost, že mi to přijde sdělit; a pokud to udělá, jako odměnu nechám sloužit mši svatou v její sufrazi. A dodala: "Pokud si to Pán přeje, protože jsme tak ponořeni do Boha, že nemůžeme ani mrknout řasami, pokud s ním nejsme v harmonii. Přebýváme v Bohu stejně jako člověk, který

přebývá v jiném těle, který může myslet, mluvit, dívat se, pracovat, chodit, nakolik mu to dovoluje to tělo, které ho obklopuje zvenčí. Ve skutečnosti to pro nás není jako pro vás, kteří uplatňujete svou svobodnou vůli, svou vlastní vůli; pro nás přestala každá vůle, naší vůlí je jen vůle Boží - z ní žijeme, v ní nacházíme všechno své uspokojení a ona tvoří všechno naše dobro a naši slávu." A jak projevovala nevýslovnou spokojenost s touto Boží Vůlí, rozešly jsme se.

14. března 1900

Jak přitáhnout duše ke katolicismu.

Protože mi zpovědník dal poslušnost, abych se modlila k Pánu, aby mi zjevil, co je třeba udělat, abych přitáhla duše ke katolicismu a odstranila tolik nevíry, modlila jsem se několik dní, ale Pán se v této věci nechtěl projevit. Nakonec jsem se dnes ráno ocitla mimo sebe, přenesená do zahrady, která se zdála být zahradou Církve, a v ní bylo mnoho kněží a jiných hodnostářů, kteří diskutovali na toto téma. Zatímco diskutovali, vyšel ven pes obrovské velikosti a síly. Většina z nich byla tak vyděšená a vyčerpaná, že se nechala tou šelmou pokousat, a pak se jako zbabělci stáhli z tohoto místa. Ten zuřivý pes neměl sílu kousnout jen ty, kteří měli v srdci Ježíše jako svůj střed, který by tak tvořil středobod všech jejich činů, myšlenek a tužeb. Ach ano, Ježíš tvořil pečeť těchto lidí a ta šelma by se stala tak slabou, že by neměla sílu ani dýchat.

Zatímco se bavili, slyšela jsem za svými rameny Ježíše, jak říká: "Všechny ostatní společnosti vědí, kdo patří k jejich straně, jen moje Církev neví, kdo jsou její děti. Prvním krokem je poznat, ty, kteří k ní patří. Ty poznáte tak, že jednoho dne uspořádáte sjezd, na který je pozvete, takže kdo je katolík, ať přijede na místo určené k tomuto setkání a tam ať s pomocí laických katolíků rozhodne, co je vhodné udělat. Druhým krokem je zavázat ke zpovědi ty katolíky, kteří se sejdou, což je nejdůležitější věc, protože ta obnovuje člověka a formuje pravé katolíky. A to nejen ty, kteří jsou přítomni, ale měli by zavázat představené, aby své poddané vedli ke zpovědi. Pokud se jim to nepodaří mírným chováním, měli by být propuštěni ze své služby. Jakmile každý kněz zformuje sbor svých katolíků, pak budou moci postoupit k vyšším stupňům. Ve skutečnosti je rozpoznání momentální příležitosti, způsobu pronikání do jiných stran a obezřetnost při odhalování podobná prořezávání stromů, díky němuž přinášejí velké a zralé plody. Pokud však strom není prořezáván, vytváří sice krásnou přehlídku listů a květů, ale jakmile přijde mráz nebo zafouká vítr, protože strom nemá dost mízy a síly, aby udržel tolik květů, aby je proměnil v plody, květy opadají a strom zůstane obnažený. Totéž se děje v náboženských věcech: nejprve je třeba vytvořit vhodné společenství katolíků, abyste mohli čelit ostatním náboženským skupinám a pak můžete dospět k pronikání do ostatních náboženských stran, abyste vytvořili jednu jedinou stranu."

Poté, co to řekl, jsem ho už neslyšela, a aniž bych ho viděla, ocitla jsem se sama v sobě. Kdo může vyjádřit mou bolest z toho, že jsem požehnaného Ježíše celý den neviděla. Prolila jsem mnoho slzí.

15. března 1900

Ježíš se cítí odzbrojen dušemi obětí.

Protože stále nepřicházel, šířil mě zármutek a pociťovala jsem takovou horečku, až jsem blouznila. Protože zpovědník přišel slavit Boží oběť, přijala jsem svaté přijímání, ale svého drahého Ježíše jsem neviděla jako obvykle, a tak jsem začala mluvit své nesmysly: "Řekni mi, můj Dobrý, proč se nedáš vidět? Tentokrát se mi zdá, že jsem Ti nedala žádnou příležitost, abys ustoupil! Jak mě můžeš jen tak opustit? Ach, takhle nejednají ani přátelé této země! Když se musí rozejít, alespoň se rozloučí - a Ty? Ty se se mnou ani nerozloučíš? Jak je to možné? Takhle se má člověk chovat? Odpusťte mi, mluvím-li takto, je to horečka, která mě přivádí do blouznění a nutí mě dospět k bláznovství. Kdo může zopakovat všechny ty nesmysly, které jsem k němu promlouvala? Bylo to, jako bych chtěla ztrácet čas.

Zatímco jsem blouznila a plakala, Ježíš ukázal svou jednu ruku, jednu paži. Pak jsem viděla, jak mě zpovědník zavazuje poslušností, abych trpěla ukřižování, a Ježíš, jako by ho k tomu donutila poslušnost, se dal vidět, a já jsem mu hned řekla: "Proč ses nenechal vidět?" A on mi odpověděl a tvářil se při tom vážně: " Já se cítím být vítězem, takže nikdy nevztáhnou ruku na tresty a lidé nedělají nic jiného, než že se osmělují." - "To nic, to nic... To proto, že chci trestat zemi, a když jsem v dobrých vztazích být jen s jedním tvorem, cítím se odzbrojen a nemám sílu vztáhnout ruku na tresty, protože když se nechávám vidět, když vidíte, že musím posílat tresty, začnete říkat: 'Vlijte je do mě - ať trpím'; a já se cítím vámi ovládan, takže nikdy nevztáhnou ruku na tresty a lidé nedělají nic jiného, než že se osmělují."

Když mi zpovědník stále opakoval, že mám být poslušná a podstoupit ukřižování, Ježíš se projevil jako pomalý, když mě nechal tuto poslušnost vykonat, ne jako jindy, kdy chtěl, abych se okamžitě podřídila. Zeptal se mě: "A co chceš udělat ty?" A já: "Pane, cokoli chceš. A tak se s vážnou tváří obrátil ke zpovědníkovi a řekl mu: "I ty mě chceš zavázat tím, že jí dáš tuto poslušnost, aby trpěla?" "Ano," odpověděl. A zatímco to říkal, začal se mnou sdílet bolesti kříže. Pak se ukázal jako smířený, vylil ze sebe hořkost a pak se zeptal: "Kde je zpovědník?" . A já: "Pane, nevím, kam odešel; vsutku, už ho s námi nevidím." A on: "Vždyť je to můj zpovědník: "Chci ho, protože tak jako on občerstvil mne, chci já občerstvit tebe.

17. března 1900

Smutek papeže. Pokora.

Dnes ráno jsem díky požehnanému Ježíši viděla Svatého otce s rozevřenými křídly, jak jde hledat své děti, aby je shromáždil pod svá křídla, a slyšela jsem jeho nářek: "Děti moje, děti moje, kolikrát jsem se vás snažil shromáždít pod svá křídla - a vy mi unikáte! Ó, prosím! Naslouchejte mým nářkům a mějte soucit s mým zármutkem!" A zatímco to říkal, hořce plakal. Zdálo se, že se od papeže vzdalují nejen laici, ale i kněží, a ti Svatému otci působili ještě větší zármutek. Jak žalostné bylo vidět papeže v tomto postavení! Poté jsem spatřila Ježíše, který opakoval nářek Svatého otce a dodal: "Málo je těch, kteří zůstali věrní, a těch několik žije jako lišky stažené do svých nor. Bojí se odhalit, aby odtrhli své děti od tlamy vlků. Mluví, navrhuji, ale jsou to všechno slova hozená do větru - nikdy nedojdou k činům." Po těchto slovech zmizel.

Po chvíli se vrátil. V Ježíšově přítomnosti jsem se cítila úplně zničená a On, když mě viděl zničenou, mi řekl: "Má dcero, čím víc se v sobě snižuješ, tím víc mě to táhne, abych se k tobě snížil a naplnil tě svou milostí. Takto je pokora nositelkou světla."

20. března 1900 Ježíš

je nucen trestat a duše oběti se ho snaží uklidnit.

Když jsem přijala svaté přijímání, viděla jsem, jak mě můj milý Ježíš zve, abych s Ním šla, ale pod podmínkou, že pokud s Ním půjdu, všude, kde uvidím, že Ježíš je nucen posílat tresty kvůli hříchům, nebudu Mu odporovat, aby je neposílal. S touto podmínkou jsme se vydali na cestu a obešli zemi. Nejprve jsem začala pozorovat oblasti, ne příliš vzdálené od nás, které byly celé uschlé, zvláště na některých místech, a tak jsem se na Něj obrátila a řekla: "Pane, jak mohou tito ubozí lidé jít dál, když jim chybí jídlo, aby se uživilí? Ó, prosím! Ty můžeš udělat cokoli - stejně jako jsi způsobil, že to všechno kolem uschlo, dej, ať se všechno znovu zazelená. A protože měl trnovou korunu, vztáhla jsem k Němu ruku a řekla Mu: "Můj Dobrý, co Ti tito lidé udělali? Snad Ti nasadili tuto trnovou korunu? Nuže, dej mi ji, ať se Ti uleví a dáš jim najíst, aby nezahynuli." A tak jsem se na něj podívala a sundala mu ji a přitiskla si ji na svou hlavu.

Zatímco jsem to dělala, Ježíš mi řekl: "Tvoje počínání mi ukazuje, že tě nemohu vzít s sebou, protože vzít tě a být neschopen něčeho je totéž." A já: "Pane, já jsem nic neudělala, odpusť mi, když víš, že jsem udělala něco zlého, ale, prosím tě, vezmi mě s sebou!" A On: "Tvůj způsob jednání mě všude svazuje." A já: "Nejsem to já, kdo to dělá, to Ty sám mě nutíš takto jednat, protože tím, že jsem s Tebou, vidím, že všechny věci jsou Tvé, a kdybych se nestarala o Tvé věci, zdá se mi, že bych se nestarala o Tebe samotného. Proto mi musíš odpustit, když takto jednám, protože to dělám z lásky k Tobě, a Ty mě kvůli tomu nesmíš vyhnat.

Pokračovali jsme tedy v objíždění. Dělala jsem, co jsem mohla, abych Mu v určitých chvílích nic neříkala, aby mě netrestal, abych Mu nedala příležitost se stáhnout a ztratit Jeho milou přítomnost. Kde jsem však měla pocit, že už nemohu dál, začala jsem Mu odporovat. Přijeli jsme na nějaké místo v Itálii, kde se chystalo spiknutí, které mělo způsobit velký zmatek, ale já jsem nechápala, o co jde, protože když jsem začala říkat: "Pane, nedovol to - ubozí lidé! Jak mají pokračovat?" - když viděl, že na tom trvám a chci mu v tom zabránit, Ježíš mi autoritativně řekl: "Odstup! Stáhni se!" A sundal pás z hřebů a špendlíků, který nosil zapuštěný do svého těla a který mu působil velké utrpení, a dodal: "Stáhni se a vezmi si tento pás s sebou, protože mi tím velmi ulevíš." A pak se vrátil do svého těla. A já: "Ano, nasadím si ho místo Tebe, ale nech mě být s Tebou." A On: "Ne - stáhni se!" A řekl to s takovou autoritou, že jsem se, neschopna odporu, v jediném okamžiku ocitla sama v sobě a nebyla jsem schopna pochopit, o co v tom ději jde.

25. března 1900

Vtělené Slovo je jako Slunce pro duše.

Dnes ráno mi můj rozkošný Ježíš při svém příchodu řekl: "Stejně jako je slunce světlem světa, tak se Boží Slovo vtěleným světlem duší stalo. A stejně jako hmotné slunce dává světlo obecně i každému zvláště, a to do té míry, že se z něj každý může těšit, jako by bylo jeho vlastní, stejně tak je Slovo, ačkoli dává světlo obecně, Sluncem pro každého zvláště; do té míry, že každý může mít toto Boží Slunce, jako by bylo jen pro něj."

Kdo může říci, co jsem pochopila o tomto světle a o blahodárných účincích, jimiž oplývají duše, které si toto Slunce uchovávají, jako by bylo jejich vlastní? Zdálo se mi, že vlastnictvím tohoto světla duše rozptyluje temnotu, stejně jako hmotné slunce tím, že vychází nad naším obzorem, rozptyluje temnotu noci. Je-li duše studená, toto Božské světlo ji zahřívá; je-li obnažená od ctností, oplodňuje ji; je-li zaplavena morovou nemocí vlačnosti, svým žářem tuto špatnou náladu pohlcuje. Jedním slovem, aby to nebylo příliš dlouhé, toto Božské Slunce, uvádějící ji do středu Své sféry, pokrývá duši všemi Svými paprsky a dosahuje toho, že duši proměňuje ve Své vlastní světlo.

Potom, když jsem se cítila celá unavená a chtěla se občerstvit, mi Ježíš řekl: "Dnes ráno se chci v tobě potěšit." A začal dělat své obvyklé láskyplné úkony.

1. dubna 1900

Vášně se mění ve ctnosti.

Po dlouhém čekání se můj sladký Ježíš zjevil v mém srdci. Zdálo se mi, že vidím slunce rozprostírající své paprsky, a když jsem se podívala do středu tohoto slunce, mohla jsem spatřit tvář našeho Pána. To, co mě však ohromilo, bylo, že jsem v srdci viděla mnoho panen oděných v bílém, s korunami na hlavách, které obklopovaly toto božské Slunce a živily se paprsky, které toto Slunce šířilo. Ó, jak byly krásné! - Skromné, pokorné, všechny upřené na Ježíše a těšící se z Něho!

Nevěděla jsem, co to znamená, a s trochou obav jsem požádala Ježíše, aby mi sdělil, kdo jsou ty dívky, a Ježíš mi to řekl: "Tyto dívky byly tvé vášně. Ty jsem nyní svou milostí proměnil v tolik ctností, kolik jich tvoří můj vznešený průvod, který mám k dispozici. A já je nyní živím svou neustálou milostí." Ach, Pane, přesto mám pocit, že jsem tak špatná, že se za sebe stydím!

2. dubna 1900

Ježíš soudí podle vůle, s níž člověk jedná.

Dnes ráno jsem musela velmi trpět kvůli nepřítomnosti mého drahého Ježíše; On mi však oplatil mou bolest tím, že splnil mou touhu poznat něco, po čem jsem už dlouho toužila. Chodila jsem tedy kolem a kolem a hledala Ježíše; tu jsem Ho volala modlitbou, tu slzami, tu zpěvem - kdo ví, zda se mým hlasem nezranil a nedal se tak najít; ale všechno bylo marné. Opakovala jsem své nářky, ptala jsem se na Něho, všech, kteří byli nablízku. Nakonec, když už mé srdce cítilo, že umírá a že víc nevydrží, jsem Ho našla. Ale viděla jsem Ho zezadu a vzpomněla jsem si na odpor, který jsem Mu kladla a který napíšu do knihy zpovědnice, a prosila jsem Ho o odpuštění. Zdálo se mi, že jsme se sjednotili natolik, že se mě sám zeptal, co chci. Řekla jsem Mu: "Buď tak laskav a dej mi poznat svou vůli ohledně mého stavu, zvláště co mám dělat, když se ocitám v utrpení a Ty nepřicházíš. Když přijdeš, je to téměř jako stín. A tak, když Tě nevidím, cítím v sobě přítomnost svých smyslů, a když se nacházím v tomto stavu, cítím se, jako bych přidávala něco svého a jako by nebylo nutné čekat na příchod zpovědníka, abych z tohoto stavu vyšla."

A Ježíš: "Ať trpíte nebo ne, ať přijdu nebo ne, váš stav je vždycky obětí, tím spíš, že je to má i vaše vůle, a já nesoudím podle skutků, které člověk dělá, ale podle vůle, s jakou jedná." A já: "Můj Pane, je to sice hezké, jak říkáš, ale zdá se mi, že jsem zbytečná a že se ztrácí mnoho času, a cítím obavu, strach... A pak, že přijde zpovědník, trápí mou duši, protože to nemusí být Tvá vůle. A on: "Myslíš si, že je hřích, aby přišel zpovědník?" "Ne," odpověděla jsem. Ale bojím se, že to není tvá vůle. A on: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne: "Je to hřích, kterému se musíš vyhýbat - dokonce i jeho stínu, ale o ostatní se nesmíš starat." A já: "Kdyby to nebyla tvá vůle, proč tam zůstáváš? A On: "Co je to za vůli? "Ach, zdá se, že má dcera chce uniknout stavu obětí, že ano?" "Ano," odpověděla jsem. A já pak celá zrudlá, jsem řekla: "Ne, Pane, říkám to pro ty chvíle, kdy mě nenecháš trpět a nepřijdeš; koneckonců, nech mě trpět a já nebudu mít žádné starosti."

A Ježíš: "Mně se zdá, že chceš utéct. Víte, kdy mám v úmyslu přijít a sdělit vám své bolesti, zda v první, druhé, třetí nebo dokonce poslední hodině? Takže tím, že se odvracíš ode Mne a snažíš se odejít, zaměstnáváš se něčím jiným, a až přijdu, nenajdu tě připravenou, otočím se a půjdu někam jinam." "A co se děje?" zeptal se. A já, celá vyděšená: "Kéž se to nikdy nestane, ó Pane! Nechci znát nic jiného než tvou nejsvětější vůli. A On: "Zůstaň klidná a počkej na zpovědníka." Po těchto slovech zmizel.

Zdá se, že se cítím zbavena těžkého břemene, když o Ježíši mluvím, ale přesto se ve mně nezmenšila bolestná muka z toho, když mě Ježíš připravuje o sebe sama.

9. dubna 1900

Opuštění v Bohu.

Dnes ráno jsem po přijímání propadla hořkosti, protože jsem neviděla své nejvyšší Dobro, Ježíše. Cítila jsem, jak je celé mé nitro znepokojeno, když se v jediném okamžiku zjevil a s výčitkou mi řekl: "Cožpak nevíš, že nezanechat se ve Mně znamená chtít si přivlastnit práva mého Božství, čímž Mi působíš velkou urážku? Proto opusť sama sebe, zklidni celé své nitro ve Mně a najdeš pokoj; a když najdeš pokoj, najdeš Mě." Po těchto slovech zmizel jako blesk, aniž by se nechal více vidět. Ach! Pane, chraň mě, celou opuštěnou a dobře sevřenou ve tvém náručí, abych nikdy nemohla uniknout; jinak budu vždycky dělat své malé útěky!

10. dubna 1900

Touha vidět Ježíše přitahuje k duši.

Požehnaný Ježíš stále nepřichází. Ó Bože, jaká je to nevýslovná bolest, když Tě nevidím! Snažila jsem se, jak jen jsem mohla, zůstat v pokoji a celá opuštěná v Něm, ale - ne!... mé ubohé srdce už nemohlo víc vydržet. Snažila jsem se ho co nejvíce uklidnit a říkala jsem si: "Srdce mé, počkejme ještě chvíli, kdo ví - třeba přijde. Použijme nějaké lsti, abychom Ho přilákali, aby přišel. A tak jsem se k Němu obrátila a řekla: "Pane, pojd', už je pozdě a Ty jsi ještě nepřišel. Dnes ráno se snažím zachovat klid, jak jen to jde; přesto se nenecháš najít. Pane, nabízím Ti mučednictví Tvé nouze jako důkaz lásky a jako dar, který Tě přiměje přijít. Je pravda, že Tě nejsem hodna, ale ne proto, že Tě hledám, spíše to dělám z lásky a proto, že bez Tebe cítím, že mi chybí život. A protože nepřicházel, řekla jsem Mu: "Pane, buď přijdeš, nebo Tě unavím svým mluvením, a až budeš unavený... ani pak nepřijdeš?" A tak jsem se zeptala: "Cože? Ale kdo může

vyjmenovat všechny mé nesmysly? Řekla jsem Mu tolik věcí, že by to byl dlouhý seznam, kdybych chtěla říct všechno.

Potom jsem už jen stěží viděla, jak se můj sladký Ježíš v mém nitru pohybuje, jako by se probouzel ze spánku. Pak se mi ukázal jasněji a přenesl mě mimo sebe a řekl mi: "Tak jako pták mává křídly, když musí letět, tak duše mává křídly pokory při letu svých tužeb a tímto máváním vysílá magnet, který mě přitahuje, a to tak, že zatímco ona se vznáší, aby přišla ke mně, já se vznáším, abych šel k ní". Ach, Pane, ukazuje se, že mi chybí magnet pokory! Kdybych dokázala šířit magnet pokory všude na své cestě, nemusela bych se tolik namáhat v čekání a očekávání Tvého příchodu!

16. dubna 1900

Tři podpisy na pasu pro vstup do blaženosti na zemi. Spiknutí proti církvi.

Poté, co jsem prožila hořké dny strádání a výčitek pozeňnaného Ježíše kvůli své nevděčnosti a odporu vůči Jeho vůli a milostem, mi dnes ráno po příchodu řekl: "Má dcero, pas pro vstup do blaženosti, který může mít duše na této zemi, musí být podepsán třemi podpisy, a to rezignací, pokorou a poslušností.

Dokonalá odevzdanost mé vůli je vosk, který rozpouští naše vůle a tvoří jednu; je to cukr a med. Při malém odporu vůči mé vůli se však vosk oddělí, cukr zhořkne a med se promění v jed.

Nestačí být rezignovaný, ale duše musí být přesvědčena, že největší dobro pro ni a nejlepší způsob, jak Mě oslavit, je vždy plnit Mou Vůli. Zde je nutný podpis pokory, protože pokora plodí toto poznání.

Kdo však tyto dvě ctnosti zušlechťuje? Kdo je posiluje, kdo je činí vytrvalými, kdo je poutá k sobě tak, že se nemohou rozdělit, kdo je korunuje? Poslušnost. Ach ano, zcela ničící vůli člověka a vše, co je hmotné, poslušnost vše zduchovňuje a jako koruna se kolem nich umísťuje. Takže rezignace a pokora bez poslušnosti podléhají nestabilitě, ale s poslušností budou pevné a stabilní. Zde je přísná nutnost podpisu poslušnosti: aby tento pas mohl obíhat, aby mohl přejít do vlády duchovní blaženosti, kterou může duše užívat zde dole. Bez těchto tří podpisů nebude mít pas žádnou hodnotu a duše bude odmítnuta vládou blaženosti a bude nucena setrvat ve vládě neklidu, obav a nebezpečí; ke svému neštěstí bude mít za boha své vlastní já a toto já bude mít pečeť pýchy a vzpoury."

Potom mě vynesl mimo sebe, do zahrady, která se zdála být zahradou církve. Tam jsem viděla pět nebo šest lidí, kněží i laiků, kteří sešli na scestí a spojili se s nepřáteli Církve a začali revoluci. Jak žalostné bylo vidět blahoslaveného Ježíše, jak pláče nad smutným stavem těchto lidí! Pak jsem se podívala do vzduchu a uviděla jsem vodní mrak plný velkých kusů ledu, jak padá na zem. Jakou pohromu způsobil na úrodě a na lidstvu! Doufám však, že se uklidní. Pak jsem se, roztrpčenější než předtím, vrátila do sebe.

20. dubna 1900

Kříž nám ukazuje Ježíšovy rysy a podobu.

Můj rozkošný Ježíš stále přichází, jen na chvíli a jako stín, a i když přichází, nic neříká. Dnes ráno, poté, co ve mně až dvakrát obnovil bolesti kříže, se na mě s něhou díval, zatímco jsem trpěla křečí způsobenou po probodění hřeby mi řekl: "Kříž je zrcadlo, v němž duše obdivuje Božství, a tím, že se v něm odráží, získává rysy a podobu, která se nejvíce podobá Bohu. Kříž je třeba nejen milovat a toužit po něm, ale je třeba ho považovat za čest a slávu. To znamená působit jako Bůh a účastit se Bohu připodobnit, protože já sám jsem oslavoval kříž a považoval utrpení za čest a miloval jsem ho tak, že jsem v celém svém životě nechtěl být ani okamžik bez kříže."

Kdo může říci, co jsem z této řeči blahoslaveného Ježíše pochopila o kříži? Ale cítím se němá a nemohu to vyjádřit slovy. Ach, Pane, prosím Tě, abys mě stále držel přibitou na kříži, abych měla toto božské zrcadlo stále před sebou, abych mohla očistit všechny své skvrny a stále více se zkrášlovat k Tvé podobě.

21. dubna 1900

Více než svátost, kříž pečeti Boha v duši.

Když jsem byla ve svém obvyklém rozpoložení, nebo spíše s trochou obav z něčeho, co zde není třeba uvádět, můj milý Ježíš mi při příchodu řekl: "A jsou to posvátné nádoby a jednou za čas je třeba je oprášit. Vaše těla jsou jako mnohé posvátné nádoby, v nichž si dělám příbytek, a proto je nutné, abych je čas od času trochu oprášil - to znamená, abych je navštívil s nějakým soužením, abych v nich mohl zůstat s větší slušností. Proto buď klidná."

Později, když jsem přijala svaté přijímání a obnovil ve mně bolest ukřižování, dodal: "Má dcero, jak je kříž drahý! Podívej se nyní: Svátost mého Těla, která se dává duši, ji spojuje se mnou, proměňuje ji, až se se mnou stává jedním. Postupně však toto spojení, které se vytvořilo, zaniká. Ne s křížem. Kříž bere Boha a navždy ho spojuje s duší, a to se vkládá jistě jako pečeť. Proto kříž pečeti Boha v duši takovým způsobem, že mezi Bohem a ukřižovanou duší nikdy nedojde k odloučení."

23. dubna 1900

Rezignace je olej, který léčí.

Dnes ráno, když jsem se ocitla mimo sebe, jsem viděla, jak můj sladký Ježíš velmi trpí, a prosila jsem ho, aby se mnou sdílel své bolesti, a on mi řekl: "I ty trpíš. Spíše já zaujmu tvé místo a ty pro mě vykonáš úřad ošetřovatelky." A tak jsem se vrátila do svého života. A tak se zdálo, že se Ježíš položil na mé lůžko a já jsem mu začala kontrolovat hlavu a odstraňovat trny, které do ní byly jeden po druhém zabodnuty. Pak jsem přešla k Jeho tělu a prohlédla jsem všechny Jeho rány; osušila jsem krev, políbila jsem je, ale neměla jsem nic, čím bych je namazala, abych zmírnila křeč, když jsem viděla, že ze mě vytéká olej. Vzala jsem ho a mazala Ježíšovy rány, ale s jistými obavami, protože jsem nechápala, co znamená ten olej, který ze mě vychází.

Ale blahoslavený Ježíš mi dal pochopit, že odevzdanost do Boží vůle je olej, který sice zmírňuje naše bolesti, ale zároveň zmírňuje křeče Ježíšových ran. Když jsem pak nějakou dobu vykonávala tento úřad pro svého drahého Ježíše, zmizel a já se vrátila do sebe.

24. dubna 1900

Eucharistie a utrpení.

Dnes ráno, když jsem přijímala, se mi zdálo, že zpovědník mi dává najevo úmysl, abych trpěla ukřižováním, a v tu chvíli jsem uviděla svého anděla strážného, který mě položil na kříž, abych trpěla. Poté jsem spatřila svého sladkého Ježíše, který se mnou soucítit a řekl mi: "Já jsem tvé občerstvení a mým občerstvením je tvé utrpení." A projevil nevýslovnou spokojenost s mým utrpením a se zpovědníkem, který mu prostřednictvím poslušnosti k utrpení, zajistil tuto úlevu. Pak dodal: "Protože svátost Eucharistie je plodem kříže, cítím se být více nakloněn tomu, abych ti přiznal utrpení, když přijímáš mé Tělo. Ve skutečnosti se mi zdá, že když vás vidím trpět, pokračuji ve svém nadšení pro dobro duší - ne mysticky, ale skutečně; a to je pro mě velká úleva, protože sbírám pravé ovoce svého kříže a Eucharistie."

Poté řekl: "Chceš, abych se trochu pobavil tím, že v tobě znovu obnovím ukřižování vlastníma rukama?" A já, ačkoli jsem cítila velké utrpení a ještě čerstvé bolesti kříže, které ve mně byly obnoveny, jsem řekla: "Pane, jsem ve tvých rukou, dělej se mnou, co chceš." A tak jsem se vrátila do svého života. A tak mi Ježíš, celý spokojený, začal znovu zatloukat hřeby do rukou a nohou. Cítila jsem takovou intenzitu bolesti, že sama nevím, jak jsem zůstala naživu, ale byla jsem spokojená, protože jsem činila Ježíše spokojeným. Když pak ohnul hřeby a postavil se do mé blízkosti, začal říkat: "Jak jsi krásná! Ale o kolik více roste tvá krása v utrpení! O, jak jsi mi drahá! Mé oči jsou při pohledu na tebe zraněné, protože v tobě vidí právě můj obraz." A řekl ještě mnoho dalších věcí, které by bylo zbytečné opakovat - za prvé proto, že jsem špatná; za druhé proto, že nevidím sama sebe, jak mi Pán říká, cítím zmatek a červenám se, když tyto věci říkám. Doufám však, že mě Pán učiní skutečně dobrou a krásnou; a pak, až by mé červenání odeznělo, budu schopna je popsat. Proto se zde zastavím.

25. dubna 1900

Čistota v provozu je světlo.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu a nenacházela jsem svého sladkého Ježíše, musela jsem hodně chodit kolem a hledat Ho. Nakonec jsem Ho našla v náručí Královny Mámy, jak saje mléko z jejích prsou. Ať jsem říkala a dělala, co jsem chtěla, nezdálo se, že by mi věnoval pozornost; nebo spíše, ani se na mě nepodíval. Kdo dokáže vyjádřit bolest mého ubohého srdce, když jsem viděla, že mi Ježíš nevěnuje pozornost? Když jsem pak dala průchod svým slzám, soucítit se mnou, přistoupil ke mně do mého náručí a vylil ze svých úst trochu toho mléka, které sál od Královny Mámy.

Poté jsem se podívala do Jeho hrudi, kde měl malou perlu, tak zářivou, že prozářila nejsvětější lidství Našeho Pána. Chtěla jsem znát její význam, a tak jsem se Ježíše zeptala, co je to za perlu, která, ač se zdá tak malá, šíří tolik světla. A Ježíš: "Je to čistota tvého utrpení. Ačkoliv je malá, šíří hodně světla, protože trpíš jen z lásky ke Mně a byla bys ochotna trpět ještě víc, kdybych ti to dovolil. Má dcero, čistota v působení je tak velká, že ten, kdo působí s jediným cílem, totiž aby se zalíbil pouze Mně, nedělá nic jiného, než že šíří světlo celým svým působením. Ten, kdo nepůsobí poctivě a v dobrém, nedělá nic jiného, než že šíří temnotu." Pak jsem pohlédla do hrudi Našeho Pána, měl tam nejjasnější zrcadlo a zdálo se, že ti, kdo jednájí poctivě, zůstávají v tomto zrcadle zcela pohlceni, zatímco ti, kdo tak nečiní, zůstávají mimo, aniž by mohli přijmout jakýkoli otisk obrazu blahoslaveného Ježíše. Ach, Pane, udržuj mě celou pohlcenou v tomto božském zrcadle, abych neměla žádný jiný odstín úmyslu ve svém působení.

1. května 1900

Eucharistie a kříž. Utrpení se není třeba bát.

Když jsem přijala svaté přijímání, můj sladký Ježíš se mi ukázal ve vší přívětivosti, a protože se zdálo, že zpovědník předkládá úmysl ukřižování, pocítila moje přirozenost téměř odpor k tomu, aby se mu podrobila. Můj sladký Ježíš, aby mě povzbudil, mi řekl: "Má dcero, je-li eucharistie vkladem budoucí slávy, kříž je platidlem, za které ji lze koupit. Je-li eucharistie semenem, které zabraňuje rozkladu - jako ony vonné byliny, které zabraňují rozkladu, když se příkládají na mrtvoly - a dává duši i tělu nesmrtelnost, kříž ji zkrášluje a je tak mocný, že pokud byly uzavřeny dluhy, stává se jejich ručitelem a s větší jistotou dosahuje navrácení dluhového úkonu. A poté, co uspokojí každý dluh, tvoří pro duši nejvydatnější trůn v budoucí slávě. Ach ano, kříž a eucharistie se střídají a jeden působí mocněji než druhý."

Pak dodal: "Kříž je mým květinovým záhonem ne proto, že bych netrpěl trýznivými křečemi, ale proto, že jsem skrze kříž vydal milosti mnoha duším a mohl jsem vidět rozkvést mnoho krásných květů, které přinesou mnoho nebeských plodů. A tak, když jsem viděl tolik dobra, choval jsem tento záhon utrpení jako svou rozkoš a těšil jsem se z kříže a z utrpení. I ty, má dcero - ber bolest jako rozkoš a těš se z toho, že jsi ukřižovaná na mém kříži. Ne, ne, nechci, aby ses bála utrpení a chtěla jednat téměř jako lenoch. Vzhůru, odvahy! Buď odvážná a sama se vystav utrpení." "Ať se to podaří," odpověděla jsem.

Když to říkal, uviděla jsem svého dobrého anděla strážného, jak se mě chystá ukřižovat; sama jsem natáhla ruce a anděl mě ukřižoval. Ach, jak se dobrý Ježíš těšil z mého utrpení! A jak jsem byla spokojená, že taková ubohá duše mohla Ježíši působit potěšení! Zdálo se mi velkou ctí trpět z lásky k Němu.

3. května 1900

Svátek Kříže v nebi.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem celé nebe poseté kříži – některé byly malé, jiné velké, jiné střední; některé byly větší a vyzářovaly větší nádheru. Bylo to nejsladší okouzlení vidět tolik křížů zdobících nebeskou klenbu, zářivějších než slunce. Pak se zdálo, že se nebe otevřelo a člověk mohl vidět a slyšet slavnost, kterou blahoslavení pořádali pro kříž. Ti, kteří více trpěli, byli v tento den více oslavováni. Bylo možné zvláštním způsobem rozlišit mučedníky a ty, kteří trpěli skrytým způsobem. Ó, jak si v tomto blahoslaveném příbytku vážili kříže a těch, kteří trpěli více!

Když jsem to viděla, ozval se po celém nebi hlas, který říkal: "Kdyby Pán neposlal na zem kříže, byl by jako otec, který nemá rád své vlastní děti - který je chce vidět chudé a zneuctěné, místo aby je viděl ctěné a bohaté."

Pro zbytek vidění v průběhu této slavnosti nemám potřebná slova. Cítím to v sobě, ale nejsem schopna to vyjádřit, a tak mlčím.

9. května 1900

Luisa vidí tajemství Nejsvětější Trojice v podobě tří Sluncí.

Poté, co jsem prožila dny plné nejen nedostatku, ale i neklidu, mi dnes ráno, když jsem byla ještě více znepokojena svým bídým stavem, rozkošný Ježíš při svém příchodu řekl: "Tím, že jsi neklidná, jsi narušila můj sladký odpočinek. Ach, ano, už mě nenecháváš odpočívat!" Kdo může říci, jak umrtvená jsem zůstala, když jsem slyšela, že jsem Ježíše Krista připravila o odpočinek? Přesto jsem se na několik hodin uklidnila, ale pak jsem se přistihla, že jsem ještě neklidnější než předtím, až sama nevím, kde skončím tentokrát.

Po těch několika slovech, která Ježíš pronesl, jsem se ocitla mimo sebe a při pohledu do nebeské klenby jsem uviděla tři Slunce: jedno jako by zapadalo na východě, druhé na západě a třetí na jihu. Záře paprsků, které vysílalo, byla tak veliká, že se navzájem spojila v jednu. Zdálo se mi, že vidím tajemství Nejsvětější Trojice a člověka, utvořeného se třemi mocnostmi k Jejímu obrazu. Pochopila jsem také, že pro toho, kdo zůstane v tomto světle, se jeho vůle promění v Otce, jeho intelekt v Syna a jeho paměť v Ducha svatého. Kolik věcí jsem pochopila! Nejsem však schopna je projevit.

13. května 1900

Tíha Ježíšova nedostatku.

Jsem stále ve stejném stavu, a možná ještě horším, i když dělám, co mohu, abych zůstala klidná. Nechci jej vyrušit, protože vyžaduje poslušnost. Přesto však nepřestávám pociťovat tíhu opuštěnosti, která na mě tlačí a dosahuje bodu, kdy mě drtí. Ach, Bože, co je to za stav? Řekni mi alespoň: v čem jsem Tě urazila? Co je toho příčinou? Ach, Pane, jestli chceš takto pokračovat, myslím, že už to nevydržím!

Pak se na chvíli zviditelnil, položil mi ruku pod bradu, aby se mnou soucítil, a řekl mi: "Ubohá dcero, jak jsi se snížila!" A poděliv se se mnou o své bolesti, zmizel jako blesk a zanechal mě ještě utrápenější než předtím, jako by vůbec nepřišel. Nebo spíše mám pocit, jako by už dlouho nepřišel, a pociťuji takové trápení, že ačkoli žiji, můj život je neustálým trápením. Ach, Pane, poskytni mi pomoc a nenechávej mě v opuštěnosti, i když si to zasloužím.

17. května 1900

Moc duší obětí.

Stále jsem ve stejném stavu strádání a opuštěnosti. Když jsem byla mimo sebe, viděla jsem záplavu vody smíšenou s krupobitím, takže se zdálo, že několik měst bylo zaplaveno a zasaženo značnými škodami. Když jsem to viděla, velmi jsem se zděsila, protože jsem chtěla té záplavě zabránit, ale protože jsem byla sama - ba co víc, neměla jsem s sebou Ježíše - cítila jsem, že mé ubohé ruce jsou příliš slabé, než abych to mohla udělat. Pak jsem ke svému překvapení spatřila přicházet jednu pannu (zdálo se mi, že je z Ameriky) a - ona z jednoho místa, já z druhého - jsme dokázaly z velké části zabránit pohromě, která nám hrozila. Když jsme se poté znovu spojily, spatřila jsem onu pannu se stejnými insigniemi umučení a korunovanou stejnou trnovou korunou kterou jsem měla na hlavě I já. Uviděla jsem

také osobu, která se zdála být andělem. Ta říkala: "Ó, jakou moc mají duše obětí! To, co nám andělům není dáno vykonat, mohou vykonat ony svým utrpením. Ach, kdyby lidé věděli, jaké dobro z nich plyne - protože jsou tu pro veřejné i individuální dobro -, nedělali by nic jiného, než že by prosili Boha, aby tyto duše na zemi rozmnožil." A tak se stalo. Poté, co jsme si řekli, že každý z nás by měl toho druhého doporučit Pánu, jsme se rozešli.

18. května 1900

Naplnění mého nitra Bohem.

Protože jsem byla stále bez svého rozkošného Ježíše, nanejvýš pár stínů - ach! kolik hořkosti mě to stálo, kolik slz jsem musela prolít! - dnes ráno, po dlouhém čekání a hledání, jsem Ho našla přímo na svém lůžku, celého zmučeného, s trnovou korunou probodávající Jeho hlavu. Velmi jemně jsem ji sňala z Jeho hlavy a nasadila si ji na svou. Ach, jak špatně jsem se viděla před Jeho přítomností! Neměla jsem sílu pronést jediné slovo. Ježíš se nade mnou slitoval a řekl mi: "Povzbud' se, neboj se, snaž se naplnit své nitro Mnou a vykrmit ho všemi ctnostmi, až bude přetékat navenek; a až dojdeš k tomu, že bude přetékat, pak tě vezmu do nebe a skončí všechny tvé nedostatky."

Poté se zatvářil strastiplně a dodal: "Dcero moje, modli se, protože jsou připraveny tři různé dny, každý daleko od druhého, s bouřemi, krupobitím, blesky a záplavami, které způsobí velké škody lidem i rostlinám." Po těchto slovech zmizel, ale zanechal mě v lepším stavu než se běžně nacházím, ale s myšlenkou: "Kdo ví, kdy se mi podaří tento přerod uskutečnit? A pokud to nikdy neudělám, budu snad muset být od Něho stále daleko?" "Ne," odpověděla jsem.

20. května 1900

Všechny věci mají svůj původ z ničeho. Nutnost odpočinku a vnitřního ticha.

Když jsem se ocitla mimo sebe, zdálo se mi, že je noc a já vidím celý vesmír, celý řád přírody, hvězdné nebe, noční ticho..... Celkově se mi zdálo, že všechno má svůj smysl. Když jsem to viděla, zdálo se mi, že vidím Našeho Pána, který, když začal mluvit o tom, co jsem viděla, řekl: "Celá příroda vybízí k odpočinku, ale co je pravý odpočinek? Je to vnitřní odpočinek a ztišení všeho, co není Bůh. Podívej se na hvězdy, které se třpytí umírněným světlem a neoslňují jako slunce; spánek a ticho celé přírody, lidí a také zvířat - všichni hledají místo, doupe, kde by mohli být v tichu a odpočinout si od únavy života. Je-li to nutné pro tělo, mnohem více je nutné pro duši, aby spočinula ve svém vlastním středu, kterým je Bůh. Ale k tomu, abychom mohli spočinout v Bohu, je nezbytné vnitřní ticho, stejně jako je pro tělo nezbytné vnější ticho, aby mohlo klidně usnout. Co je však toto vnitřní ticho? Je to umlčení vlastních vášní tím, že je držíme na svém místě; je to uvalení mlčení na touhy, sklony, náklonnosti - zkrátka na všechno, co se neobrací k Bohu. Jakým způsobem toho lze dosáhnout? Jediným a naprosto nezbytným prostředkem je, aby duše zrušila své vlastní bytí a zredukovala se na nic, stejně jako byla před stvořením; a jakmile své bytí zredukuje na nic, musí ho znovu přijmout v Bohu.

Má dcero, všechny věci mají svůj původ v ničem. Kdyby právě tento stroj vesmíru, který obdivuješ s jeho velkým řádem, byl předtím, než jsem ho stvořil, plný jiných věcí, nemohl bych vložit svou tvůrčí ruku, abych ho vytvořil s tak velkým mistrovstvím a učinil ho tak nádherným a zdobným. Nanejvýš bych mohl zrušit vše, co by tam mohlo být, abych to pak předělal podle svých představ. Ale vždycky dojdeme k tomu, že všechna má díla mají svůj původ z ničeho, a když dojde ke smíšení s jinými věcmi, není slušné, aby můj majestát sestoupil a působil v duši. Když se však duše omezí na nic a povznese se ke mně a přijme své bytí v mém, pak působil jako Bůh, kterým jsem, a duše nachází pravý klid. A tady začínají všechny ctnosti, od pokory až po zničení sebe sama."

Kdo může říci, kolik jsem toho pochopila z toho, co mi řekl blahoslavený Ježíš? Ó, jak šťastná by byla moje duše, kdybych mohla dosáhnout toho, že bych zrušila svou ubohou bytost, abych mohla přijmout od svého Boha Jeho Božskou bytost! Ó, jak bych se zušlechtila, jak bych byla posvěcena! Ale jaká je to moje pošetilost, kde je můj mozek, když to přesto neudělám? Jaká lidská bída - místo aby hledala své pravé dobro a vznesla se na křídla vysoko, spokojí se s tím, že se škrábe na zem a žije uprostřed bláta a hniloby!

Poté mě můj milovaný Ježíš přenesl do zahrady, kde se mnoho lidí chystalo na hostinu, ale zúčastnit se jí mohli jen ti, kteří dostali uniformu, a těch, kteří ji dostali, bylo málo. Vznikla ve mně velká touha ji obdržet a udělala jsem vše pro to, abych ji získala. Když jsem tedy dorazila na místo, kde ji měl člověk obdržet, ctihodná matrána mě nejprve oblékla do bílého a pak mi nasadila bleděmodrou náramenní pásku, na níž visela medaile s otiskem Ježíšovy tváře. Byla to sice tvář, ale zároveň zrcadlo, a při pohledu na ni se daly odhalit sebemenší skvrny, které duše s pomocí světla vycházejícího z nitra této tváře snadno odstranila. Zdálo se mi, že ta medaile obsahuje tajemný význam. Pak vzala plášť z nejjemnějšího zlata a celou mě přikryla. Zdálo se mi, že takto oblečená bych mohla soutěžit s nebeskými pannami. Zatímco se to dělo, Ježíš mi řekl: "Dcero, pojďme se podívat, co dělají muži; stačí, že jsi oblečená - až začne hostina, vezmu tě tam, abys na ní byla přítomna." Když jsme tedy chvíli obcházeli, přenesl mě dovnitř.

21. května 1900

Nejvznešenějším stavem je zrušit vlastní vůli v Boží vůli a žít z Jeho vůle.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Po dlouhém čekání přišel, pohladil mě a řekl mi: "Má dcero, víš, jaký je můj záměr a co od tebe chci?" A když se na chvíli odmlčel, dodal: "Můj záměr s tebou nespočívá v ohromných

věcech a v mnoha věcech, kterými bych v tobě mohl působit, abych ukázal své dílo; mým záměrem je spíše pohlit tě svou Vůli, učinit tě s ní jednotnou a učinit z tebe dokonalý příklad jednoty tvé vůle s Mou. To je však nejnuzněnější stav, je to největší zázrak, je to zázrak zázraků, který z tebe hodlám učinit.

Má dcero, abys dosáhla dokonalého souladu své vůle s Mou vůlí, musí se duše učinit neviditelnou. Musí napodobovat Mne. Já naplňuji svět tím, že jej udržuji pohlcený v Sobě a aniž jsem do něj pohlcen, a tím se činím neviditelným, neboť se nenechávám nikým vidět. To znamená, že ve Mně není žádná hmota, ale že vše je nejčistší Duch; a jestliže jsem na sebe ve svém přijatém Lidství vzal hmotu, bylo to proto, abych se člověku ve všem připodobnil a dal mu nejdokonalejší příklad, jak právě tuto hmotu zduchovnit. Duše tedy musí vše zduchovnit a dospět k tomu, aby se stala neviditelnou, aby mohla snadno sjednotit svou vůli s Mou Vůli, protože to, co je neviditelné, může být pohlceno jiným předmětem. Chce-li někdo ze dvou předmětů vytvořit jeden předmět, je nutné, aby jeden z nich ztratil svůj tvar, jinak by nikdy nemohl dospět k vytvoření jedné jediné bytosti.

Jaké štěstí by tě potkalo, kdybys zničením sebe sama až do neviditelnosti mohla získat zcela božskou podobu! Ba co víc, tím, že bys byla pohlcena ve Mně a Já v tobě, a tvořila bys tak se mnou jedinou bytost, zachovala bys v sobě božský zdroj; a protože Má Vůle obsahuje všechna dobra, která kdy mohou být, zachovala by sis všechna dobra, všechny dary a všechny milosti a nemusela bys je hledat nikde jinde než v sobě. A jestliže ctnosti nemají hranice, když je stvoření v mé Vůli, kam až může dosáhnout, najde jejich hranici, protože Má Vůle způsobuje, že člověk získává nejhrdinější a nejnuznější ctnosti, které stvoření nemůže překonat.

Výška dokonalosti duše, která je neporušená v Mé Vůli, je taková, že dosáhne toho, že se chová jako Bůh. A to není nic divného, protože vzhledem k tomu, že v ní již nežije její vůle, ale Vůle samotného Boha, přestává každý údiv, pokud díky životu s touto Vůli disponuje mocí, moudrostí, svatostí a všemi ostatními ctnostmi, které obsahuje sám Bůh. Stačí ti říci, abys byla okouzlena a co nejvíce spolupracovala ze své strany na dosažení takového bodu, že duše, která dospěje k životu pouze z mé Vůle, je královnou všech královen a její trůn je tak vysoko, že dosahuje trůnu Věčného; vstupuje do tajemství Nejsvětější Trojice a účastní se vzájemné lásky Otce, Syna a Ducha Svatého. Ó, jak ji všichni andělé a svatí ctí, lidé ji obdivují a démoni se jí bojí, když v ní vidí božskou bytost!"

"Ach, Pane, kdy mě k tomu přivedeš, když sama nic nezmůžu!"

Kdo může říci, co všechno mi Pán vnukl skrze intelektuální světlo o této jednotě vůle? Síla těchto pojmů je tak velká, že můj jazyk, který není dobře vybroušený, nemá slova, aby je vyjádřil. Mohla bych říci jen toto málo, i když mluvím nesmysly, o tom, co mi Pán dal pochopit skrze nejživější světlo.

24. května 1900

Luisina vůle je zajedno s vůlí Ježíšovou.

Velmi jsem se trápila kvůli nepřítomnosti mého rozkošného Ježíše; nanejvýš přichází jako stín a mihne se. Opravdu cítím, že už nemohu dál, pokud On chce pokračovat dál! A tak, když jsem byla na vrcholu svého trápení, dal se na chvíli vidět, celý unavený, jako by se potřeboval občerstvit; hodil mi ruce kolem krku a řekl mi: "Moje milovaná, přines Mi květiny a úplně Mě obklop, neboť cítím, že chřadnu láskou. Má dcero, voňavá vůně tvých květů Mi bude osvěžením a napraví mé trápení, neboť chřadnu a umdlévám." A tak jsem se na něho podívala. Hned jsem dodala: "A Ty, můj milovaný Ježíši, mi dej nějaké plody, protože zahálka a řídké utrpení zvětšují mé chřadnutí natolik, že umdlévám, až mám pocit, že umírám. Budu Ti tedy moci dát nejen květiny, ale i ovoce, abych Ti ještě více ulehčila v chřadnutí." A tak jsem se rozhodla, že Mu dám květiny. A Ježíš pokračoval ve své řeči a řekl mi: "Ach, jak dobře se nám spolu daří, že? Zdá se, že tvá vůle je zajedno s mou." Na okamžik se mi zdálo, že se mi ulevilo, jako by stav, v němž jsem se nacházela, chtěl přestat, ale po chvíli jsem zjistila, že jsem ponořena do stejné letargie jako předtím, bez svého nejvyššího Dobra, opuštěná a sama.

27. května 1900

Boží láska a milost pronikají do nejintimnějších částí člověka.

Dnes ráno, když jsem se cítila trápená víc než kdy jindy kvůli nedostatku svého nejvyššího Dobra, se sotva zjevil a řekl mi: "Tak jako silný vítr ovane lidi a proniká až do jejich útroby takovým způsobem, že otřásá celým člověkem, stejně tak moje láska a moje milost, vznášející se na křídlech větru proniká do srdce, myslí a nejintimnějších částí člověka. Přesto však nevděčný člověk mou milost odmítá a uráží mě. Což není můj zármutek dost hořký?"

Byla jsem však celá zmatená a zničená sama v sobě a neodvážila jsem se říct ani slovo. Jen jsem si pomyslela: "Jak to, že nepřichází? A i když přichází, nevidím Ho jasně; zdá se, že jsem ztratila jasnost vidění. Kdo ví, jestli uvidím Jeho krásnou Tvář odhalenou jako dřív?". Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj dobrotivý Ježíš dodal: "Dcero moje, proč se bojíš, když tvůj stav je par excellence pro spojení našich vůlí?" A chtěje mě povzbudit a potěšit můj smutný stav, řekl mi: "Ty jsi můj nový Job. Netrap se nadměrně, když Mě nevidíš s jasností; říkal jsem ti, že odedneška nepřicházím podle svého obvyklého způsobu, že chci trestat lidi, a kdybys Mě viděla s jasností, pochopila bys, co dělám; a protože tvé srdce přijalo štěp Mého, vím, že bys trpěla, stejně jako trpí Mé Srdce, protože vidím, že jsem nucen trestat své tvory. Abych tě tedy ušetřil těchto bolestí, nedovolím, aby ses viděla jasně."

Kdo může říct, jakou ránu to zanechalo v mém ubohém srdci! Ach, Pane, dej mi sílu vydržet tu bolest!

29. května 1900

Hrozba trestů. Ježíš je opuštěn a ponechán sám sobě.

Když jsem byla stále ve stejném stavu, cítila jsem se celá utlačovaná a potřebovala jsem oporu, abych mohla snášet nedostatek svého nejvyššího Dobra. Požehnaný Ježíš se mnou soucítit, ukázal mi na několik minut svou Tvář z nitra mého srdce, ale ne zcela jasně; a dal mi slyšet svůj nejněžnější hlas a řekl mi: "Odvahu, má dcero, ještě chvíli, nech Mě dokončit trestání, protože potom přijdu jako předtím." Zatímco to říkal, v duchu jsem si řekla: "Co jsou to za tresty, které jsi začal posílat?" "To jsou tresty," odpověděl a dodal: "Nepřetržitý déšť, který se rozlévá, je větší než krupobití a způsobí lidem velké škody. A tak jsem se zeptala: "Co se děje?"

Po těchto slovech zmizel a já jsem se ocitla mimo sebe, v zahradě. Odtamtud bylo vidět uschlou úrodu na vinicích a já jsem si v duchu říkala: "Chudáci lidé, chudáci lidé, jak budou žít dál? Zatímco jsem to říkala, objevil se v té zahradě malý chlapec, který plakal a křičel tak hlasitě, až ohlušil nebe i zemi, ale nikdo s ním neměl soucit; i když ho všichni slyšeli tolik plakat, neobtěžovali se s ním a nechali ho opuštěného a samotného. Bleskla mi hlavou myšlenka: "Kdo ví, jestli to není Ježíš!". Ale nebyla jsem si tím jistá. Přistoupila jsem tedy k němu a zeptala se: "Co se děje, že pláčeš, milé dítě? Chceš jít se mnou, když Tě všichni nechali v tratolišti slz a smutku, který Tě tak tísní, že křičíš tak hlasitě?" "Ne," odpověděl. Kdo by Ho mohl uklidnit? Jen stěží odpověděl svým vzlykotem, že ano, že chce jít se mnou. Vzala jsem Ho tedy za ruku, abych Ho vzala s sebou, a právě při tomto úkonu jsem se ocitla sama v sobě.

3. června 1900

Luisa, vybraná mezi tisíci. Nedostatek úcty k druhým je nedostatek skutečné pokory.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem na chvíli uviděla svého milovaného Ježíše, přítomného v mém srdci, jak spí, a Jeho spánek přitahoval mou duši, aby usnula spolu s Ním; natolik, že jsem cítila, jak všechny mé vnitřní síly spí, aniž by více působily. Občas jsem se snažila z tohoto spánku dostat, ale nešlo to. Pak se blahoslavený Ježíš na chvíli probudil a třikrát do mě poslal svůj dech a zdálo se mi, že se do mě celý ponořil. Potom se mi zdálo, že Ježíš ty tři dechy, které mi poslal, opět vtahuje do sebe, a já jsem se v něm celá proměnila. Kdo může říci, co se ve mně dělo díky těmto božským vdechům? Nemám slov, kterými bych vyjádřila to nerozlučné spojení mezi Ježíšem a mnou!

Pak se mi zdálo, že jsem se probudila, a Ježíš, který přerušil ticho, mi řekl: "Má dcero, hledal jsem a hledal, prošel jsem celou zemi, ale na tebe jsem upřel svůj pohled a našel jsem v tobě své uspokojení a vybral jsem si tě mezi tisíci."

Pak se obrátil k některým lidem, které jsem viděla, a pokáral je slovy: "Nedostatek úcty k druhým je nedostatek pravé křesťanské pokory a sladkosti, protože pokorný a sladký duch si umí vážit každého a věci druhých si vykládá vždy dobře." Po těchto slovech zmizel, aniž bych mu řekla jediné slovo. Kéž je vždycky požehnaný, protože to tak chce, a kéž je všechno k jeho slávě.

6. června 1900

Ukřižovaná Luisa ušetří Corato některých trestů.

Protože se můj obdivovaný Ježíš stále nenechával jasně vidět, dnes ráno, po svatém přijímání, mi zpovědník sdělil svůj úmysl ukřižovat mě. Zatímco jsem byla uprostřed těchto utrpení, přitahována svými bolestmi, blahoslavený Ježíš se ukázal s jasností. Ach, Bože! Kdo může říci, jakými bolestmi Ježíš trpěl a v jakém násilném stavu se nacházel - že zatímco byl nucen sesílat tresty, sám na sobě páchal takové násilí, protože je nechtěl sesílat! Vidět Ho v tomto stavu vzbuzovalo takový soucit, že kdyby Ho lidé mohli vidět, i kdyby jejich srdce byla tvrdá jako diamanty, pukla by něhou jako křehké sklo. Začala jsem Ho tedy prosit, aby se utíšil a spokojil se s tím, že mě nechá trpět a ušetří lidi. Pak jsem dodala: "Pane, pokud nechceš vyslyšet mé modlitby, vím, že si to zasloužím. Nechceš-li mít soucit s lidmi, máš pravdu, protože naše nepravosti jsou veliké. Ale já Tě prosím, abys měl soucit sám se sebou - slituj se nad násilím, které na sobě pácháš, když trestáš své obrazy. Ach, ano! Žádám Tě, abys z lásky k sobě samému neposílal tresty do té míry, že svým dětem vezmeš chléb a necháš je zahynout. Ach, ne! Není v povaze Tvého Srdce takto jednat, a to je důvod násilí, které pociťuješ a které by Ti přineslo smrt, kdyby k tomu mělo moc.

A on, celý utrápený, mi řekl: "Má dcero, je to spravedlnost, která na Mně páchá násilí, a láska, kterou mám k lidem, na Mně páchá ještě větší násilí, takže Mé Srdce se při trestání tvorů dostává do smrtelných úzkostí." A já: "Proto, Pane, vylož na mne Spravedlnost, a tvá láska už nebude pociťovat násilí ze strany Spravedlnosti a nebude v tomto protikladu trestat lidi, kteří, vpravdě... - jak budou pokračovat, když jednáš tak, jak jsi mi dal pochopit, usychá vše, co slouží za potravu člověku? Ó, prosím! Prosím Tě, nech mě trpět a ušetří je, když ne úplně, tak alespoň částečně.

A Ježíš, jakoby přinucený mými modlitbami, přiblížil se k mým ústům a vylil ze sebe trochu hořkosti - husté a odporné, takže jakmile jsem ji spolkla, způsobila mi takové bolesti, že se mi zdálo, že umírám. Tehdy požehnaný Ježíš, který mě v těch bolestech podpíral, jinak bych byla mrtvá (a přece mi nenalil nic než trochu své hořkosti) obdivuhodně vzdychl, jako by se zbavil tíhy, a řekl mi: "Má dcero, Má Spravedlnost se rozhodla všechno zničit, ale nyní, z lásky k tobě povoluje třetinu toho, co slouží jako potravina člověka." A já: "Ach, Pane, to je příliš málo - alespoň polovina! A

On: "Ne, má dcero, spokoj se." A já: "Ne, Pane, když mě nechceš uspokojit pro všechny, uspokoj mě alespoň pro Corato a pro ty, kteří mi patří. A Ježíš: "Dnes je připraveno krupobití, které způsobí velké škody. Ty - zůstaň s bolestmi kříže; vyjdi ze sebe a v podobě ukřižovaného jdi vzduchem a zažeh démony seslané shůry na Corato, protože nebudou moci vzdorovat obrazu ukřižovaného a půjdou jinam." A tak se stalo.

Vyšla jsem tedy ze sebe, ukřižovaná, a viděla jsem krupobití a blesky, které se chystaly vypuknout nad Coratem. Kdo by řekl, jaký strach měli démoni; jak při pohledu na mou ukřižovanou podobu vzali do zaječích; jak se ze vzteku kousali do prstů a došli až k tomu, že se rozzlobili na zpovědníka, který mi dnes ráno vypověděl poslušnost a nechal mě trpět ukřižováním. Ve skutečnosti se na mě nemohli zlobit, naopak, byli nuceni ode mě utíkat kvůli znamení vykoupění, které viděli. Poté, co jsem je zahнала na útěk, jsem se vrátila do sebe a našla jsem si pořádnou dávku utrpení. Kéž je vše k Boží slávě.

7. června 1900

Ježíš předává Luise klíče od spravedlnosti a světlo, které ji odhalí.

Když jsem nějak trpěla, zdálo se mi, že tato utrpení jsou sladkým řetězem, který přitahuje mého dobrého Ježíše, aby přicházel téměř neustále, a zdálo se mi, že tyto bolesti vyzývají Ježíše, aby do mě vléval další hořkosti. A tak mě při příchodu tu podepíral v náručí, aby mi dodal sílu, tu zase naléval. Každou chvíli jsem Mu však říkala: "Pane, teď, když v sobě cítím část Tvých bolestí, Tě prosím, abys mě uspokojil, jak jsem Ti včera řekla, tím, že mi dáš alespoň polovinu toho, co slouží jako výživa člověka. A On: "Má dcero, abych tě uspokojil, předávám ti klíče spravedlnosti a poznání, jak je nezbytné člověka trestat, a s tím si budeš dělat, co se ti zlíbí. Nejsi spokojená?"

Když jsem Ho slyšela, jak mi to říká, utěšila jsem se a v duchu jsem si řekla: "Pokud je to na mně, nebudu trestat vůbec nikoho. Ale jak jsem ztratila iluze, když mi blahoslavený Ježíš dal klíč a postavil mě doprostřed světla, takže jsem při pohledu z nitra tohoto světla mohla vidět všechny atributy Boha a také atribut Spravedlnosti. Ó, jak je v Bohu všechno uspořádané! A jestliže Spravedlnost trestá, je to řád; a kdyby netrestala, nebyla by v pořádku s ostatními atributy. A tak jsem se viděla jako ubohý červ uprostřed toho světla, neboť kdybych chtěla zabránit chodu Spravedlnosti, zničila bych ten řád a šla bych proti lidem samotným, protože jsem pochopila, že Spravedlnost sama je vůči nim nejčistší láska. Zjistila jsem, že jsem celá zmatená a v rozpacích, a tak, abych se toho zbavila, řekla jsem Našemu Pánu: "Díky tomuto světlu, kterým jsi mě obklopil, chápu věci jinak, a kdybys to nechal na mně, udělala bych hůř než Ty. Proto toto poznání nepřijímám a zříkám se klíčů Spravedlnosti. To, co přijímám a co chci, je, abys mě nechal trpět a ušetřil lidi; co se týče ostatního, nechci o tom nic vědět".

Ježíš se usmál nad mými slovy a řekl mi: "Jak rychle se toho chceš zbavit, aniž bys chtěla znát důvod, a chceš na mně použít většího násilí, a tak přicházíš se dvěma slovy: nech mě trpět a ušetři je!" A já: "Pane, ne že bych nechtěla znát pravdu, ale je to proto, že to není můj úřad, ale Tvůj. Mým úřadem je být obětí; proto Ty konáš svůj úřad a já svůj; není-liž pravda, můj milý Ježíši?" "Ne," odpověděl. A potom, jako by mi dával najevo souhlas, zmizel.

10. června 1900

Úřad obětí. Tresty.

Zdá se mi, že můj obdivuhodný Ježíš pokračuje v půlení Spravedlnosti tím, že trochu vylévá na mě a zbytek na lidi. Zvláště dnes ráno, když jsem se ocitla u Ježíše, se moje duše trápila při pohledu na muka Jeho nejsladšího Srdce, které trestá tvory. Stav utrpení, v němž se Ježíš nacházel, byl takový, že nedělal nic jiného, než že vydával neustálé sténání. Na hlavě měl hustou trnovou korunu, která byla celá zapuštěná do Jeho těla, až se zdálo, že Jeho hlava je jako trnový špalek. Abych Mu tedy trochu ulevila, řekla jsem Mu: "Řekni mi, můj Dobrý, co se děje - že tak trpíš? Dovol mi, abych Ti odstranila tyto trny, které Tě ani trochu netrápí! Ale Ježíš mi neodpověděl, ba co víc, ani neposlouchal, co říkám. Začala jsem tedy ty trny jeden po druhém odstraňovat a pak jsem si je položila na hlavu. Zatímco jsem to dělala, viděla jsem, že někde daleko má být zemětřesení, které způsobí masakr lidí. Pak mi Ježíš zmizel a já jsem se vrátila do svého nitra, ale velmi jsem trpěla, myslela jsem na Ježíšovo utrpení a na tragédie ubohého lidstva.

12. června 1900

Poslušnost ji nutí prosit Ježíše, aby ji nechal trpět, aby zabránila trestům.

Dnes ráno, když přišel můj milovaný Ježíš, jsem ho oslovila: "Pane, co to děláš? Zdá se, že to se spravedlností přeháníš. A zatímco jsem chtěla pokračovat v řeči, abych omluvila lidskou bídu, Ježíš mi vnutil mlčení a řekl: "Buď zticha, chceš-li, abych zůstal s tebou; pojď Mě políbit a pozdravit Mě ve všech mých trpících údech svými obvyklými adoracemi." Začala jsem tedy od Jeho hlavy a pak postupně k ostatním údům. Ó, kolik hlubokých ran mělo to posvátné Tělo! - Při pouhém pohledu na něj mě jímala hrůza. Pak, jakmile jsem skončila, zmizel a zanechal mě s mým nicotným utrpením a s obavou, jak se vylíje na lidi, když na mě nechtěl vylít své hořkosti!

Po chvíli přišel zpovědník a já mu řekla, co jsem uvedla výše, a on mi odpověděl: "Dnes, z naprosté poslušnosti, se musíš při rozjímání modlit, abych ti dovolil vytrpět ukřižování a přestal sesílat biče." Když jsem tedy dělala svou meditaci, modlila jsem se k Němu podle přijaté poslušnosti. On se jen stěžoval, ale aniž by si mě

všímal; naopak, dal se vidět, tu zády k lidem, tu spící, aby mnou nebyl obtěžován, a i když jsem cítila, že umírám, nedbal o to, aby mi dovolil vykonat poslušnost. Sebrala jsem tedy odvahu, vložila veškerou svou důvěru ve svatou poslušnost, vzala Ho za jednu ruku, zatřásla s Ním, abych Ho probudila, a řekla Mu: "Pane, co to děláš? Tohle je láska, kterou chováš ke své tak oblíbené ctnosti poslušnosti? To je ta chvála, kterou jsi jí tolikrát vzdával? Jsou to pocty, kterými jsi ji zahrnoval, až jsi řekl, že se cítíš být dojat a nemůžeš odolat ctnosti poslušnosti a cítíš se být podmaněn duší, která se této ctnosti oddává, že se Ti nyní zdá, že Ti nezáleží na tom, abys mě nechal poslouchat?" "Ne," odpověděl. Zatímco jsem sdělovala tuto a další informace – trvalo by dlouho, kdybych je chtěla všechny vypsát -, blahoslavený Ježíš se pohnul, a jako by ho zasáhla nejprudší bolest, propukl v pláč a vzlykaje řekl: "Já také nechci posílat biče, ale je to Spravedlnost, která mě k tomu nutí téměř násilím. Ty však mě chceš touto svou řečí tnout do živého a dotýkat se klíče, který je pro mě příliš jemný a který jsem velmi miloval, tak moc, že jsem nechtěl žádnou jinou poctu ani titul než poslušnost. A tak nyní, abych ti ukázal, že to není tak, že mi nezáleží na tom, abych tě nechal poslouchat, navzdory tomu, že Mě k tomu Moje Spravedlnost nutí, budu s tebou částečně sdílet bolesti kříže." Přitom zmizel a zanechal mě spokojenou, že mě poslechl a také se zármutkem v duši, jako bych byla svým utrpením příčinou Pánova pláče. Ach, Pane, prosím Tě, abys mi odpustil.

14. června 1900

Účinky kříže.

Když jsem trochu trpěla, můj milovaný Ježíš se mnou soucítit a řekl mi: "Má dcero, co se děje, že tak trpíš? Dovol mi, abych ti trochu ulevil." A tak (ačkoli Ježíš trpěl víc než já) mě políbil, a protože byl ukřižovaný, vytáhl mě mimo sebe a položil mé ruce do svých, mé nohy do svých, zatímco moje hlava se opírala o jeho hlavu a jeho zase o mou. Jak jsem byla spokojená, když jsem byla v této pozici! I když mi Ježíšovy hřeby a trny působily bolesti, přesto to byly bolesti, které mi přinášely radost, protože byly vytrpěny pro mé milované Dobro. Vskutku bych si přála, aby se ještě zvětšily.

Zdálo se, že i Ježíš je se mnou spokojen, že mě tak udržuje, přitahován k sobě. Zdálo se mi, že mě Ježíš obcerstvuje a že jsem pro něj obcerstvením. Pak jsme v této poloze vyšli ven, a když jsem našla zpovědníka, hned jsem se k Němu modlila za jeho potřeby a prosila jsem Pána, aby ráčil zpovědníkovi dovolit, aby slyšel, jak sladký a jemný je Jeho hlas. Aby mě uspokojil, obrátil se k němu Ježíš a mluvil o kříži a řekl: "Kříž pohlcuje Božství do duše, připodobňuje ji mému Lidství a reprodukuje v ní mé vlastní skutky."

Potom jsme ještě chvíli chodili dokola a - ach, kolik smutných pohledů, které pronikají duši skrz naskrz: těžké nepravosti lidí, kteří se nesnižují ani před Spravedlností - naopak, vrhají se na ni s ještě větší zuřivostí, chtějí zasadit ránu za ranou; a připravují si tak velké neštěstí. Pak jsme se k našemu největšímu zármutku vzdálili. Ježíš zmizel a já jsem se stáhla do sebe.

17. června 1900

Být v Bohu znamená být v pokoji.

Protože dnes ráno požehnaný Ježíš nepřicházel, cítila jsem, že se v mém nitru objevují stíny znepokojení nad tím, proč nepřichází. Když pak přišel, řekl mi: "Má dcero, zadržet se v Bohu a nevycházet z hranic pokoje je totéž. Pokud tedy objevíš trochu neklidu, je to znamení, že trochu vystupuješ ze svého nitra v Bohu, protože zadržet se v Něm a nemít dokonalý mír je nemožné; tím spíše, že hranice míru jsou nekonečné - ba co víc, vše, co patří Bohu, je všecken mír." A tak jsem si uvědomila, že to, co patří Bohu, je mír. Pak dodal: "Cožpak nevíš, že strádání slouží duši jako zima rostlinám, protože vytvářejí hlubší kořeny a zima je posiluje a způsobuje, že se v květnu znovu zazelenají a rozkvetou?"

Poté mě přenesl mimo sebe a když jsem Mu svěřila různé své potřeby, zmizel ze mě a já se ocitla uvnitř sebe s touhou zůstat stále uvnitř Boha, abych zůstala v hranicích pokoje.

18. června 1900

Celé stvoření ukazuje na Boží lásku, zraněné Ježíšovo tělo ukazuje na lásku k bližnímu.

Protože stále nepřicházel, snažila jsem se přemýšlet o tajemství bičování. Přitom jsem sotva zahlédla požehnaného Ježíše, celého zraněného a jeho kapající krev. Tu mi řekl: "Má dcero, nebesa spolu s celým stvořením poukazují na Boží lásku, mé zraněné Tělo poukazuje na lásku k bližnímu, a to natolik, že jsem svým Lidstvím, spojeným s mým Božstvím, ze dvou přirozeností vytvořil jednu a učinil jsem je nerozlučitelnými, protože jsem nejen uspokojil Boží Spravedlnost, ale způsobil jsem spásu lidí. A aby každý přijal tuto povinnost milovat Boha a bližního, nejenže jsem je učinil jedním, ale dosáhl jsem toho, že jsem z toho učinil božské přikázání. Mé rány a má Krev jsou tedy mnohými jazyky, které všechny učí, jak se mají navzájem milovat a jakou povinnost mají všichni pečovat o spásu druhých."

Poté se zatvářil ještě utrápeněji a dodal: "Jak nemilosrdný tyran je láska ke mně, když jsem nejen zaměstnával běh svého smrtelného života neustálými oběťmi až do smrti, vykrvácel jsem na kříži, ale zanechal jsem sám sebe jako věčnou oběť ve svátosti Eucharistie. A nejen to. Ponechávám si všechny své oblíbené údy jako oběti žijící v nepřetržitém utrpení, zaměstnané pro spásu lidí; stejně jako jsem si mezi mnohými vyvolil tebe, abych si tě ponechal

obětovanou z lásky ke mně a k lidem. Ach, ano! Mé Srdce nenajde oddech ani odpočinek, pokud nenajde člověka. A člověk... člověk... jak se Mi odvděčí? Největšími nevděky!" Po těchto slovech zmizel.

20. června 1900

Nejdokonalejší pokora vytváří v duši nejtěsnější spojení s Bohem.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe a nenacházela jsem své nejvyšší Dobro, musela jsem Ho hledat stále dokola, a když jsem se unavila až do mdlob, cítila jsem Ho za svými rameny, jak mě podpírá. Vztáhla jsem tedy ruku, přitáhla Ho k sobě a řekla Mu: "Můj milovaný, Ty víš, že bez Tebe nemohu být, a přesto mě necháváš tak dlouho čekat, až jsem omdlela. Řekni mi alespoň: co je toho příčinou? Čím jsem Tě urazila, že mě vystavuješ tak krutým mukám, tak bolestným mučednickým útrapám, které jsou Tvým nedostatkem?" "To je tvůj nedostatek," odpověděl. A Ježíš, přerušiv mou řeč, mi řekl: "Má dcero, má dcero, nepřidávej další muka mému Srdci, které je rozhořčené až k vrcholu a nachází se v neustálém boji kvůli násilí, které mi všichni neustále činí. Lidské nepravosti na Mně páchají násilí, protože na sebe přitahují Spravedlnost a nutí Mě, abych je trestal; a Spravedlnost, která se střetává v neustálém boji s Láskou, kterou chovám k lidem, mučí Mé Srdce tak bolestivým způsobem, že Mě nutí neustále umírat! Pácháte na Mně násilí, protože když přijdu, s vědomím trestů, které posílám, nezůstáváte v klidu - ne, ale nechcete, abych trestal; a protože vím, že v Mé přítomnosti nemůžete jinak, abych nevystavil Mé Srdce ještě zuřivějšímu boji, zdržuji se příchodu. Proto Mě prozatím nechtěj nutit, abych přišel; nech Mě dát průchod svému hněvu a nechtěj svými řečmi zvyšovat Mé bolesti.

Co se týče ostatního, nechci, abyste o tom přemýšleli, protože nejdokonalejší, nejvznešenější pokora je ta, že člověk ztratí všechno rozum a nebude diskutovat o tom, "proč" a "jak", ale že se sám zruší ve své nicotě. A zatímco to duše dělá, aniž by si to uvědomovala, nachází se rozpuštěná v Bohu, a to v duši vytváří nejintimnější spojení, nejdokonalejší lásku k jejímu nejvyššímu Dobru. To však duši přináší největší užitek, neboť ztrátou vlastního rozumu získává rozum božský, a tím, že ztratí každé rozmlouvání o sobě - zda je jí zima nebo teplo, zda věci, které se jí dějí, jsou příznivé nebo nepříznivé -, bude se zajímat a získá jazyk plně nebeský a božský. Kromě toho pokora vytváří v duši oděv bezpečí, a to takovým způsobem, že duše, zahalená do tohoto oděvu bezpečí, zůstává v nejhlubším klidu a zkrášluje vše ze sebe, aby se líbila svému nejdražšímu a milovanému Ježíši."

Kdo může říct, jak moc mě překvapilo, že o něm mluvím? Nenašla jsem ani slovo, kterým bych mu odpověděla. Pak po chvíli zmizel a já jsem se ocitla sama v sobě - klidná, to ano, ale utrápená až do krajnosti; nejprve kvůli útrapám a bojům, které můj drahý Ježíš sváděl, a pak ze strachu, že nepřijde. Kdo by to byl schopen vydržet? Jak budu schopna snášet sama sebe kvůli Jeho nepřítomnosti? Ach, Pane, dej mi sílu snést toto mučednictví, tak těžké, tak nesnesitelné pro mou ubohou duši! Koneckonců, řekni, co chceš, ale já nezanedbám žádný prostředek, vyzkouším všechny cesty, použiji všechny lsti, abych Tě přilákala k příchodu.

24. června 1900

Kříž je potravou pokory.

Po několika dnech strádání - nanejvýš po několika stínech a záblescích - jsem cítila, že všechny mé síly spí, a to takovým způsobem, že jsem sama nedokázala pochopit, co se děje v mém nitru. V této ospalosti se v mém nitru probouzela jen jedna bolest, a to ta, že se mi zdálo, že se mi to přihodilo jako člověku, který ve spánku ztratí zrak nebo přijde o všechno své bohatství. Takový nešťastník nemůže ani truchlit, ani se bránit, ani použít nějaký prostředek, aby se svého neštěstí zbavil. Ubožák, v jak žalostném stavu se nachází! Co je však jeho příčinou? Jeho spánek. Kdyby totiž bděl, jistě by věděl, jak se svému neštěstí dobře bránit. Takový je můj bídný stav; není mi dáno ani vydat ze sebe sténání, povzdech nebo uronit jedinou slzu, protože jsem ztratila z očí Toho, který je veškerou mou láskou, veškerým mým dobrem a který tvoří veškerou mou spokojenost. Zdá se, že aby mě nezarmoutil svým nedostatkem, nechal mě usnout a opustil mě. Ach, Pane, probud' mě sám, ať vidím svou bídu a vím alespoň, o co jsem ochuzena!

Když jsem byla v tomto stavu, slyšela jsem ze svého nitra neustále sténat blahoslaveného Ježíše. Tato sténání zraňovala můj sluch, a když jsem se trochu probudila, řekla jsem: "Mé jediné Dobro, z Tvého sténání vnímám, v jakém bolestném stavu se nacházíš. Děje se tak proto, že chceš trpět sám a nechceš mi dovolit, abych se podílela na Tvých bolestech; ba co víc, abys mě neměl ve své společnosti, nechal jsi mě usnout a opustil jsi mě, aniž bys mi dovolil cokoli více pochopit. Chápu, odkud to všechno pochází: je to proto, abys mohl svobodněji trestat. Ale, ó prosím! - slituj se nade mnou, neboť bez Tebe jsem slepá nad sebou samou, neboť je vždy a za všech okolností dobré mít někoho, kdo by Ti dělal společnost, ulevil Ti a nějak zlomil Tvůj hněv. Ve skutečnosti jsi teď odhodlaný a posíláš tresty, ale až uvidíš, že Tvé obrazy hynou bídou, vypustíš z úst ještě větší nárek než teď a možná mi řekneš: "Ach, kdyby ses byla více snažila, abys Mne uklidnila, kdybys byla vzala na sebe bolesti tvorů, neviděl bych své vlastní údy tak zmučené!" Není to pravda, můj nejtrpělivější Ježíši? Ó, prosím, ulehči si trochu a nech mě trpět místo Tebe!" A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

Zatímco jsem to říkala, neustále sténal, téměř v touze po soucitu a úlevě, ale chtěl si tuto úlevu vyrvat téměř násilím. A tak po mém naléhání vztáhl své přibité ruce a nohy do mého nitra a podělil se se mnou o kousek svých bolestí. Poté, dávajíc trochu oddechu Svému sténání, mi řekl: "Má dcero, právě tato smutná doba mě k tomu nutí, protože lidé se stali tak troufalými a pyšnými, že si každý myslí, že je sám sobě bohem, a kdybych nevztáhl ruku na

bičování, uškodil bych jejich duším, protože jedině kříž je potravou pokory. Kdybych to tedy neudělal, sám bych způsobil, že by jim chyběly prostředky, aby se pokořili a vzdali se svého podivného šílenství, i když mě většina z nich uráží víc. Dělam to však jako otec, který láme chléb, aby se všichni nasýtili - chléb, který některé z jeho dětí nechťejí vzít, ba co víc, využívají ho k tomu, aby ho otci vmetly do tváře. Co chudák otec udělal špatně? Tak to jsem já. Proto se mnou soucítí v mém trápení."

Po těchto slovech zmizel a nechal mě napůl vzhůru a napůl spát, aniž bych sama věděla, zda se mám úplně probudit, nebo znovu usnout.

27. června 1900

Duše se musí poznat v Ježíši, ne v sobě.

Jsem stále ospalá. Dnes ráno jsem se na několik minut ocitla vzhůru a pochopila jsem svůj bídny stav; pocítila jsem hořkost nedostatku svého nejvyššího a jediného Dobra. Byla jsem schopna prolít jen několik slz a říkat Mu: "Můj vždy dobrý Ježíši, jak to, že nepřicházíš? To se přece nedělá: zranit duši a pak ji opustit! A co víc, abys jí nedal poznat, co děláš, necháváš ji v klidu spát. Ó, prosím, přijď, nenech mě tak dlouho čekat!"

Zatímco jsem říkala tyto a další nesmysly, v jediném okamžiku přišel On a přenesl mě mimo mě; a protože jsem Mu chtěla říct o svém špatném stavu, vnutil mi mlčení a poté mi řekl: "Má dcero, to, co od tebe chci, je, abys už nepoznávala sebe samu v sobě, ale abys poznávala sebe samu jen ve Mně. Tak si už nebudeš pamatovat sebe, ani se už nikdy nebudeš poznávat, ale budeš si pamatovat Mne, a nepoznávajíc sebe, získáš poznání pouze Mne. Podle toho, nakolik zapomeš a zničíš sebe sama, natolik pokročíš v poznávání Mne a poznáš se jen ve Mně. Jakmile toto všechno učiníš, nebudeš již myslet svou myslí, ale Mou, nebudeš se dívat svýma očima, nebudeš již mluvit svými ústy, pracovat svýma rukama ani chodit svýma nohama, ale vše budeš dělat Mnou. A tvé srdce bude tlouci pro Mě. Aby se duše poznala pouze v Bohu, musí se vlastně vrátit ke svému původu a vrátit se ke svému počátku - k Bohu, z něhož vzešla - a přizpůsobit se celá svému Stvořiteli. A vše, co si ze sebe ponechává a co není přizpůsobeno jejímu počátku, musí zrušit a zredukovat na nic. Jedině tak, obnažená, nedotčená, se může vrátit ke svému původu, poznat se jen v Bohu a působit podle účelu, pro který byla stvořena. Proto, aby se mi zcela přizpůsobila, musí se duše učinit nedělitelnou ode mě".

Zatímco to říkal, viděla jsem, jak strašně trestá uschlé rostliny a jak musí postupovat dál. Mohla jsem jen říci: "Ach, Pane, jak budou chudáci lidé žít dál?!" A On, aby mě neposlouchal, utekl mi jako blesk a zmizel. Kdo dokáže vyjádřit hořkost mé duše, když jsem se ocitla sama v sobě a nedokázala k Němu promluvit ani jediné přímluvné slovo za sebe a za své bližní; a za svůj sklon ke spánku, s nímž jsem byla opět ponechána?

28. června 1900

Současné tresty nejsou ničím jiným než předpokladem pro budoucí tresty.

Dnes ráno, když jsem byla velice roztrpčena nepřítomností svého milujícího Ježíše, na chvíli jsem ho spatřila a on mi řekl: "Má dcero, kolik masek bude v těchto časech trestů odhaleno! Ve skutečnosti nejsou tyto nynější tresty ničím jiným než předzvěstí všech trestů, které jsem ti zjevil v průběhu minulého roku." "A co se stalo?" zeptala jsem se.

Když se mnou mluvil, ve svém nitru jsem si říkala: "Pokud se Pán bude i nadále chovat tak, jak se chová - že když chce poslat tresty, nepřijde, nesdílí se mnou své bolesti a chová se ke mně nezvykle - kdo by to vydržel? Kdo mi dá sílu, abych v tomto stavu setrvala?". A Ježíš v odpovědi na mou myšlenku soucitně dodal: "A tak chceš, abych na chvíli pozastavil stav tvé oběti a později jej obnovil?" "Ne," odpověděla jsem. Když to řekl, pocítila jsem takový zmatek a hořkost (neboť se mi zdálo, jako by mě Pán tímto návrhem od sebe odháněl), že jsem nebyla schopna říci ani ano, ani ne - také proto, abych slyšela, co rozhoduje poslušnost. A tak, aniž by čekal na mou odpověď ode mě zmizel a zanechal mě, jako by mi do srdce zatloukl hřebík, v domnění, že ho odmítám. Bolest byla tak velká, že jsem nedělala nic jiného než ronila hořké slzy.

29. června 1900

Ježíš a Luisa se navzájem osvěžují.

Když jsem se stále rozhořčovala, přišel můj milovaný Ježíš, který se nade mnou slitoval, a zdálo se, že mě drží v náručí. Když mě pak přenesl mimo sebe, viděla jsem, že všude vládne hluboké ticho, smutek, žal. Dojem, který na mou duši udělalo, když jsem takto viděla lidi, byl takový, že jsem pocítila sevření v srdci.

Pak mi požehnaný Ježíš řekl, jako by si mě zavolal stranou: "Má dcero, odsuňme na chvíli to, co nás trápí, a navzájem se občerstvěme." Zatímco to říkal, začal mě hladit a líbat, ale můj zmatek byl takový, že jsem se neodvážila tyto polibky a pohlazení opětovat. Zeptal se: "Jak to? Já tě osvěžuji polibky a pohlazeními, a ty Mě nechceš osvěžit tím, že Mi vrátíš své polibky a pohlazení?" "Ne," odpověděla jsem. A tak jsem pocítila odvahu dát Mu desátek za desátek; a zatímco jsem to dělala, On zmizel.

2. července 1900

Luisa svým utrpením zadržuje trest.

Stále jsem rozhořčená a ztrápená, jako bych byla omráčená. Dnes ráno vůbec nepřišel. Přišel zpovědník a položil úmysl ukřižování. Blahoslavený Ježíš nejprve nesouhlasil, ale pak, když jsem ho prosila, aby mi dovolil poslechnout, se sotva zviditelnil a řekl mi to: "Co chceš? Proč na Mně chceš páchat násilí násilím, když je třeba trestat národy?" "Ne," odpověděla jsem. A já: "Pane, to ne já, to poslušnost to tak chce." A On: "Nuže, protože je to poslušnost, chci se s tebou podělit o své ukřižování a mezi tím se chci trochu osvěžit. Zatímco to říkal, sdílel se mnou bolesti kříže, a zatímco jsem trpěla, Ježíš se postavil do mé blízkosti a zdálo se, že se docela občerstvuje. Když jsem byla v tomto stavu spolu s Ním, ukázal mi černý mrak, který se blížil z jednoho místa ve vzduchu, takže už při pouhém pohledu vzbuzoval hrůzu a děs; a všichni říkali "Tentokrát zemřeme." Zatímco se všichni děsili, mezi Ježíšem a mnou se zvedl vznešený kříž a postupoval směrem k oné bouři a z velké části ji zahnal, a to natolik, že se zdálo, že se lidé uklidnili. Nemohu to říci s jistotou, ale zdá se mi, že to byl hurikán doprovázený blesky a krupobitím tak prudkým, že měl moc smést továrny; a kříž, který ho z velké části rozehnal, se zdál být mým malým utrpením, které se mnou Ježíš sdílel. Kéž je Pán požehnaný a kéž je vše k jeho slávě a cti.

3. července 1900

Trestání nakažlivými a smrtelnými nemocemi.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání, jakmile jsem spatřila svého milovaného Ježíše, řekla: "Můj milovaný Pane, jak to, že posíláš tolik trestů? Proč se tentokrát nechceš z nějakého důvodu usmířit? Zdá se, že všechny prostředky selhaly - jak modlitby, tak i slova: "Pane, vylij na mě své hořkosti". Ach, takhle jsi přece obvykle nejednal!" Zatímco jsem to říkala, blahoslavený Ježíš odpověděl: "Přesto, má dcero, tresty, které posílám, nejsou ještě ničím ve srovnání s těmi, které jsou připraveny. Proto se jimi nechtěj trápit, protože nejsou záležitostí tvého velkého trápení." A tak jsem se usmála.

Když to říkal, viděla jsem před sebou mnoho lidí postižených nakažlivými nemocemi, na které umírali, a tak jsem Mu s hrůzou řekl: "Ach, Pane, to je vše, co potřebujeme! Co to děláš? Co to děláš? Chceš-li to udělat, vezmi mě pryč z této země, neboť mé srdce nesnese pohled na tak pochmurné scény. Ostatně kdo by vydržel setrvávat v tomto stavu, do něhož jsi mě uvedl - že nepřicházíš, nebo přicházíš jako stín; a nejen to, necháváš mě omráčenou, ospalou, nedovolíš mi už nic pochopit. Přitom jsi mi řekl, že mě tak necháš, dokud nějak nedáš průchod svému hněvu; teď však chceš přidat hněv k hněvu a zdá se, že s tím prozatím neskončíš. Chudák já! Chudák já! Kdo mi dá sílu zůstat v tomto stavu? Kdo by to dokázal vydržet?"

Když jsem si vylévala své trápení, Ježíš mi sdělil: "Má dcero, neznepokojuj se svou ospalostí. Když jsem já s lidmi - vypadá to jako bych je neslyšel a nedíval se na ně - do stejného stavu jsem uvedl i tebe. Koneckonců, pokud ti to vadí, řekl jsem ti minule: "Chceš, abych pozastavil tvůj stav oběti?" " A já: "Pane, poslušnost nechce, abych toto pozastavení přijala ." A On: "Dobrá, co tedy ode Mne chceš? Buď zticha a poslouchej!"

Kdo může říci, jak moc jsem trpěla? Nejen to, ale zdá se, že mé vnitřní síly zůstaly tak uspané, že žiji, jako bych nežila. Ach, Pane, smiluj se nade mnou! Nenechávej mě opuštěnou v tak žalostném a smutném stavu!

9. července 1900

Žít nejen pro Boha, ale i v Bohu.

Jsem stále ve stejném stavu, a možná ještě horším, a pokud se někdy zjeví, je to jako stín a záblesky a téměř vždy v tichosti. Dnes ráno, když jsem byla na vrcholu svého trápení a omámení kvůli nepřetržitému spánku, se sotva zviditelnil a řekl mi: "Odvalu, má dcero, duše, která je skutečně moje, musí žít nejen pro Boha, ale v Bohu. Ty se snaž žít ve Mně, neboť ve Mně najdeš schránku všech ctností a procházej se jejich středem, budeš se žít jejich vůní natolik, že se naplníš. A ty sama nebudeš dělat nic jiného než vydávat světlo a nebeskou vůni, protože žít ve Mně je pravá ctnost a má tu vlastnost, že dává duši stejnou podobu jako božská Osoba, v níž přebývá, a proměňuje ji v samé božské ctnosti, jimiž se živí."

Poté zmizel jako záblesk a moje duše se v běhu za tímto zábleskem ocitla mimo mě. On však již utekl a mně nebylo dáno, abych Ho našla, zatímco jsem přijala hořkost, že jsem viděla strašné krupobití, které způsobilo velkou spoušť; a také blesky, které jako by vyvolaly požáry; a další věci, které byly připraveny. Když jsem to spatřila, ocitla jsem se sama v sobě a byla jsem více sužována než předtím.

10. července 1900

Rozdíl mezi životem pro Boha a životem v Bohu.

Zatímco jsem byla ve stejném zmatku, On se zjevil jako blesk a dal mi pochopit, že jsem nenapsala všechno, co mi řekl den předtím - totiž že duše musí žít nejen pro Boha, ale i v Bohu. A tak mi požehnaný Ježíš zopakoval rozdíl, který existuje mezi životem pro Boha a životem v Bohu, a řekl mi: "Já žiji pro Boha: "Při životě pro Boha může duše podléhat rozruchu, hořkosti, nestálosti, pociťovat tíhu vášní, vměšovat se do pozemských věcí. Ale život v Bohu - ne, to je úplně jiné, protože nejdůležitější, aby jeden člověk mohl vstoupit a přebývat v druhém člověku, je odložit všechno, co mu patří - to znamená zbavit se všeho, opustit vlastní vášně; jedním slovem, všechno opustit, aby všechno našel v Bohu.

Ted, až se duše nejen svlékne, ale i pořádně zhubne, pak bude moci vstoupit úzkými dveřmi Mého Srdce, aby žila ve Mně podle Mého způsobu a z Mého vlastního Života. Ve skutečnosti je sice mé Srdce nesmírné, natolik, že jeho hranice nemají konce, jeho dveře jsou však nesmírně úzké a vstoupit do něj může jen ten, kdo je všeho zbaven. To má své opodstatnění. Jelikož jsem Nejsvětější, nikdy bych nepřipustil, aby ve Mně žilo něco, co je Mé svatosti cizí. Proto se, má dceró, snaž žít ve Mně a předem získáš ráj."

Kdo může říci, jak moc jsem pochopila tento život v Bohu? Ale pak zmizel a já zůstala ve stejném stavu.

11. července 1900

Luisino utrpení učiní tresty méně přísnými.

Dnes ráno jsem po přijímání a ve stejném zmatku zůstala celá schoulená v sobě, když jsem uviděla svého milovaného Ježíše, jak ke mně spěšně přichází a říká: "Má dceró, trochu zlom můj hněv, jinak...!" A já, celá vyděšená, jsem se zeptala: "Co chceš, abych udělala, abych zlomila tvůj hněv?" A on: "Tím, že do sebe přivoláš mé utrpení, přijdeš, abys můj hněv utišila."

V tu chvíli jsem viděla, že povolal zpovědníka vysláním paprsku světla. Ten mi hned dal najevo úmysl nechat mě ukřižovat. Požehnaný Pán okamžitě souhlasil a já jsem se ocitla v takovém utrpení, že jsem kvůli intenzitě bolesti cítila, jak moje duše vychází z těla. Když už jsem si myslela, že vydechnu naposledy, a byla jsem spokojená, že Ježíš mou duši přijme, spatřila jsem zpovědníka, který mě slovy "dost, dost" volal zpět do sebe. Pak mi Ježíš řekl: "Poslušnost tě volá." A já: "Ach, Pane, já chci jít!". A Ježíš: "Co mohu udělat? Poslušnost tě stále volá." A tak se zdá, že tato nová poslušnost nedovolila utrpení jít dál; ale vskutku, pro mě krutá poslušnost, protože zatímco se zdálo, že se zmocním přístavu, byla jsem vyhozena ven, abych navigovala cestu.

Potom, i když jsem zůstala v utrpení, jsem už necítila, že bych měla zemřít, a můj laskavý Pán pokračoval: "Má dceró, kdybys dnes nezlomila můj hněv, dosáhl bych takové hranice, že bych zničil nejen rostliny, ale i lidi. A kdyby sám zpovědník nezasáhl tím, že do tebe přivolal mé utrpení, nebral bych ohled ani na něj. Je pravda, že tresty jsou nutné, ale každou chvíli, když můj hněv postupuje, je nutné, abys ho zlomila; jinak, má dceró, kolik bičů bych ještě seslal!" A zatímco to říkal, zdálo se mi, že ho vidím, jak celý unavený mluví a přitom sténá: "Má dceró..."; nebo: "Mé děti, mé ubohé děti, jak vás vidím ztracené!" A k mému překvapení mi dal najevo, že poté, co se trochu uklidnil, měl znovu pokračovat ve svém hněvu, aby pokračoval v trestech, a že to sloužilo jen k tomu, aby se příliš nerozčuřil proti lidem. Ach, Pane, uklidni se a smiluj se nad těmi, které sám nazýváš "mými dětmi"!

14. července 1900

Dekret o trestech je podepsán...

Zdá se, že jsem strávila několik dní, aniž bych se ponořila do letargie spánku, a spolu s požehnaným Ježíšem jsme si navzájem poskytli malé občerstvení. Ale jak se bojím, aby mě do toho hlubokého spánku opět neponořil.

Když mě pak dnes ráno občerstvil mlékem, které mu teklo z úst, tím, že ho do mě nalil, a já jsem ho občerstvila tím, že jsem mu sňala trnovou korunu z hlavy, abych ji mohla nasadit na svou, celý utrápený mi řekl: "Má dceró, dekret o trestech je podepsán, nezbyvá než rozhodnout o době jeho vykonání."

16. července 1900

Tresty slouží k dobru tvorů.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Po dlouhém čekání přišel a řekl mi toto: "Má dceró, nejlepší pro tebe bude, když se Mi svěříš do Mé vůle, takže když se Mi svěříš, protože Já jsem mír, i kdybys viděla, že ti posílám tresty, zůstaneš v klidu, aniž bys cítila nějaké znepokojení." A já: "Ach, Pane, vždycky se tam dostaneš - k trestům. Uklidni se jednou provždy a už žádné biče. Ostatně se v tomto ohledu nemohu Tvé vůli podvolit. A On dodal: "Nemohu se uklidnit. Co byste řekli, kdybyste viděli někoho nahého, kdo by místo zakrývání své nahoty věnoval pozornost tomu, aby se ozdobil cetkami, a nejpotřebnější části těla by nechal vystavené nahotě?" A já: "Zděsila bych se, kdybych ho viděla, a rozhodně bych mu to vyčítala. A on: "Nuže, takové jsou duše. Úplně nahé, nemají už žádné ctnosti, které by je zakryly, proto je nutné, abych je bil, bičoval, aby se vzpamatovaly a uvědomily si nahotu své duše, neboť ta je potřebnější než tělo. A kdybych to neudělal, věnoval bych pozornost cetkám, jako ten člověk, kterého jsi obvinila, tedy věcem, které se vztahují k tělu, a nevěnoval bych pozornost tomu nejpodstatnějšímu - duši, kterou zredukovali na tak obłudnou, že už ji nelze poznat."

Potom se mi zdálo, že má v ruce malý provaz. Ten mi dal na krk, svázal mě a pak si tím samým provazem přivázal svůj krk. Totéž udělal se srdcem a rukama a zdálo se, že mě tím zcela připoutal ke své vůli. Když to udělal, zmizel.

17. července 1900

Luisa dává Ježíši úlevu. Přiměje ji, aby zvážila tresty, které zadržuje.

Po svatém přijímání jsem neviděla požehnaného Ježíše jako obvykle. Pak jsem po dlouhém čekání cítila, že vycházím ze sebe, a našla jsem ho. Když jsem ho uviděla, řekl mi: "Dceró, čekal jsem na tebe, abych si v tobě mohl trochu odpočinout, protože víc už nevydržím. Ó, prosím, ulev mi!"

Okamžitě jsem ho vzala do náruče, abych ho uspokojila, a uviděla jsem, že má na rameni hlubokou ránu, která ve mně při pohledu na něj vzbudila soucit a odpor. Několik minut tedy odpočíval a po tomto krátkém odpočinku jsem se podívala a viděla jsem, že ta rána je téměř zahojená. A tak jsem uprostřed úžasu a omámení, když jsem viděla, že se Mu ještě více ulevilo, sebrala odvalu a řekla Mu: "Požehnaný Pane, mé ubohé srdce trápí strach - že mě už nemiluješ. Bojím se, že jsem si přivodila Tvé rozhořčení, a proto už nepřicházíš jako dřív, nevléváš do mě své hořkosti a už mi nedopřáváš mé dobro, jímž je utrpení; a tím, že mi ho odpíráš, přicházíš, abys mi odepřel sám sebe. Ó, prosím! Dej pokoj ubohému srdci! Řekni mi, ubezpeč mě, přisahej mi - miluješ mě? Miluješ mě i nadále? A On: "Ano, ano, ano, miluji tě." A já: "Jak si tím mohu být jistá? Když člověk někoho opravdu miluje, dá mu, cokoli chce? Ale já Ti říkám: "Netrestej lidi. "Vylij [do mě] své hořkosti", a Ty je nevléváš; naopak se zdá, že tentokrát zacházíš příliš daleko. Jak se tedy mohu spolehnout na to, že mě miluješ? A On: "Má dcero, bereš v úvahu tresty, které posílám, ale ty, které zadržuji, nebereš v úvahu. Kolik trestů bych ještě seslal, kolik porážek a kolik krve by bylo prolito, kdybych nebral ohled na těch několik málo, kteří Mě milují a které milují zvláštní láskou?" "Ne," odpověděla jsem.

Poté se zdálo, že se Ježíš vydal na cestu tam, kde docházelo k porážkám lidského masa. Chtěla jsem ho následovat, ale nebylo mi dáno, abych to udělala, a ke svému největšímu zármutku jsem se ocitla sama v sobě.

18. července 1900

Hříchy lidí na ně dopadají a způsobují jejich zkázu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem svého rozkošného Ježíše jen na chvíli, celá ztrápená ve svém srdci, a také jsem viděla mnoho lidí, kteří páchali mnoho hříchů. Tyto hříchy se vydávaly směrem ke mně, aby přišly zranit mého milovaného Pána i uvnitř mého srdce, ale Ježíš je od sebe odstrkoval a ony přicházely, aby dopadly na samotné lidi, a tím, že na ně dopadaly, tvořily jejich vlastní zkázu a měnily se v mnoho druhů bičů nad národy. Byly takové, že naháněly hrůzu i těm nejtvrdějším srdcím. Tehdy mi Ježíš celý zarmoucený řekl: "Má dcero, kam až sahá zaslepenost lidí - zatímco se snaží zranit Mne, sami se zraňují vlastníma rukama."

19. července 1900

Luisa se obětuje, že bude trpět, aby byli lidé ušetřeni.

Dnes ráno, když jsem strávila celou noc a velkou část dopoledne čekáním na mého rozkošného Ježíška, nechtěl přijít. A tak jsem se, unavená čekáním na Něj, pokusila vyjít ze svého obvyklého stavu v domnění, že to už možná není vůle Boží. Téměř netrpělivě, zatímco jsem se snažila z něj vystoupit, se můj dobrotivý Ježíš pohnul v mém srdci, sotva se dal vidět a mlčky se na mě díval. Netrpělivě jsem Mu řekla: "Můj dobrý Ježíši, jak můžeš být tak krutý! Může být větší krutost než tato - opustit duši, která se stala obětí nemilosrdného tyрана lásky, který ji nutí žít v neustálé agonii? Ó, jak ses změnil - z milujícího v krutého!"

Když jsem to říkala, viděla jsem před sebou mnoho zohavených údů lidí, a tak jsem dodala: "Ach, Pane, kolik zohaveného lidského masa! Kolik hořkosti a bolesti! Ach, nebylo by menší krutostí, kdyby ses na tomto mém těle uspokojil tím, že bys ho roztrhal na tolik kusů pro tolik rozdělení, kolik jsi způsobil na těchto údech? Nebylo by menším zlem vidět trpět jen jednoho, a ne mnoho ubohých lidí? Zatímco jsem to říkala, Ježíš na mě dál upíral svůj zrak, jako by byl zasažen - nedokážu říct, zda byl také zarmoucen - a řekl mi: "To je však začátek hry, to ještě není nic ve srovnání s tím, co přijde." Po těchto slovech mi zmizel z očí, aniž by mi dovolil, abych Ho více viděla, a zanechal mě v moři hořkosti.

21. července 1900

Nutnost očisty.

Poté, co jsem jeden den strávila v dřimotě a tak ospalá, že jsem se nemohla vyznat sama v sobě, a poté, co jsem přijala svaté přijímání, jsem cítila, že jdu mimo sebe, ale nemohla jsem najít své nejvyšší a jediné Dobro, a tak jsem začala blouznit. Přitom jsem cítila, že mám někoho v náručí, zcela zahaleného, takovým způsobem, že jsem neviděla, kdo to je. A tak, neschopna déle se zdržet, jsem ten závoj roztrhla a spatřila jsem své vytoužené Všechno. Když jsem Ho uviděla, cítila jsem, že chci propuknout ve stížnosti a nesmysly, ale aby Ježíš přerušil mou netrpělivost a mé blouznění, políbil mě. Ten polibek do mě vlil život, klid a zlomil mou netrpělivost natolik, že jsem už nebyla schopna nic říct. Pak jsem zapomněla na všechna svá trápení - a těch mám mnoho -, vzpomněla jsem si na ubohé lidi a řekla jsem Ježíši: "Utiš se, ušetři tolik lidí tak krutých muk. Pojďme společně tam, kde se takové věci dějí, abychom mohli utěšit a potěšit ty ubohé křesťany, kteří se nalézají v tak smutném stavu. A on: "Má dcero, nechci tě vzít s sebou, protože tvé srdce by neuneslo pohled na tak strašná jatka." A já: "Ach, Pane, jak je možné, že jsi to dopustil?" " A On: "Je to naprosto nezbytné kvůli očistě na každém místě, protože na poli, které jsem zasel, se rozrostl plevel a trní natolik, že se z nich staly stromy. A tyto trnité stromy nedělají nic jiného, než že zaplavují mé pole jedovatými a morovými vodami, a to do té míry, že pokud nějaký obilný klas zůstane neporušený, dostává jen samé vpichy a zapáchá, a to do té míry, že je nemožné, aby vyklíčily další klasy - jednak proto, že jim chybí půda, kterou zabírá tolik škodlivých rostlin, jednak kvůli neustálým vpichům, které dostávají a které jim nedávají klid. Tak proto je nutné vytrhat tolik špatných rostlin; a prolít krev - k očištění mého pole od těch jedovatých a morových vod. Proto nebud' smutná, protože nejen tam, kam jsem poslal tresty, ale i na všech ostatních místech je potřeba očisty."

Kdo dokáže vyjádřit, jak se mi sevřelo srdce, když jsem slyšela, jak Ježíš mluví. Znovu jsem tedy trvala na tom, že se chci jít podívat, ale Ježíš mě neposlouchal a zmizel. Zůstala jsem sama, vydala jsem se na cestu, ale našla jsem anděla, který mě chtěl přimět k návratu a nyní očišťoval duše. Byla jsem nucena vrátit se do sebe.

25. července 1900

V Ježíši není žádná krutost, všechno je láska.

Dnes ráno přišel můj rozkošný Ježíš a přiměl mě uvidět stroj, v němž bylo rozdraceno mnoho lidských údů a také něco jako dvě znamení trestů ve vzduchu - trestů, které naháněly hrůzu. Kdo může říci, jaké zděšení v mém srdci vyvolal pohled na to všechno? Ale požehnaný Ježíš, když mě viděl tak rozhořčenou, mi řekl: "Má dcero, odsuňme na chvíli od sebe to, co nás tolik trápí, a rozveselme se navzájem tím, že si spolu trochu pohrajeme."

Kdo může říci, co se v této hře odehrálo mezi mnou a Ježíšem - milostné finesy, úskoky, polibky a pohlazení, které jsme si navzájem věnovali? Můj milovaný Ježíš mě však překonával, protože jsem byla velmi slabá a omdlévala jsem; tak moc, že jsem nemohla v sobě udržet to, co mi dával, a tak jsem řekla: "Můj milovaný, dost, dost, protože víc už nemohu - omdlévám; mé ubohé srdce není tak velké, aby bylo schopno přijmout tolik lásky, takže zatím dost. Pak mi chtěl vynadat za to, že jsem mluvila o minulém dni, a sladce mi řekl: "Dovol mi vyslechnout tvé stížnosti. Řekni mi, řekni mi: jsem krutý? Změnila se snad moje láska k tobě v krutost?" "Ne," odpověděla jsem. A celá zrudlá, jsem řekla: "Ne, Pane, nejsi krutý, když přicházíš, ale když nepřicházíš, pak řeknu, že jsi krutý." "A co? Usmál se mým slovům a dodal: "Stále říkáš, že jsem krutý, když nepřijdu? Ne, ne, ve Mně nemůže být vůbec žádná krutost - všechno je láska; a věz, že pokud je to tak, jak říkáš, pak právě to, že jsem krutý, je větší láska."

27. července 1900

Vize o útocích proti církvi a o pronásledování v Číně.

Obávala jsem se svého bídného stavu, zejména toho, že by to už nemusela být vůle Boží, a za jisté znamení jsem považovala své méně časté utrpení a Jeho neustálé strádání. Zatímco jsem si kvůli tomu vyčerpávala svůj malý mozek a snažila se z toho vymanit, můj vždy dobrý Ježíš se zjevil jako blesk a řekl mi: "Má dcero, co chceš, abych udělal? Řekni mi to - udělám, co chceš." Na tak nečekaný návrh jsem nevěděla, co říct; cítila jsem takový zmatek z toho, že blahoslavený Ježíš by měl udělat to, co chci já - zatímco já musím udělat to, co chce On -, že jsem zůstala němá. Když tedy viděl, že nic neříkám, utekl jako blesk a já, běžící za tím světlem, jsem se ocitla mimo sebe. Ale nenašla jsem Ho, a tak jsem bloudila po zemi, po nebi, po hvězdách, volala Ho tu hlasem, tu zpěvem a myslela si, že když uslyším svůj hlas a svůj zpěv, požehnaný Ježíš bude raněn a já Ho s jistotou najdu.

Teď jsem při svých toulkách viděla krutá muka, která pokračují ve válce v Číně - zbořené kostely, obrazy našeho Pána pohozené na zem... A to ještě nic není. Nejvíce mě vyděsilo, že když to teď dělají barbaři, později to budou dělat falešní řeholníci, kteří, když sundají masky a dají o sobě vědět, co jsou zač, spojí se otevřeně s nepřáteli Církve a zahájí takový útok, že to bude pro lidskou mysl neuvěřitelné. Ó, kolik ještě krutých muk je čeká! Zdá se, že si mezi sebou přísahali, že to s Církví skončí. Pán se jim však pomstí tím, že je zničí; takže na jedné straně krev, na druhé krev.

Pak jsem se ocitla v zahradě, která vypadala jako kostel, a v ní byl zástup lidí v podobě draků, zmijí a jiných zuřivých bestii, které tu zahradu zpustošily a pak vyšly ven a způsobily zkázu národů. Když jsem to viděla, našla jsem svého milovaného Pána v náručí a řekla jsem: "Konečně ses nechal najít. Jsi opravdu můj drahý Ježíš? A On: "Ano, ano, já jsem tvůj Ježíš." A chtěla jsem Mu říci, aby ušetřil tolik lidí, ale On, nedbaje v tom na mne, celou utrápenou, dodal: "Má dcero, jsem docela unavený, pojďme si odpočinout do tvého lůžka, chceš-li, abych s tebou zůstal." A tak jsem se vrátila do své postele. A já, v obavě, že by mohl odejít, jsem mlčela a nechala Ho usnout. Pak po chvíli opět vstoupil do mého nitra a zanechal mě uklidněnou, ano, ale velmi ztrápenou.

30. července 1900

Luisa zastaví meč spravedlnosti.

Strávila jsem jednu noc a jeden den neklidem. Od samého začátku jsem cítila, že jdu mimo sebe, aniž bych mohla najít svého obdivuhodného Ježíše; neviděla jsem nic než věci, které ve mně vyvolávaly hrůzu a děs. Viděla jsem, že v Itálii vzplál oheň a v Číně se rozhořel jiný oheň, který se postupně spojoval a splýval v jeden. V tomto ohni jsem viděla italského krále, který náhle zemřel nějakým trikem, a to byl prostředek k zažehnutí a rozšíření ohně. Celkově jsem viděla vzpouru, vřavu, zabíjení lidí. Poté, co jsem tyto věci viděla, cítila jsem, že jsem sama v sobě, a cítila jsem, jak je má duše mučena, až jsem měla pocit, že umírám; tím spíše, že jsem nemohla vidět svého zbožňovaného Ježíše. Pak, po dlouhém čekání, se zjevil s mečem v ruce, jak jím hází po lidech. Celá vyděšená a s trochou odvahy jsem vzala meč do ruky a řekla Mu: "Pane, co to děláš? Copak nevidíš, kolik neštěstí se stane, když hodíš tento meč? Nejvíce mě mrzí, že vidím, že stavíš Itálii doprostřed. Ach, Pane, uklidni se, slituj se nad svými obrazy! A říkáš-li, že mě miluješ, ušetři mě tohoto hořkého zármutku. A zatímco jsem to říkala, držela jsem se toho meče tak pevně, jak jen to šlo.

S povzdechem, celý utrápený, mi Ježíš řekl: "Má dcero, nech to být, nech to padnout na lidi, protože víc už nemohu." A já, držíc ho pevněji: "Nemohu ho pustit, nemám na to srdce." A on: "Neříkal jsem ti snad mnohokrát, že

jsem nucen tě k ničemu nepouštět, jinak nemohu dělat, co chceš?" A zatímco to říkal, spustil ruku s mečem a uklidňoval svůj vztek.

Po chvíli se mi ztratil a já se bála, že kdoví, aniž by mi to dal najevo, mi meč vytrhne a hodí ho po lidech. Ach, Bože! Jaké to bylo srdcervoucí, už jen ta vzpomínka!

1. srpna 1900

Ježíšovo lidství je zrcadlem božství. Tresty.

Můj rozkošný Ježíš přichází jen velmi málokdy a na krátkou dobu. Dnes ráno jsem se cítila celá zničená a téměř jsem se neodvážila jít hledat své nejvyšší Dobro, ale On, vždy vlídný, přišel a chtěl ve mně vzbudit důvěru, řekl mi: "Má dcero, není nikoho, kdo by mohl obstát před mým Majestátem a čistotou; spíše jsou všichni nuceni být vyděšeni a zasaženi bleskem mé svatosti. Člověk by přede Mnou téměř chtěl utéct, protože jeho bída je taková a tak velká, že nemá odvahu postavit se před Božskou Bytostí. A právě proto jsem dal průchod svému milosrdenství, vzal jsem na sebe své Lidství, které zmírňuje paprsky Božství a je prostředkem, jak vdechnout člověku důvěru a odvahu přijít ke Mně. Postavením se před mé Lidství, které šíří mírné paprsky Božství, má člověk to dobro, že se může očistit, posvětit a dokonce se zbožštit v samotném mém zbožštěném Lidství.

Proto zůstaň stále před mým Lidstvím a měj je jako zrcadlo, v němž očistíš všechny své skvrny; nejen to, ale i jako zrcadlo, v němž se budeš odrážet a nabývat krásy a postupně se budeš zdobit mou vlastní podobou. Ve skutečnosti je vlastností zrcadla, že se v něm objevuje obraz podobný tomu, kdo se v něm odráží. Je-li takové hmotné zrcadlo, tím spíše je takové božské, protože mé Lidství slouží člověku jako zrcadlo, aby v něm odrážel mé Božství. A právě tak přicházejí k člověku všechna dobra z mého Lidství."

Zatímco to říkal, cítila jsem, jak se do mě vlévá taková důvěra, že mě napadlo, že bych si s Ním chtěla o těch trestech promluvit - kdo ví, třeba mi poskytne audienci a já dosáhnu toho, že Ho zcela uklidním. Ale zatímco jsem se k tomu chystala, On zmizel jako blesk a moje duše, běžící za Ním, se ocitla mimo sebe. Ale už jsem Ho nedokázal najít a ke svému největšímu zármutku jsem viděla, jak mnozí lidé vstupují do vězení; jiní, sektáři, se vydali na cestu, aby se pokusili o život jiných králů a jiných vůdců. Viděla jsem, že je šířá vztek, protože jim stále chybí prostředky, aby vyšli mezi národy a provedli porážku. Jejich čas však přijde. Poté jsem se ocitla sama v sobě, celá utlačovaná a sužovaná.

3. srpna 1900

Bůh působí tam, kde nic není.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, toužila jsem a hledala svého milujícího Ježíše. Když jsem na Něj dlouho čekala, přišel a řekl mi: "Má dcero, proč Mě hledáš mimo sebe, když bys Mě mohla snadněji najít v sobě? Když Mě chceš najít, vstup do sebe, jdi hluboko do svého 'nic' a tam, bez sebe, v tom nejmenším kruhu svého 'nic', uvidíš základy, které v tobě položila Božská Bytost, i továrny, které v tobě vztýčila. Podívej se a uvidíš."

Znovu jsem se podívala a uviděla jsem pevné základy a velmi vysoké zdi, které sahaly až k nebi, ale omámilo mě, když jsem viděla, že Pán vykonal toto krásné dílo na mém nic, a zdi byly celé zazděné, bez jakýchkoli otvorů. V klenbě bylo vidět jen jeden otvor, který odpovídal pouze nebi, a v tomto otvoru přebýval Náš Pán na stabilním sloupu, který vyrůstal ze základů, vytvořených nad ničím. Zatímco jsem se na to dívala, celá omámená, blahoslavený Ježíš dodal: "Základy utvořené nad ničím znamenají, že Boží ruka působí tam, kde nic není, a nikdy nemíchá svá díla s hmotnými díly. Zdi bez otvorů kolem znamenají, že duše nesmí mít žádný kontakt s pozemskými věcmi, a to takovým způsobem, aby nehrozilo nebezpečí, že se tam dostane byť jen kousek prachu, protože vše je dobře zazděno. Jediný kontakt, který tyto zdi umožňují, je s nebem - to znamená z ničeho do nebe, z nebe do ničeho; a to je smysl otvoru vytvořeného v klenbě. Stabilita sloupu znamená, že duše je tak stabilní v dobrém, že neexistuje žádný protivítr, který by s ní mohl pohnout. A mé přebývání na něm je jistým znamením, že vykonané dílo je plně božské."

Kdo může říct, jak jsem tomu rozuměla? Ale moje mysl se ztrácí a není schopna nic říct. Kéž je Pán stále pozhnaný a kéž je vše k jeho slávě a cti.

9. srpna 1900

Vše, co člověk chce, musí chtít, protože to chce Bůh.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel, a tak jsem dlouho čekala. Pak se na chvíli zjevil a řekl mi: "Tak jako hudební nástroj zní příjemně sluchu toho, kdo mu naslouchá, tak i vaše touhy, vaše čekání, vaše vzdechy, vaše slzy zní mému sluchu jako melodie nejpříjemnější. Aby však zněla sladčeji a rozkošněji, chci vás naučit jinému způsobu - totiž toužit po Mně ne jako po své touze, ale jako po Mé touze, protože se vám velmi rád zjevuji. Zkrátka vše, co chceš a po čem toužíš, musíš chtít a po čem toužíš, protože to chce Já - to znamená, že to bereš ze Mne a činiš to svým vlastním. Tak bude vaše melodie pro Můj sluch ještě příjemnější, protože je to melodie, která vyšla ze Mne samého."

Pak dodal: "Všechno, co pochází ode mne, vstupuje do mne. Proto si lidé stěžují, že nedostávají snadno to, o co žádají - protože to nejsou věci, které pocházejí ode Mne; a protože nejsou věcmi, které pocházejí ode Mne, nemohou do

Mne snadno vstoupit a pak vyjít, aby se jim daly. Ve skutečnosti to, co pochází ode Mne a vstupuje do Mne, je vše, co je svaté, čisté a nebeské. Proto si - dobře pamatuj, že vše, co pochází od Boha, vstupuje do Boha."

Kdo může říct, co jsem z těch několika slov pochopila? Ale chybí mi slova, abych to mohla vysvětlit. Ach, Pane, dej mi milost, abych prosila o vše, co je svaté, a aby to byla Tvá touha a vůle, abys mi mohl ještě víc sdělit sám sebe.

19. srpna 1900

Sterilní a operativní láska.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, se můj milovaný Ježíš projevil tak, že mě chtěl poučit. Jako by mi dával příklad, řekl mi: "Má dcero, kdyby se mladý muž oženil a jeho žena, uchvácená láskou k němu, by chtěla být stále s ním, aniž by se na okamžik odpoutala, aniž by se starala o ostatní povinnosti manželky, aby učinila tohoto mladého muže šťastným, co by řekl? Ocenil by její lásku, ale rozhodně by s jejím chováním nebyl spokojen, protože tento způsob lásky by nebyl ničím jiným než neplodnou láskou, která by tomu ubohému mladému muži přinesla spíše škodu než ovoce. A postupně by mu tato podivná láska působila spíše starosti než potěšení, protože veškeré uspokojení z této lásky by patřilo mladé dámě. A protože neplodná láska nemá žádné dřevo, jímž by mohla živit oheň, velmi brzy se promění v popel, protože jen operativní láska je trvalá, zatímco ostatní lásky odlétají do větru jako dým, a pak člověk dospěje k tomu, že začne být otrávený a přestane se starat o to, co tolik miloval, a možná tím dokonce i pohrdá.

Tak se chovají ty duše, které se starají jen o sebe, to znamená o své uspokojení, o zápal a cokoli, co je těší, a říkají, že to je láska ke Mně, zatímco je to jen jejich uspokojení. Ve skutečnosti je z jejich činů vidět, že se nestarají o Mé zájmy a o věci, které Mi patří, a pokud chybí to, co je uspokojuje, přestávají se o Mě starat, a dokonce se dostávají až k tomu, že Mě urážejí. Ach, dcero, pouze aktivní láska je to, co odlišuje pravé milovníky od falešných - vše ostatní je kouř!"

Zatímco to říkal, viděla jsem nějaké lidi a chtěla jsem jim věnovat pozornost, ale Ježíš mě od toho odvedl tím, že mi řekl: "Nechtěj se plést do cizích záležitostí, nechme je na pokoji, protože všechno má svůj čas. Až přijde čas soudu, pak nastane čas rozeznat všechny věci, které budou dobře prosety, takže člověk přijde na to, aby rozpoznal zrno, slámu i neplodná a škodlivá semena. Ó, kolik věcí, které se zdají být zrnem, bude v onen den shledáno slámami a neplodnými semeny, hodnými pouze toho, aby byly vhozeny do ohně."

20. srpna 1900

Ježíš se dívá na svět zevnitř Luisy.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Pak, po dlouhém čekání, když už to mé ubohé srdce nemohlo vydržet, se zjevil v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, netrap se tím, že Mě nevidíš, neboť Já jsem v tobě a odtud, skrze tebe, se dívám na svět". Pak pokračoval v tom, že se každou chvíli zviditelňoval, aniž by mi řekl cokoli dalšího.

24. srpna 1900

Pro toho, kdo opravdu miluje Ježíše, se všechno mění v dobré.

Když jsem strávila jeden den v neklidu, cítila jsem se plná pokušení a hříchů. Ach, Bože, jaká je to mučivá bolest, když Tě člověk urazí! Dělal jsem, co jsem mohla, abych zůstala v Bohu, odevzdala se Jeho svaté vůli, obětovala Mu právě tento neklidný stav z lásky k Němu, nevěnovala pozornost nepříteli a projevovala nejvyšší lhostejnost, abych ho sama nepodněcovala k dalším pokušením. Přes to všechno jsem však nemohla neslyšet reptání, které nepřítel kolem mě vyvolával. Když jsem se tedy ocitla ve svém obvyklém stavu, neodvážila jsem se zatoužit po svém milovaném Ježíši, tak ošklivou a ubohou jsem se viděla. Ale On, vždy vlídný ke mně hříšníci, aniž bych ho o to prosila, přišel a jako by se mnou soucítil, řekl mi: "Má dcero, odvahu, neboj se. Cožpak nevíš, že jisté studené a mocné vody mají větší sílu očistit člověka od sebemenší poskvrny než samotný oheň? A pak se všechno promění v dobro pro toho, kdo Mě opravdu miluje." Po těchto slovech zmizel a zanechal mě uklidněnou, to ano, ale slabou, jako bych prodělala horečku.

30. srpna 1900

Luisa se vydává do Očistce, aby ulevila italskému králi.

Po několika dnech strádání a hořkosti - nanejvýš jsem Ho několikrát spatřila jako stín a záblesk - jsem dnes ráno dosáhla vrcholu hořkosti; a nejen to, jako bych ztratila naději, že Ho znovu uvidím. Pak, když jsem přijala svaté přijímání, se mi zdálo, že zpovědník vkládá úmysl ukřižování, a blahoslavený Ježíš, aby mi dovolil poslechnout, se zviditelnil a sdílel se mnou své bolesti. Mezi tím jsem spatřila Královnu Maminku, která mě vzala a nabídla Mu mě, aby se utišil. A Ježíš, maje ohled na svou Mámu, nabídku přijal a zdálo se, že se trochu ukojí.

Poté mi královna maminka řekla: "Chceš jít do Očistce, abys krále zbavila těch strašných bolestí, které má?" A já: "Maminko, jak si přeješ. V okamžiku mě vzala a letící mě přenesla na místo ukrutných muk, všechno smrtelné; a ten nešťastník tam chodil od jedné muk k druhé. Zdálo se, že měl vytrpět tolik smrtí, kolik duší bylo kvůli němu ztraceno. Když jsem pak sama prošla těmi jeho několika mukami, trochu se mu ulevilo. Opět mě Královna Mára odvedla z toho místa bolesti a já se ocitla sama v sobě.

31. srpna 1900

Ve vnitřních duších nemůže dojít k narušení.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu a protože můj rozkošný Ježíš nepřicházel, byla jsem celá utrápená a trochu znepokojená tím, proč nepřichází. Pak, po dlouhém čekání a vyčkávání, přišel, a když jsem viděla, že z Jeho rukou vytéká Krev, modlila jsem se, aby ze své levé ruky vylil Krev na svět, za hříšníky, kteří mají zemřít a hrozí jim, že budou ztraceni, a ze své pravé ruky aby vylil svou Krev na očištěc. Vlídne mě vyslechl, pohnul sebou a vylil Krev na obě místa.

Potom mi řekl: "Má dcero, ve vnitřních duších nemůže dojít k narušení. Pokud k němu dojde, je to proto, že duše vychází ze sebe. Činit tak znamená být jejím vlastním katem, protože tím, že jde duše mimo sebe, lpí na mnoha věcech, které neberou ohled na Boha, ani na něj nepatří; a někdy lpí i na věcech, které neberou ohled ani na pravé dobro duše. Tak se vrací do sebe a přináší si věci, které jsou jí cizí, sama se trápí, a tím přichází k tomu, že se činí slabou. Zůstávej tedy vždy v sobě a budeš vždy klidná."

Kdo může říci, s jakou jasností jsem to pochopil a jak jsem v těchto Ježíšových slovech našla pravdu? Ach, Pane, chceš-li mě poučit, dej mi milost, abych z tvých svatých pokynů měla užitek, jinak bude vše k mému odsouzení.

1. září 1900

Poslušnost přináší pokoj mezi Bohem a duši.

Protože stále nepřicházel, říkala jsem si: "Můj dobrý Ježíši, nenech mě tak dlouho čekat. Dnes ráno nemám chuť se rozčilovat a tolik Tě hledat, až se unavím. Přijď jednou provždy, rychle, rychle - tak prostě to je. A když jsem viděla, že nepřichází, stále jsem si říkala: "To ukazuje, že chceš, abych se unavila a dokonce došla až k tomu, že se rozčílím; Proto nepřicházíš."

Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly, přišel a řekl mi: "Mohla bys mi říci, co je to, co udržuje shodu mezi duší a Bohem?" A já, ale vždy skrze světlo, které od Něho vycházelo, jsem odpověděla: "Modlitba". A Ježíš, schvaluje mou odpověď, dodal: "Ale co je to, co přitahuje Boha k důvěrnému rozhovoru s duší?" "Nevěděla jsem co odpovědět, ale světlo se okamžitě pohnulo v mém intelektu a já jsem řekla: "Jestliže vokální modlitba slouží k udržování korespondence, jistě musí vnitřní meditace sloužit jako potrava k udržování rozhovoru mezi Bohem a duší."

Spokojil se s tím a pokračoval: "Mohla bys mi říci, co rozbíjí sladké protiklady a odstraňuje láskyplnou nespokojenost, která může vzniknout mezi Bohem a duší?" Protože jsem neodpověděla, řekl sám: "Má dcero, tento úřad má pouze poslušnost, protože jen ona rozhoduje o věcech týkajících se Mne a duše. A když vzniknou nějaké protiklady nebo když přijde nějaká nespokojenost, která umrtvuje duši, jakmile vznikne poslušnost, ona rozbíjí protiklady, odstraňuje nespokojenost a nastoluje mír mezi Bohem a duší." A tak se stalo.

A já: "Ach, Pane, mnohokrát se zdá, že poslušnost sama se do toho nechce míchat a zůstává lhostejná; a ubohá duše je nucena zůstat v tomto stavu protikladů a dusna. A Ježíš: "Po určitou dobu tak činí, protože i ona se chce těšit z toho, že je přítomna těm láskyplným kontrastům; ale pak se ujme svého úřadu a všechno zklidní. Proto poslušnost dává duši i Bohu pokoj."

Po těchto slovech zmizel.

4. září 1900

Nečistoty a špatně vykonané dobré skutky jsou pro Ježíše odporným a mdlým pokrmem.

Po svatém přijímání mě můj obdivuhodný Ježíš přenesl mimo sebe a zviditelnil se jako velmi trpící a rozhořčený. Prosila jsem Ho, aby do mě vlil své hořkosti, ale Ježíš si mě nechtěl všimnout; když jsem však naléhala, po dlouhé době se Mu zalíbilo je do mě vylít. Když do mě vlil trochu hořkosti, zeptala jsem se: "Pane, necítíš se teď lépe?" "Ano," odpověděl. A On pokračoval: "Ano, ale to, co jsem nalil, mi nezpůsobilo takovou bolest; spíše to bylo nechutné a mdlé jídlo, které mi nedopřává odpočinku." A já: "Nalij do mě trochu, ať se Ti uleví. A On: "Když to nemohu strávit a snést já, jak bys to mohla snést ty?" A já: "Vím, že moje slabost je veliká, ale Ty mi dáš milost a sílu, a tak to v sobě budu schopna udržet. Pochopila jsem však, že nechutný pokrm jsou nečistoty a mdlý pokrm jsou špatně vykonané dobré skutky, všelijak zamíchané, které Našemu Pánu spíše vadí a tíží ho. Téměř pohrdá jejich přijímáním a neschopen je snést, chce je vylít ze svých úst. Kdoví, kolik jich je také mých!

Protože jsem ho nutila, nalil mi trochu toho mdlého jídla. Jakou měl Ježíš pravdu! - Hořké bylo snesitelnější než to odporné a mdlé jídlo! Kdyby to nebylo z lásky k Němu, nepřijala bych ho za žádnou cenu.

Poté mi blahoslavený Ježíš položil ruku za hlavu na krk, opřel si hlavu o mé rameno a chtěl si odpočinout. Zatímco odpočíval, cítila jsem, že jsem na místě, kde je mnoho pohyblivých dlaždic a pod nimi je propast. V obavě, že bych mohla spadnout, jsem Ho probudila a dovolávala se Jeho pomoci, a On mi řekl: "Neboj se, toto je cesta, která všechny pokrývá. Nevyžaduje nic jiného než veškerou pozornost; a protože většina lidí kráčí nedbale, proto mnozí padají do propasti a jen málo je těch, kteří dosáhnou přístavu spásy." "A co je to za cestu?" zeptala jsem se. Poté zmizel a já se ocitla sama sobě.